

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစီရင်ထုံးများ

ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်များ

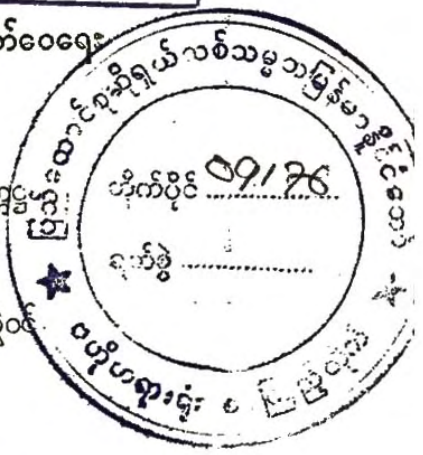
၁၉၇၃ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ခွင့်ပြုချက်အရထုတ်ဝေသည်။

**ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်ရုံး
စာကြည့်တိုက်**

ဗဟိုတရားရုံးစာကြည့်တိုက်

ဗဟိုတရားရုံး၏စာစောင်များ၊ စာအုပ်များထုတ်ဝေရေး
အုပ်ချုပ်မှုစာတည်းအဖွဲ့

၁။	ဦးအောင်တိုး ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊	.....	.....	.....	ဥက္ကဋ္ဌကြီး
၂။	ဦးမောင်ကြီး ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စီမံခန့်ခွဲရေး ဌာနခွဲ။	.....	.....	.....	အဖွဲ့ဝင်
၃။	ဦးစိုးလှိုင် ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ အမှုနှင့် ပစ္စည်းထိန်းသိမ်းရေးဌာနခွဲ။	.....	.....	.....	အဖွဲ့ဝင်
၄။	ဦးခင်မောင်သန်း ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ကြေးကြပ်ကွပ်ကဲရေး ဌာနခွဲ။	.....	.....	.....	အဖွဲ့ဝင်
၅။	ဦးလှဘူး ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ တရားစီရင်ရေး ဌာနခွဲ။	.....	.....	.....	အဖွဲ့ဝင်
၆။	ဦးမြင့်ထွန်း စာရေးရေးအကြံပေး၊ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့။	.....	.....	.....	အဖွဲ့ဝင်
၇။	ဦးအေးကျော် တရားရေးအကြံပေး၊ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့။	.....	.....	.....	အဖွဲ့ဝင်
၈။	ဒေါ်မေမျိုးဇွေ လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စာပေဖြန့်ချိရေး ဌာနခွဲ။	.....	.....	.....	စာတည်း၊ အတွင်းရေးမှူး

ဖီရင်ထုံးပြုသောမူဝါဒများ

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့
(အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံဘက်ဆိုင်ရာ)
နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

	.....	စာပျက်နံဘ
၁။ ကျော်တင့်၊ မောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၁
၂။ ဂိုဏ်း၊ မစ္စတာ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၃
၃။ စောထွန်း၊ မောင် (ခေါ်) စံနီ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၅
၄။ စန်းရှိ၊ ဒေါ်ပါ၅ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၇
၅။ တိတ်ချွန်း၊ မောင် (ခေါ်) စုလှိုင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၉
၆။ တင်မောင်၊ ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၁၁
၇။ တင်လေး၊ ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၁၃
၈။ ထွန်းခင်၊ ဦး ပါ ၄ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၁၆
၉။ ပုနာရမ်း နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၁၈
၁၀။ မာမက်ကဆင်၊ ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၂၀
၁၁။ သန်းညွန့်၊ မောင် (ခေါ်) ကိုကြီး၊ ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ။	.....	၂၂
၁၂။ ဝန်းလှိုင်၊ ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	.....	၂၄

ကိုးကားသောမူခင်းများ

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့
(အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံဘက်ဆိုင်ရာ)
နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

မရှိ

တရားရုံးများလက်ခံ အပိုင်ရက် ၂၂ အရ တစ်ကြိမ်စားရမ်းလျှင်
ရက်သတ္တပတ်(၃)ပတ်ထက်ပိုစေရ။

ညွှန်းချက်

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့ (အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံဘက်ဆိုင်ရာ) နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

စာမျက်နှာ

အက်ဥပဒေများ—

ရာဇသတ်ကြီး။

လောင်းကိစားအက်ဥပဒေ။

သွားကုန်ထုတ်ကုန်ကြီးကြပ်ရေး (ယာယီ) အက်ဥပဒေ။

၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းများကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ။

၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုကို ဆန့်ကျင်ခြင်းမှ ကာကွယ်သည့်ဥပဒေ။

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ်တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့်ဥပဒေ။

၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီ ကြေညာချက်အမှတ် - ၈၇။

တော်လှန်ရေးကောင်စီ ကြေညာချက်အမှတ် ၈၇ အရ၊ သုံးပုံထပ်ပုံ ထောင်ဒဏ်လျှော့ရက် ခံစားခွင့်ရပြီးဖြစ်သည့်အပြင် ချုပ်ရက်ကို ပြစ်ဒဏ်မှ ထုတ်နုတ်သည့်အခွင့်အရေး ရရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း ပြစ်ဒဏ်တွင်ကျခံရန် ထောင်ဒဏ် အနည်းငယ်ကျန်ရှိသေးလျှင် ကျန်ကာလအတွင်း ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ပါမည်ဟု ကိုယ်တိုင်ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေပြီး အချုပ်လွှတ် နေခွင့်ပြုခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင်အများနှင့် သက်ဆိုင်သည့်ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၁၀နှစ်ပေးထားသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီကြေညာချက် ၈၇/၇၁ ဖြင့် သုံးပုံထပ်ပုံထောင်ဒဏ်လျှော့ရက် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသည့် အချုပ်ကာလကို နုတ်နိုင်သည်။ ဒဏ်အနည်းငယ်ကျန်ရှိသေးလျှင်၊ ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ပါမည်ဟု ကိုယ်တိုင်ခံဝန်ချုပ်ဖြင့်အချုပ်လွှတ်ခံရခွင့်ပြုသည်။

ဦးသန်းလွင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ....

တော်လှန်ရေးကောင်စီ ကြေညာချက်အမှတ် ၈၇/၁၉၇၁ ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိ မရှိကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း— မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ပထမအကြိမ် ညီလာခံ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်များကို လျှော့ပေါ့ခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံဝင်ခွင့် လျှောက်ထားသူ မောင်စောထွန်းသည် သောင်းကျန်းသူနှစ်ပြု တပ်စိတ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ၎င်းသည် ရွာသား ၂ ဦးအားသွေးအေးအေးဖြင့် လည်ပင်းကို ခါးဖြင့်လှီးသတ်သည်ဟု အထူးရာဇဝတ်ရုံးကတွေ့ရှိကာ တသက်တကျွန်းထောင်ဒဏ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ အတည်ပြု အဖွဲ့က ကြိုတင် ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် သတ်ခြင်းမှာ ထင်ရှားသဖြင့် မောင်စောထွန်းအပေါ် သေဒဏ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ အကြောင်းခြင်းရာ ထင်ရှားသော အမှုဖြစ်သည်။ မျက်မြင် သက်သေများ ခိုင်လုံသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန်အကြောင်းမပြင်၊ လျှောက်လွှာများကို ပယ်သည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၏ ပြစ်ဒဏ်များကို လျှော့ပေါ့ပေးသောကြေညာချက် အမှတ် ၈၇/၇၁ ၏ အကျိုးကိုခံစားခွင့်ရှိသည်။ ။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက မူလစီရင်ဆုံးဖြတ်၍ စီရင်ချက်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးသည့်နေ့မှ ပြစ်ဒဏ်ကို ရေတွက်ရသည်ဖြစ်ရာ ယခုပြစ်ဒဏ် စီရင်ခြင်းသည် ကြေညာချက်တွင်အကျိုးဝင်သည်။

မောင်စောထွန်း(ခေါ်)စံနီ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၅

ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၄၁၁— ကိုယ်တိုင် ခိုးယူလာခြင်း အထောက်အထား မရှိ၊ ပျောက်ဆုံးသော ပစ္စည်းများကို သယ်ယူလာခြင်းအတွက် ခိုးရာပါ ပစ္စည်းကို မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လက်ခံခြင်း ပြစ်မှုအရာ၊ အပြစ်ပေးခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ညအချိန်တွင် သုံးဘီးကား မောင်းနှင်လာစဉ် ကားကိုရုပ်တန်ရှာဖွေရာ ကားပေါ်တွင် ပြည်သူ့ ဆိုင်မှ ပျောက်ဆုံးသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံရှိသည်။ သို့ရာတွင် အယူခံ တရားလိုတို့ ကိုယ်တိုင်ခိုးယူလာသောပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟူကား အထောက်အထားမရှိ။ ထို့ကြောင့် အထူး ရာဇဝတ်ရုံး အယူခံအဖွဲ့က အယူခံတရားလိုတို့အပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၁၁ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းကို မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လက်ခံခြင်း ပြစ်မှုအရာ၊ အပြစ်ပေးသည်။

၁။ မာမက်ကာဆင် } နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၂၀
၂။ ဂျပား(ခ)မျိုးအောင် }

လောင်းကစားဥပဒေပုဒ်မ ၇၁— လောင်းကစားအိမ်ဟုတ်မဟုတ်သက်သေထူရန်တာဝန်။ အမှုအတွင်း တရားခံသေခြင်း။— ကျန်သည့် ထောင်ဒဏ်အစား ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် လွတ်ခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လောင်းကစား ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ အရ၊ အချင်းဖြစ်အိမ်သည်၊ လောင်းကစားရာ၌ အသုံးပြုလေ့ရှိသော အိမ်မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းအိမ်တွင် တွေ့ရှိသူများက သက်သေထူရန်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလို ဦးကြီးမြင့်သည်၊ အယူခံခံနေစဉ်အတွင်း ကွယ်လွန်သွားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏ အယူခံနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှအမိန့်ချမှတ်ရန် မလိုတော့ချေ။ အယူခံမှုကို

ပိတ်သည်။ သင့်တော်သော အမှုတွင်ကျခံရန်ကျန်သည့် ထောင်ဒဏ်ကိုကောင်း မှန်စွာနေထိုင်ပါမည်ဟူသော ကိုယ်ပိုင်ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် အချုပ်လွတ်နေခွင့်ပြုသည်။

၁။ ဒေါ်စန်းရီ၊ ၂။ ဒေါ်ခင်မိမိ
၃။ ဒေါ်မေအုတ်၊ ၄။ ဒေါ်ခင်သန်း
၅။ ဦးကြီးမြင့် } နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၇

လျော့နည်း ကွာခြားငွေအတွက် တာဝန်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်သော်လည်း တဦးစီတွင် မည်မျှ တာဝန်ရှိကြောင်း သတ်မှတ်ရန် ခဲယဉ်းသဖြင့် ပြစ်မှုနှင့်ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ် ရာတွင် ယင်းအချက်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားရမည်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံ တရားလိုအဖွဲ့သည် ပြည်သူ့ ဆိုင်တွင် အတူလုပ်ကိုင် တာဝန်ယူခဲ့ကြ သည်။ စာရင်း စစ်အဖွဲ့က သွားရောက်၍ ဆိုင်ကိုစစ်ဆေးသောအခါ ငွေကွာခြား လျော့နည်းနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကွာခြားသော ငွေအတွက် ၎င်းတို့ နှစ်ဦး၌ တာဝန်ရှိ ကြောင်းပေါ်လွင်သည်။ အထူး ရာဇဝတ်ရုံးက၊ ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦး အပေါ် အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေးဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ ဖြင့် ၎င်းတို့အသီးသီးအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၁၁ နှစ်နှင့် ၁၀ နှစ်စီသတ်မှတ် ခဲ့သည်။ အတည်ပြုအဖွဲ့က နှစ်ဦးလုံးအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်စီသို့လျော့ပေါ့ ပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့တဦးစီတွင် မည်မျှတာဝန်ရှိသည်ကို သတ်မှတ်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုအပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့်လွှဲ ပြောင်းကာထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီသတ်မှတ်သည်။

၁။ မောင်ကျော်တင့်
၂။ မောင်ချစ်ရင် } နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁

အခြားသူများအပေါ် အရေးမယူသဖြင့် မိမိအပေါ် အရေးမယူသင့်ပါဟူသော ထုချေ ချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန်မလို—ပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ရာတွင် စဉ်းစားရမည့်အ ချက်မှာ တာဝန်ပိုင်းတွင် ထမ်းဆောင်သောသူတွင်သာ အဓိက တာဝန်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားလိုသည် ပုသိမ်မြို့ ကုန်သွယ် ရေးကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ်(၁)တွင် အင်စပက်တာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ စဉ်က၊ အလုပ်သမားများအား ပေးရန်ငွေကို အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု အထူးရာဇဝတ်ရုံးက တွေ့ရှိကာ အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရစီရင်ခဲ့သည်။ အယူခံ တရားခံကငွေများ ကွာခြားသည်ကို အငြင်းမပွား။ အခြားအင်စပက်တာများ ငွေစာရင်းရှင်းခွင့် ငွေသွင်းခွင့် ပေးသည့်နည်းတူ ၎င်းအားလည်း အခွင့်အရေး ပေးသင့်ကြောင်း၊ ငွေများ ထုတ်ယူစေကာမူ၊ အခြားသူများအား လွှဲပေးရသည်ဟု ဆိုသည်။ ကွာ ခြားသော ငွေများအတွက် အယူခံ တရားလိုတွင် အဓိကတာဝန်ရှိသည်။ အခြား သူများအား မည်ကဲ့သို့အရေးယူသည် မယူသည်မှာ တရားရုံးက စဉ်းစားရန် မဟုတ်။

ဦးတင်မောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁၁

အစိုးရဝင်ရောက်ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲသည့် လုပ်ငန်း၏ ဝန်ထမ်းတဦးအား ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်း အဖြစ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့် အရေးယူအပြစ်ပေးနိုင်သည်—သင့်တော်သော အမှုတွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၇ ရက်နေ့စွဲပါကြေညာချက် ၈၇ ၏အကျိုးကိုခံစားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကျခံရန်ကျန်သည့် အနည်းငယ် ထောက်ခံဖက်အတွက် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ပါမည်ဟု ကိုယ်တိုင် ခံဝန်ဖြင့် အချုပ်သွတ်နေခွင့်ပြုသည်။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုသည် အစိုးရက ဝင်ရောက်ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲသော သမတရပ်ရွာ၏ ဝန်ထမ်းတဦးဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ၎င်းအပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့် အပြစ်ပေးထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်သည်။

မစ္စတာဂိုးဒါး(ခ)အက်စ်၊အမ်၊ပီရာဘတ် (စ) နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ....

၃

အလွဲသုံးစား ပြုရာတွင် ပါဝင်ကူညီခဲ့သည်၊ အားပေး ကူညီခဲ့သည်ဟု စွပ်စွဲသော အမှုမျိုးတွင် အလွဲသုံးစားရာတွင် ပါဝင်ကူညီ အားပေးကြောင်း အထောက်အထားရှိရန် လိုသည်—ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၁၁/၄၁၄။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ မောင်သန်းညွန့်သည် လယ်ဝေး ကုန်သွယ်ရေး အမှုထမ်းတဦးဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ တာဝန်မှာ ငွေသွင်းငွေထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်သန်းညွန့်သည် ပေးသွင်းရန် ငွေများအနက် ၁,၃၀,၀၀၀ ခန့် ပေးသွင်းခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ၎င်းကငွေများကိုယူကြောင်း ဖြောင့်ဆိုသည်။ လျှောက်ထားသူ မောင်စိုးဝင်းက ငွေများကို ဝက်သိမ်း ရာ၌ပါကြောင်း ဖြောင့်ဆိုသည်။ မောင်သန်းညွန့် အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကို အားပေးကူညီခဲ့သည်ဟု အထောက်အထားမရှိ။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုမကင်းသော ငွေများကို ထိန်ဝှက်ပေးခြင်း ပြစ်မှုကိုသာ ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

၁။ မောင်သန်းညွန့်(ခ) ကိုကြီး } နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ
၂။ မောင်စိုးဝင်း

.... JJ

ဥပဒေ ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုမီ ပြစ်မှုမမြောက်သော အပြုအမူတခုသည်၊ ပြင်ဆင်ချက်ဥပဒေ တခု ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သဖြင့် ပြစ်မှုတရပ် ဖြစ်လာခဲ့လျှင်၊ ယင်းပြင်ဆင်ချက်ဥပဒေ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို နားမလည်၍ ပြစ်မှု ကျူးလွန်မိကြောင်း တင်ပြချက်ကို ကြောင်းခြင်းရာအရ၊ ဟုတ်မှန်တန်ရာသည်၊ မတန်ရာသည်ကို ချိန်ဆရ မည်။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံ တရားလိုသည် ၎င်း၏အိမ်တွင် တရားမဝင်သော ငွေ စက္ကူများနှင့် ဖမ်းဆီးရခဲသဖြင့် အထူးရာဇဝတ်တရားရုံးက ၎င်းအပေါ် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ချီရယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်ပေးခဲ့သည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့က ပြင်ဆင်လိုက်သော ပုဒ်မ ၁၃ (၇) အရ တရားမဝင်ဟု ကြေညာထားသော စက္ကူများကို လက်ဝယ်ထားရှိခြင်း ဖြစ်၍၊ ပြစ်မှုဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုက ငွေများ ဒိမီ၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိခဲ့ကြောင်းကို မငြင်း၊ ယင်းသို့ ထားရှိခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင် ကြောင်းကို မသိနားမလည်သော

ကြောင့် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို တင်ပြသော ပြင်ဆင်လိုက်သည့် ဥပဒေ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို နားမလည်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့မိကြောင်းသည် ယုတ်မှန်တန်ရာသည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ပူနာရမ်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁၈

၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်တည်ဆောက်မှု ဆန့်ကျင်ခြင်းမှ ကာကွယ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၃(၁)(က)/၃(၂) အရ စွဲဆိုလျှင်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုကို ဆန့်ကျင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်သည်၊ ပြစ်မှုမြောက်ရန် လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်ဖြစ်သည်။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ဦးတင်လေး၏ အိမ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော လက်လီဆိုင်နှင့် ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းမှ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။ ပစ္စည်းများ အိမ်တွင်ရှိကြောင်း ပြည်သူပိုင်သိမ်းရန်လာသည့်အဖွဲ့အား ဦးတင်လေးက ပြောဆိုသည်ဟု အထောက်အထားရှိသည်။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးသို့ ကုန်သွယ်ရေးဧကန်ပို့ရေးရှင်း အမှတ် ၉ မှ ပေးပို့သော စာတွင် ဦးတင်လေး၏ အိမ်ဆိုင်မှ သိမ်းဆည်းခဲ့သော စာအုပ်များ၊ စာရေး ကိရိယာများသည်၊ ဟောင်းနှမ်း ဆေးမြည့်နေပြီးဖြစ်၍၊ အသုံးပြုရန် သော်လည်းကောင်း၊ ရောင်းချရန် သော်လည်းကောင်း မလွယ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းများ၏ တန်ဖိုးသည် သတ်မှတ်ထားသည်လောက် အမှန်တကယ်ရှိမည်ဟု ယူဆရန် ခဲယဉ်းသည်။ အထက်ပါ အကြောင်းတို့ကြောင့် ဤအမှုတွင် ပြစ်မှုမြောက်ရန်လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်ဖြစ်သည့် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး တည်ဆောက်မှုကို ဆန့်ကျင်ရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိသည်ဟု ဆိုရန်ခဲယဉ်းသဖြင့် ဦးတင်လေးအား တရားသေလွှတ်လိုက်သည်။

ဦးတင်လေး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁၉

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များအပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ အရ၊ ကျူးလွန်သော အမှုများတွင် ရည်ရွယ်ချက်သည် အဓိကကျသော ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ်ဖြစ် မဖြစ်—ရာဇဝတ်မှုတွင် ဥပဒေပြင်ဆင်ချက်သည် အချင်းဖြစ်ပွားသည့် အချိန်သို့ နောက်ကြောင်းပြန်၍ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိမရှိတို့ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁)(က)(ဂ)/၂) အရ၊ အရေးယူလိုလျှင် တရားခံသည် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို ဖျက်ဆီးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ယင်းရည်ရွယ်ချက်သည်၊ အဓိကကျသော ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ် တရပ်ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ဥပဒေကိုပြင်ဆင်၍ စနစ်ကို ဖျက်ဆီးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းအင်္ဂါရပ်ကို ဖျက်သိမ်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြင်ဆင်ချက်သည်၊ အချင်းဖြစ်ပွားသည့် အချိန်သို့ နောက်ကြောင်းပြန်၍ အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိ။

ဧမာင်တိတ်ချွန်း (ခ) စုလှိုင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၉

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များအပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အစား သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကြီးကြပ်ရေး(ယာယီ) အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ ဖြင့် ပြောင်းလဲအပြစ်ပေးခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။

လျှောက်ထားသူတို့အား တပ်မတော် စစ်ရေးယာဉ်က မြန်မာ့ရေးပြင်တွင် လှေတစင်းဖြင့် နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်လာသည်ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အပေါ် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကြီးကြပ်ရေး(ယာယီ) အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ ဖြင့် အရေးယူစီရင်ခြင်းက ပိုမိုလျော်ကန်သည်ဟုထင်မြင်ယူဆသည်။ ။သို့ဖြစ်၍ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁)အစား လွှဲပြောင်းကာတဦးစီအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီ သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ။

ဦးထွန်းခင် ပါ (၄) နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁၆

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး လှဟန်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် စိန်ဝင်း နှင့် ဒေါက်တာ မောင်မောင်တို့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၃

၁။ မောင်ကျော်တင့် } နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ*
၂။ မောင်ချစ်ရင် }

ကော်တင်ဘာ ၅ ရက်။

လျော့နည်းကွာခြားငွေအတွက် တာဝန်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်သော်လည်း တဦးစီတွင် မည်မျှတာဝန်ရှိကြောင်း သတ်မှတ်ရန်ခဲယဉ်းသဖြင့် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ရာတွင် ယင်းအချက်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားရမည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံ တရားလိုတို့သည် ပြည်သူ့ဆိုင်တွင် အတူလုပ်ကိုင်တာဝန်ယူခဲ့ကြသည်။ စာရင်းစစ်အဖွဲ့က သွားရောက်၍ ဆိုင်ကိုစစ်ဆေးသောအခါ ငွေကွာခြား လျော့နည်းနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကွာခြားသော ငွေအတွက် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၌ တာဝန်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအပေါ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကားကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၃ ဖြင့် ၎င်းတို့အသီးသီးအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၁၁ နှစ်နှင့် ၁၀ နှစ်စီသတ်မှတ်ခဲ့သည်။ အတည်ပြုအဖွဲ့က နှစ်ဦးစလုံးအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်စီသို့ လျော့ပေါ့ပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့တဦးစီတွင် မည်မျှ တာဝန်ရှိသည်ကို သတ်မှတ်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုအပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့်လွှဲပြောင်းကာ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီ သတ်မှတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင်။ ။ ဦးလှတင်၊ ဦးရဲထွန်း။

အယူခံတရားခံ၏အကျိုးဆောင်။ ။ လက်ထောက် မြေနေချုပ် ဦးမျိုးထွန်းလင်း။

တရားသူကြီးချုပ် ဒေါက်တာ မောင်မောင်။ ။ အယူခံတရားလို မောင်ကျော်တင့်သည် ဇီးကုန်းမြို့၊ ပြည်သူ့ဆိုင်တာဝန်ခံဖြစ်၍ မောင်ချစ်ရင်သည် အရောင်းစာရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှစ၍ ၁၉၆၅ ခုနှစ်အထိ ဆိုင်တွင် အတူတူလုပ်ကိုင် တာဝန်ယူခဲ့ကြသည်။

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၁၇၈၊ ၂၀၇။
† သာယာဘက်မြို့၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၆ ၏ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် တွင် ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၁ ရက်နေ့၌ချမှတ်ပြီး၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် အတည်ပြုအဖွဲ့က အတည်ပြုသည့် အခွင့်ကို အယူခံမှု။

၁။ မောင်
ကျော်ထင်
၂။ မောင်ချစ်
၃။ ရှင်
၄။ ရှင်
ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ။

စာရင်းစစ်အဖွဲ့ သွားရောက်၍ ဆိုင်ကိုစစ်ဆေးသောအခါ ငွေပေါင်း ၁၄,၀၀၀ ခန့် ကွာခြားလျော့နည်းနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ၎င်းတို့နှစ်ဦး အပေါ် အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ကာ ဆိုင်တာဝန်ခံ မောင်ကျော်ထင်အပေါ် ထောက်ပံက် ၁၁ နှစ်၊ မောင်ချစ်ရင်အပေါ် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်သတ်မှတ်ခဲ့သည်ကို အတည်ပြု အဖွဲ့က နှစ်ဦးစလုံးအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်စီသို့ လျော့ပေါ့ပေးခဲ့သည်။

ကွာခြားငွေ ၁၄,၀၀၀ ကျော်အတွက် အယူခံတရားလိုနှစ်ဦးအပေါ် မည်သူ့တွင် မည်မျှတာဝန်ရှိသည်ဟု အတိအကျသတ်မှတ်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ဦး လုံး၌ တာဝန်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ကြုံသလို၊ လွယ်သလို ဆိုင်မှငွေများ၊ ပစ္စည်း များယူ၍ သုံးစွဲကြပုံပေါ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ အသက်အရွယ်နှင့် ၎င်းတို့အပေါ် ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှစ၍ ဖမ်းဆီး အရေးယူခဲ့ခြင်း၊ ၎င်းတို့တဦးစီကွင် မည်မျှတာဝန်ရှိသည်ကို သတ်မှတ်ရန်ခဲယဉ်းခြင်း စသည့်အချက်တို့ကို ထောက်ရှု၍ ၎င်းတို့အပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့် လွှဲပြောင်း ကာ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီသတ်မှတ်လိုက်သည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး လှဘန်၊ ဒုလိပ်မှူးချုပ် စိန်ဝင်းနှင့် ဒေါက်တာ မောင်မောင် တို့ရှေ့တွင်

မစ္စတာ ဂိုဏ်း(ခ) အက်စ်၊အမ်၊ ပီရာဘတ်စ်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၃

စက်တင်ဘာ
၅ ရက်။

အစိုးရ ဝင်ရောက်ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသည့် လုပ်ငန်း၏ ဝန်ထမ်း တဦးအား ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအဖြစ် ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့်အရေးယူအပြစ်ပေးနိုင်သည်။ သင့်လျော်သောအမှုတွင်တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့စွဲပါ ကြေညာချက် ၈၇ ၏ အကျိုးကိုခံစားပြီးဖြစ်သော်လည်း ကျခံရန် ကျန်သည့်အနည်းငယ် ထောင်ဒဏ်အတွက် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ပါမည်ဟု ကိုယ်တိုင်ခံဝန်ဖြင့်အချုပ်လွတ်နေခွင့်ပြုသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုသည် အစိုးရက ဝင်ရောက်ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသော သမတရုပ်ရှင်ရုံ၏ ဝန်ထမ်းတဦးဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ၎င်းအပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့် အပြစ်ပေးထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင်။ ။ ဦးဘဇိန်။

အယူခံတရားခံ၏အကျိုးဆောင်။ ။ လက်ထောက်ရှေ့နေချုပ်၊ ဦးမျိုးထွန်းလင်း။

တရားသူကြီးချုပ် ဒေါက်တာမောင်မောင်။ ။ အယူခံတရားလိုသည် သမတရုပ်ရှင်ရုံ မန်နေဂျာအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က ရုပ်ရှင်ရုံ ဝင်ငွေပေါင်း ၅၆,၀၀၀ ခန့်ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉,၀၀၀ ခန့်ကိုလည်းကောင်း၊ အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ဖော်ပြခဲ့ကာ၊ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်အတွက် ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ်စီ ပြစ်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၁၆၃၊ ၁၆၄။

†- ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၉၆ ၏ ၁၉၆၇ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၃၁-၄၃ တွင် ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၆ ရက်နေ့ချမှတ်ပြီး၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင်အတည်ပြုမည့်က အတည်ပြုသည့်အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

၁၉၇၃

မစ္စတာဂိုဏ်း
(●)
အက်စ်၊ အမ်၊
ပီရာဘတ်စ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

အကြောင်းခြင်းရာ တင်ရှားသော အမှုဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုကိုယ်ကိုင်က
ငွေများကွာခြားခြင်းကို မငြင်းနိုင်။ ၎င်းငွေများမှာ ရုပ်ရွှင်လုပ်ငန်း မြှင့်တင်ရေးအဖွဲ့
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး တဦးဖြစ်သူ ဦးကျော်ရှိန် အိမ်ဆောက်ရာတွင် သုံးရန်တောင်းသဖြင့်
ပေးရသည့်ငွေများ ဖြစ်ပါသည်ဟု ထုချေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးကျော်ရှိန်အား တရားလို
က သက်သေပြသောအခါ တရားခံဘက်မှ ယင်းအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ တိတိကျကျ
ပေးမြန်းနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိ။

အယူခံတရားလိုသည် အစိုးရက ဝင်ရောက်ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲသော သမ္မတရွပ်ရှင်ရုံ
၏ ဝန်ထမ်းတဦးဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ၎င်းအပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့် အပြစ်ပေးထား
ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သည်။

အယူခံတရားလိုအပေါ် ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှစ၍ ဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
အယူခံစဉ် ဤရုံးက ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂ ရက်နေ့တွင် အာမခံနှင့် နေစေခွင့်ပြုသည့်
အထိ ၎င်းသည် အချုပ်အနှောင်နှင့်ရှိခဲ့သည်။ ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ်မှ တော်လှန်ရေး
ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌအမိန့်ဖြင့် သုံးပုံစာပုံ လျော့ပေါ့ခြင်း အကျိုးကို အယူခံတရားလို
ခံစားရန်ရှိသည်။ အချုပ်ကာလကိုလည်း ထုတ်နုတ်ပေးရန်ရှိသည်။ ယင်းသို့ လျော့
ပေါ့ ထုတ်နုတ်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ်ပြီးမြောက်လောက်ပြီဟု ယူဆရသည်။ အကယ်၍
ကျခံရန် ထောင်ဒဏ်အနည်းငယ် ကျန်သေးလျှင် ယင်းကာလကို ကောင်းမွန်စွာ နေ
ထိုင်ပါမည်ဟု ကိုယ်တိုင်ခံဝန်ချုပ်ဆိုလျှင် အချုပ်လွတ်နေခွင့်ပြုသည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး လှဟန်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းစိန်နှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်တို့ရွေ့တွင်

မောင်စောထွန်း (ခေါ်) စံနီ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ •

၁၉၇၇

ဇန်နဝါရီလ
၁၂ ရက်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီကြေညာချက်အမှတ် ၈၇/၁၉၇၁ ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိ မရှိ ဆုံးဖြတ်ခြင်း—
မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ပထမအကြိမ် ညီလာခံ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရာဇဝတ်
ပြစ်ဒဏ်များကိုလျော့ပေါ့ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံခံခွင့်လျှောက်ထားသူမောင်စောထွန်းသည် သောင်းကျန်းသူနှစ်ပြု
လုပ်စိတ်မှူးတဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ၎င်းသည် ရွာသား ၂ ဦးအား သွေးအေးအေးဖြင့်လည်ပင်းကို
ခါးဖြင့်လှီးသတ်သည်ဟု အထူးရာဇဝတ်ရုံးက တွေ့ရှိကာ တသက်တကျွန်းထောင်ဒဏ်သတ်မှတ်ခဲ့သည်။
အတည်ပြုအဖွဲ့က ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် သတ်ခြင်းမှာ ထင်ရှားသဖြင့် မောင်စောထွန်းအပေါ်
သေဒဏ်သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ အကြောင်းခြင်းရာ ထင်ရှားသော အမှုဖြစ်သည်။ မျက်မြင်သက်သေများ
ခိုင်လုံသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံခံခွင့်ပြုရန် အကြောင်းမမြင်။ လျှောက်လွှာများကိုပယ်သည်။
တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၏ ပြစ်ဒဏ်များကိုလျော့ပေါ့ပေးသော ကြေညာချက် အမှတ် ၈၇/၇၁
၏ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသည်။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက မူလစီရင်ဆုံးဖြတ်၍ စီရင်ချက်ကို လက်မှတ်ရေးထိုး
သည့်နေ့မှ ပြစ်ဒဏ်ကိုရေတွက်ရသည်ဖြစ်ရာ ယခုပြစ်ဒဏ် စီရင်ခြင်းသည် ကြေညာချက်တွင် အ
ကျုံးဝင်သည်။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးစေောင်။ ။ မရှိ

အယူခံတရားခံ၏အကျိုးစေောင်။ ။ မရှိ

တရားသူကြီးချုပ် ဒေါက်တာ မောင်မောင်။ ။ အယူခံခံခွင့် လျှောက်ထားသူ
မောင်စောထွန်းသည် သောင်းကျန်းသူ နှစ်ဖြူတပ်စိတ်မှူးတဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က
၎င်းသည် ရွာသား ၂ ဦးအား သွေးအေးအေးဖြင့် လည်ပင်းခါးနှင့် လှီးသတ်သည်ဟု
အထူးရာဇဝတ်ရုံးက တွေ့ရှိကာ တသက်တကျွန်း ထောင်ဒဏ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် - ၅၅၊ ၅၆။
† ကသာခရိုင်၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၆၁ ၏ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှု
အမှတ် ၇ တွင် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ချမှတ်ပြီး၊ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါ
ရီလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် အတည်ပြုအဖွဲ့က အတည်ပြုသည့် အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၃

မောင်စောထွန်း
(ခေါ်)

စံနီ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ။

အတည်ပြုအဖွဲ့က ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ကြိုတင်ကြံရွယ်
ချက်ဖြင့် သတ်ခြင်းသည် ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ၊ သေဒဏ်အောက်
မနည်းသော ပြစ်ဒဏ်ကိုသာထိုက်သော ပြစ်မှုဖြစ်သည်ဟု ညွှန်ပြခဲ့သောကြောင့် အထူး
ရာဇဝတ်ရုံးက မောင်စောထွန်းအပေါ် သေဒဏ်သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

အကြောင်းခြင်းရာ ထင်ရှားသောအမှုဖြစ်သည်။ မျက်မြင်သက်သေများ ခိုင်လုံ
သည်။ ထို့ကြောင့် အဖွဲ့ခံဝင်ခွင့်ပြုရန် အကြောင်းမမြင်။ လျှောက်လွှာများကို ပယ်
သည်။

လျှောက်ထားသူသည် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၏ ပြစ်ဒဏ်များကို လျော့ပေါ့
ပေးသော ကြေညာချက်အမှတ် ၈၇/၇၁ ၏အကျိုးကို ခံစားခွင့် ရှိမရှိ ပြဿနာ
ပေါ်သည်။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည်မှာ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊
ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ကဖြစ်၍ ပြစ်ဒဏ်ကို အတည်ပြုအဖွဲ့၏ ညွှန်ပြချက်ကြောင့်
လွှဲပြောင်းသတ်မှတ်သော နေ့သည် ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်ပြီးနောက်ပိုင်း၌ပင် ဖြစ်
စေကာမူ မူလစီရင်ဆုံးဖြတ်၍ စီရင်ချက်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးသည့်နေ့မှ ပြစ်ဒဏ်ကို
ရေတွက်ရသည်ဖြစ်ရာ၊ မောင်စောထွန်းအပေါ် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းသည် ကြေညာချက်
တွင် အကျုံးဝင်သည်ဟု ဆိုရမည်။

ထို့ကြောင့် သေဒဏ်အစား မောင်စောထွန်းသည် တသက်တကျွန်းဒဏ်ကိုသာ
ကျခံရန်ဖြစ်သည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး လှဟန်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် စိန်ဝင်း နှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင် တို့ရှေ့တွင်

- ၁။ ဒေါ်စန်းရီ
- ၂။ ဒေါ်ခင်မိမိ
- ၃။ ဒေါ်မေချစ်
- ၄။ ဒေါ်ခင်သန်း
- ၅။ ဦးကြီးမြင့်

} နှင့် ပြည်ခိုထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *
 * နှင့် ပြည်ခိုထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *
 * နှင့် ပြည်ခိုထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ဘုရား
 ကံထင်သာလ
 ၅ ရက်

လောင်းကစား ဥပဒေပုဒ်မ ၇—လောင်းကစားအိမ် ဟုတ်မဟုတ် သက်သေထူရန်တာဝန်။ အမှု
 အတွင်း—တရားခံသေခြင်း၊ ကျန်သည့်ထောင်ဒဏ်အစား ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် လွှဲခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လောင်းကစား ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ၊ အချင်းဖြစ်အိမ်သည် လောင်းကစား
 ရာ၌ အသုံးပြုလေ့ရှိသော အိမ်မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းအိမ်တွင် တွေ့ရှိသူများက သက်သေထူရန်ဖြစ်
 သည်။ အယူခံတရားလို ဦးကြီးမြင့်သည် အယူခံဝင်နေစဉ်အတွင်း ကွယ်လွန်သွားပြီးဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် ၎င်း၏ အယူခံနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ အမိန့်ချမှတ်ရန် မလိုတော့ချေ။ အယူခံမှုကိုပိတ်
 သည်။ သင့်တော်သော အမှုတွင် ကျခံရန်ကျန်သည့် ထောင်ဒဏ်ကို ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ပါမည်
 ဟူသော ကိုယ်ပိုင်ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် အချုပ်လွတ်နေခွင့်ပြုသည်။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင်။ ။ဦးဘစိန်
 အယူခံတရားခံ၏အကျိုးဆောင်။ ။လက်ထောက်ရွှေနေချုပ် ဦးမျိုးထွန်းလင်း။

တရားသူကြီးချုပ် ဒေါက်တာ မောင်မောင်။ ။အယူခံတရားလိုတို့အား လောင်း
 ကစား အက်ဥပဒေအရ၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက၊ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီ၊ စီရင်ထားသည်။

အကြောင်းခြင်းရာ ထင်ရှားခိုင်လုံသောအမှုဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ကထမ်း
 အရ အကောက်အစားယူလျက် ကစားခိုင်းအိမ်အဖြစ် သုံးစွဲနေသည့် နေရာသို့သွား

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၁၅၁၊ ၁၅၂၊ ၁၅၅၊
 ၁၆၂၊ ၂၀၄။ ။

† ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၇၀ ၏ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ်
 ၇၂ တွင် ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့၌ ချမှတ်ပြီး၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၈ ရက်
 နေ့တွင် အတည်ပြုအစွဲကတည်ပြုသည့်အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

၁၉၇၃

- ၁။ ဧဝါစန်းရီ
  - ၂။ ဧဝါခင်မိမိ
  - ၃။ ဧဝါမေချစ်
  - ၄။ ဧဝါစင်သန်း
  - ၅။ ဦးကြီးမြင့်နှင့်
- ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

ရောက် ရှာဖွေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရှာဖွေရာတွင် တရားဝင် ဝါရမ်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် လောင်းကစား အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ အချင်းဖြစ်အိမ်သည် လောင်းကစား ပူးသောအိမ်မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းအိမ်တွင် တွေ့ရှိသူများက သက်သေထုတ်ပြန်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ သက်သေထုတ်ပြန်ခဲ့ခြင်းမရှိကြချေ။ ထို့ပြင် လောင်းကစားပြုလုပ်နေသော ဖဲချပ်များ၊ လောင်းကြေး၊ တိုက်ကြေးပြားများ စသည်တို့ကိုလည်း လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိခဲ့သည်။ အထူးထုတ်ဝတ်ရုံးက အထူးထုတ်ဝတ်ရုံးဥပဒေအရ ပေးနိုင်သော ပြစ်ဒဏ်ကိုသတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးကြီးမြင့်သည် အယူခံဝင်နေစဉ်အတွင်း ကွယ်လွန်သွားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏အယူခံနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ အမိန့်ချမှတ်ရန်မလိုတော့ချေ။ အယူခံမှုကိုပိတ်သည်။

အခြားအယူခံတရားလို ၄ ဦးနှင့်ပတ်သက်၍ ၎င်းတို့၏အသက်အရွယ်၊ ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အချုပ်အနှောင်အရေးယူခံခဲ့ရသည့်ကာလစသည်တို့ကိုထောက်ချင့်၍ ၎င်းတို့သည် ကျခံရန်ကျန်ရှိနေသည့် ထောင်ဒဏ်ကို ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ပါမည်ဟူသော ကိုယ်ပိုင်ခံဝန်ဖြင့်အချုပ်လွှတ်နေခွင့်ပြုသည်။ ဖမ်းကာလအတွင်း ပြစ်မှုနောက်တဖန် ကျူးလွန်လျှင် ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျခံရန်ကျန်သောကာလကို ဆက်လက်ကျခံရန်ဖြင့်သည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး လှဟန်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းစိန် နှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်တို့ရွေ့တွင်

မောင်တိတ်ချွန်း (ခေါ်) စုလှိုင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၃

မေမေတီဝါရီလ
၁၀ ရက်။

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး စနစ်တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ အရ၊ ကျူးလွန်သော အမှုများတွင် ရည်ရွယ်ချက်သည် အဓိကကျသော ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ်ဖြစ် မဖြစ်—ရာဇဝတ်မှုတွင်ဥပဒေပြင်ဆင်ချက်သည် အချင်းဖြစ်ပွားသည့်အချိန် သို့ နောက်ကြောင်းပြန်၍ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိ မရှိတို့ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့် များအပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁)(က)(ဂ)/(၂) အရ၊ အရေးယူလိုလျှင် တရားခံသည် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို ဖျက်ဆီးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရမည်။ ယင်းရည် ရွယ်ချက်သည် အဓိကကျသော ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ်တရပ်ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ဥပဒေကိုပြင်ဆင်၍ စုနှစ်ကို ဖျက်ဆီးရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းအင်္ဂါရပ်ကို ဖျက်သိမ်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြင်ဆင်ချက်သည် အချင်းဖြစ်ပွားသည့် အချိန်သို့ နောက်ကြောင်းပြန်၍ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိ။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင် ။

အယူခံတရားခံ၏အကျိုးဆောင် ။ ။ လက်ထောက်ရှေ့နေချုပ်၊ ဦးမျိုးထွန်းလင်း။

တရားသူကြီးချုပ် ဒေါက်တာမောင်မောင် ။ ။ လျှောက်ထားသူသည် ကျိက္ခမီမ ရန်ကုန်သို့ ရော်ဘာထုပ်များ၊ ကောက်ညှင်းဆန်အိတ်များကို တင်ဆောင်၍လာသည်ကို ငမိုးရိပ်ချောင်းအဝင်တွင် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့က တွေ့ရှိသဖြင့် အရေးယူခံသောအမှုဖြစ် သည်။

* ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၇၇။
† ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၆၇ ၏ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၁၁ တွင်၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့၌ ချမှတ်ပြီး၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဖီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက် နေ့တွင်အတည်ပြုအဖွဲ့က အတည်ပြုသည့် အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

ခဏ္ဍကု
မောင်တိတ်ချွန်း
(ခေါ်) ဝုလီင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးပျေတွင် တရားခံကပစ္စည်းများကို သယ်ယူလာခဲ့သည်ကို ငြင်း
ကွယ်ခြင်းမပြု။ သို့ရာတွင် ၎င်းပိုင်မဟုတ် အခြားသူအတွက် သယ်ယူလာခြင်းသာ ဖြစ်ပါ
သည်ဟု ထုချေသည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်
များအပ်နှင်းသည့် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ (၁) (က) (ဂ) / (၂) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိ
ကာ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိထားသော ပုဒ်မသည် ဤအမှုနှင့်သက်ဆိုင်ခြင်းရှိ မရှိ ဥပဒေ
ပြဿနာပေါ်သည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသည်မှာ ၁၉၆၆ ခုနှစ် တွင်ဖြစ်၍ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊
ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၅ ဖြင့် အရေးယူလိုလျှင် တရားခံသည် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို ဖျက်ဆီး
ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်၊ ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရမည်။ ယင်းရည်ရွယ်ချက်သည် အဓိက
ကျသောပြစ်မှုအင်္ဂါရပ်တရပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းရည်ရွယ်ချက် တရားခံတွင်ရှိသည်ဟု မဆို
နိုင်ကြောင်း လက်ထောက်ရှေ့နေချုပ်က တင်ပြသည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင်း ဥပဒေကို ပြင်ဆင်၍ စံနစ်ကို ဖျက်ဆီးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်
ဆန့်ကျင်ခြင်းအင်္ဂါရပ်ကို ဖျက်သိမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြင်ဆင်ချက်သည်အချင်း
ဖြစ်ပွားသည့်အချိန်သို့နောက်ကြောင်းပြန်၍ အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိ။

ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူအပေါ် စွဲဆိုထားသော ပုဒ်မအရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်
ထားခြင်းကိုယ်ဖျက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဆီလျော်သောဥပဒေသည် ပင်လယ်ရေကြောင်း
အကောက်ခွန်ဥပဒေဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူသည် ကန်သတ်ကုန်များကို ခွင့်ပြု
ချက်တစ်စုံတစ်ရာမရပဲ သယ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းမှာ ထင်ရှားသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ရေ
ကြောင်းအကောက်ခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၇ ဖြင့် လွှဲပြောင်း၍ ၎င်းအားပြစ်မှုထင်ရှား
တွေ့ရှိသည်။ ယင်းပုဒ်မအရ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်ကျခံစေရမည်။ ယင်းထောင် ဒဏ်မှ
တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၏ အမိန့်ဖြင့် ထောင်ဒဏ်များကို လျော့ပေါ့ပေးခြင်း
အချုပ်ကားလတို့ကို ထုတ်နုတ်ပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းခြင်းအမိန့်ကိုအတည်ပြုသည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး လှဟန်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် စိန်ဝင်း နှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်တို့ရွှေတွင်

ဦးတင်မောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ •

† ၁၉၇၃

စက်တင်ဘာလ
၅ ရက်။

အခြားသူများအပေါ် အရေးမယူသဖြင့် မိမိအပေါ် အရေးမယူသင့်ပါဟူသော ထုခွေမျက်နှာကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန်မလို—ဖြစ်စက်သတ်မှတ်ရာတွင်စဉ်းစားရမည့်အချက်မှာ တာဝန်ပိုင်းတွင် ထမ်းဆောင်သောသူတို့သာ အဓိကတာဝန်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုသည် ပုသိမ်မြို့၊ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁) တွင်အင်စပက်တာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က အလုပ်သမားများအား ပေးရန်ငွေကို အလွဲအစား ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု အထူးရာဇဝတ်ရုံးက တွေ့ရှိကာ အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရစီရင်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားခံက ငွေများကွာခြား သည်ကိုအငြင်းမပွား။ အခြား အင်စပက်တာများ ငွေစာရင်းရှင်းခွင့် ငွေသွင်းခွင့်ပေးသည့်နည်းတူ ၎င်းအားလည်း အခွင့်အရေး ပေးသင့်ကြောင်း၊ ငွေများ ထုတ်ယူစေကာမူ အခြားသူများအား လွှဲပေးရသည်ဟုဆိုသည်။ ကွာခြားသော ငွေများအတွက် အယူခံတရားလိုတွင် အဓိကတာဝန် ရှိသည်။ အခြားသူများအား မည်ကဲ့သို့ အရေးယူသည် မယူသည်မှာ တရားရုံးကစဉ်းစားရန် မဟုတ်။

အယူခံ တရားလို၏ အကျိုးဆောင်။ ။ မစ္စတာ အင်၊ စီ၊ ဆင်း။

အယူခံ တရားခံ၏ အကျိုးဆောင်။ ။ လက်ထောက် ရွှေနေချွပ်၊ ဦးမျိုးထွန်းလင်း။

တရားသူကြီးချုပ်ဒေါက်တာမောင်မောင်။ ။ အယူခံတရားလိုဦးတင်မောင်သည် ပုသိမ်မြို့၊ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁) တွင် အင်စပက်တာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က အလုပ်သမားများအား ပေးရန်ငွေ ၁၃၀၀၀ ကျော်ကို

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၉၃၊ ၉၄။
† ပုသိမ်မြို့၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၁၉၀ ၏ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှု အမှတ် ၃၃ တွင်၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့၌ချမှတ်ပြီး၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် အတည်ပြုအဖွဲ့က အတည်ပြုသည့် အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၃
ဦးတင်မောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ။

လည်းကောင်း၊ ၆၃၀၀၀ ကျော်ကိုလည်းကောင်း၊ မပေးပဲ အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု အထူးရာဇဝတ်ရုံးက တွေ့ရှိကာ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ပေါ်တွင် ထောင်ဒဏ် ၁၅ နှစ်နှင့် အနှစ် ၂၀ စီ အများနှင့်သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ စီရင်ခဲ့သည်။

အတည်ပြုအဖွဲ့က ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းကို အတည်ပြု၍ ထောင်ဒဏ် ၁၅ နှစ်ကို ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် သို့လည်းကောင်း၊ ထောင်ဒဏ် ၂၀ နှစ်ကို ထောင်ဒဏ် ၁၅ နှစ်သို့ လည်းကောင်း ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်ကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အယူခံ ဘုရားလို၏ ချွေနေကြီး မစ္စတာ ဆင်းက ဦးတင်မောင်ကဲ့သို့သော အခြား အင်စပက်တာများ ငွေစာရင်း ကွာခြားခဲ့သည်ကို စာရင်းရှင်းခွင့်၊ ငွေသွင်းခွင့် ပေးခဲ့ပါလျက်၊ ဦးတင်မောင် တဦးတည်းအပေါ် ရာဇဝတ်ကြောင်းဖြင့် အရေးယူခဲ့ခြင်းသည် မျှတမှုမရှိပါ။ ဦးတင်မောင်က ငွေများ ထုတ်ယူစေကာမူ၊ ၎င်းကတောင့် အခြားတာဝန် ရှိသူများသို့ လွှဲပေးရသည်လည်း ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းထုတ်ယူသော ငွေအားလုံး အတွက် ၎င်းတွင် တာဝန်မရှိပါဟူ၍ လျှောက်လဲသည်။

ဦးတင်မောင် ကိုယ်တိုင်က အထူးရာဇဝတ် ရုံးတွင်ငွေများ ကွာခြားခဲ့သည်ကို အငြင်းမပွား။ ငွေရှင်းမပေးနိုင်၍ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အချိန်ရလျှင် စိုက်၍ လျော်မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုသာ ထွက်ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

အကြောင်းခြင်းရာ ထင်ရှားသော အမှုဖြစ်သည်။ ဦးတင်မောင် ထုတ်ယူသွားသော ငွေများအတွက် ကွာခြားလျှင်၊ ၎င်းတွင် အဓိကတာဝန်ရှိသည်။ အခြားသူများအား မည်ကဲ့သို့ အရေးယူသည် မယူသည်မှာ တရားရုံးကစဉ်းစားရန် ဆီလျော်သော အချက် မဟုတ်ချေ။

ဦးတင်မောင်အား ၁၉၆၇ ခုနှစ်မှစ၍ ဖမ်းဆီး အရေးယူခဲ့ခြင်း၊ ၎င်း၏ အသက် အရွယ်နှင့် ကွာခြားသမျှ ငွေများအတွက် ၎င်းထံတွင် အပြည့်အဝ တာဝန်ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ခြင်း စသည့် အချက်အားလုံးကို ခြုံ၍ကြည့်ကာ ငွေ ၁၃,၀၀၀ ကွာခြားသည့် အတွက် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်၊ ငွေပေါင်း ၆၀,၀၀၀ ကျော်ကွာခြားသည့်အတွက် ထောင် ဒဏ် ၇ နှစ်၊ ယင်းပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်ကို ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၀၉ အရ တပေါင်းတည်း ကျခံစေရမည်ဟု ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ချိလ်မူးကြီး လှဟန်၊ ဗိုလ်မူးချုပ် စိန်ဝင်း နှင့် ဒေါက်တာ မောင်မောင်တို့ရွှေ့တွင်

ဦးတင်လေး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၃

ခန့်နှစ်ဂီလ

၁၉ ရက်။

၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်တည်ဆောက်မှုကိုဆန့်ကျင်ခြင်းမှ ကာကွယ်သည့် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃(၁) (က)/၃(၂) အရစွဲဆိုထွင်ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်တည်ဆောက်မှုကို ဆန့်ကျင် ရန်ရည်ရွယ်ချက်သည် ပြစ်မှုမြောက်ရန်လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်ဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ဦးတင်လေး၏ အိမ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော လက်လီဆိုင်နှင့်ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းမှ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။ ပစ္စည်းများအိမ်တွင်ရှိကြောင်း ပြည်သူပိုင်သိမ်းရန်လာသည့်အဖွဲ့အား ဦးတင်လေးက ပြောဆိုသည်ဟု အထောက်အထားရှိသည်။ အထူး ရာဇဝတ်ရုံးသို့ ကုန်သွယ်ရေးကော်ပိုရေးရှင်းအမှတ် (၉) မှပေးပို့သော စာတွင် ဦးတင်လေး၏အိမ်ဆိုင်မှ သိမ်းဆည်းခဲ့သော စာအုပ်များ၊ စာရေးကိရိယာများသည်၊ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်နေပြီဖြစ်၍၊ အသုံးပြုရန်သော်လည်းကောင်း၊ ရောင်းချရန်သော်လည်းကောင်းမလွယ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းများ၏ တန်ဖိုးသည် သတ်မှတ်ထားသည့်လောက်အမှန်တကယ်ရှိမည်ဟု ယူဆရန် ခဲယဉ်းသည်။ အထက်ပါအကြောင်းတို့ကြောင့် ဤအမှုတွင် ပြစ်မှုမြောက်ရန်လိုအပ်သော အင်္ဂါ ရပ်ဖြစ်သည့် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး စနစ်တည်ဆောက်မှုကို ဆန့်ကျင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်ဟု ဆိုရန်ခဲယဉ်းသဖြင့် ဦးတင်လေးအားတရားသေလွှတ်လိုက်သည်။

အယူခံ တရားလို၏ အကျိုးသောင် ။ ။ ဦးဘစိန်။

အယူခံ တရားခံ၏ အကျိုးသောင် ။ ။ လက်ထောက် ရွှေနေချုပ်၊ ဦးမျိုးထွန်းလင်း။

တရားသူကြီးချုပ် ဒေါက်တာ မောင်မောင် ။ ။ အယူခံတရားလို ဦးတင်လေးသည်၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် လုပ်ငန်းကြီးများ၊ ဆိုင်ကြီးများ၊ ပဲရုံကြီးများကို ပြည်သူပိုင်

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် - ၂၈။
† ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံး အမှတ် ၃ ၏ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှု အမှတ် ၂ တွင် ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့ဥပဒေမူကြမ်း၊ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင်အတည်ပြုအဖွဲ့က အတည်ပြုသည့်အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၃

ဦးတင်လေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

ပြုလုပ်ရာ၌ ၎င်းအစုပါဝင်သော လွန်းမော်တင် ကုမ္ပဏီမှ တန်ဘိုးငွေ ၃၀,၀၀၀ ကျော် ခန့်ရှိသော စာရေးကိရိယာ ပစ္စည်းများကို စာရင်းမပြတ် ထိန်တိုက်ထားခဲ့သည့်အတွက် ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုကို ဆန့်ကျင်ခြင်းမှ ကာကွယ် သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၃ (၂) အရ၊ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိကာ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ထောင် အက် ၁၀ နှစ်သတ်မှတ်ထားသည်။

ဦးတင်လေးကရုံးတွင် ခုခံထွက်ဆိုရာ၌၊ လွန်းမော်တင် ကုမ္ပဏီကို ပြည်သူပိုင် မသိမ်းမီ တလခွဲခန့်ကပင် ဖျက်သိမ်းရန်၊ အခြားအစုရှင်များနှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ် ကြောင်း၊ မိမိသည် ကုမ္ပဏီတွင် အစုရှင်တဦး ဖြစ်သော်လည်း၊ အိမ်၌ စက္ကူ၊ စာရေး ကိရိယာ၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များကို လက်လီဆိုင်ဖွင့်၍ ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ ပုံနှိပ် လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ လွန်းမော်တင် ကုမ္ပဏီကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းရန် လာရောက် သောအဖွဲ့အား၊ မိမိတွင် လက်လီဆိုင်ရှိကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း တို့ကို တင်ပြခဲ့သည်။

ဦးတင်လေး တင်ပြခဲ့သော သက်သေများကလည်း၊ ဦးတင်လေးလည် စာအုပ်၊ စာရေးကိရိယာ၊ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းကို နှစ်ကြာမြင့်စွာ ရှိရှိသားသား လုပ်ကိုင်လာသူ ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံ ထွက်ဆိုကြသည်။ ပြည်သူပိုင်သိမ်းရေးအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခဲ့သော ဦးကျော်စိန်ကလည်း ဦးတင်လေးသည်၊ ကုမ္ပဏီ၏ပစ္စည်းနှင့် စာရင်းများကို လွဲအပ် ပြီးနောက်၊ ၎င်း၏အိမ်တွင်လည်း ပစ္စည်းများ ရှိသေးကြောင်း၊ ပြောဆိုသည် ဟု သက်သေခံထားသည်။ အိမ်သို့သွားရောက် စစ်ဆေးရာ အိမ်ပေါ်တွင် ထိန်တိုက် ထားသော ပစ္စည်းဟူ၍မရှိ၊ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် စာအုပ်စာတမ်းများ ထားပြီးလျှင်၊ နောက်ပေးခန်းတွင် မင်အိုးအစရှိသည့်ပစ္စည်းများ ထားကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ဦးတင်လေးအိမ်မှ သိမ်းဆည်းခဲ့သော ပစ္စည်းများကို စိစစ်ရာတွင် ၁၈,၀၀၀ ကျော်တန်သည်ဟု ပြထားသော ကျောင်းသုံးစာအုပ်များသည် ပြည်သူပိုင် အဖြစ်သိမ်းဆည်းသော ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ်စေဖြင့်၊ ယင်းပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးတင်လေးအပေါ် စဉ်းစားရန်မရှိဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

လက်ထောက် ရွှေနေချုပ်က၊ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိထားသော ပုဒ်မတွင် ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုကို ဆန့်ကျင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်သည် အဓိကကျသော အင်္ဂါရပ်တရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းရည်ရွယ်ချက်ကို ထင်ရှားအောင် မပြနိုင်လျှင် တရားခံတွင် အပြစ်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုနိုင်ပါဟု တင်ပြသည်။

ဦးတင်လေး ခုခံထွက်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို မိမိအိမ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော လက်လီဆိုင်နှင့် ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းမှ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင် သည်။ ပစ္စည်းများ အိမ်တွင်ရှိကြောင်း ပြည်သူပိုင်သိမ်းရန် လာသည့် အဖွဲ့အား

ဦးတင်လေးက ပြောဆိုသည်ဟု အထောက်အထားရှိရာ၊ ၎င်းတို့ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး တည်ဆောက်မှုကို ဆန့်ကျင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်စေတနာရှိသည်ဟု ဆိုရန် ခဲယဉ်းသည်။ ဦးတင်လေး၏ အိမ်ဆိုင်မှ သိမ်းဆည်းခဲ့သော စာအုပ်များ၊ စာရေးကိရိယာများ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်နေပြီးဖြစ်၍ အသုံးပြုရန် ဝေသာလည်းကောင်း၊ ရောင်းချရန် ဝေသာလည်းကောင်း မလွယ်တော့ပါ ဟု ကုန်သွယ်ရေးဌာန ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းအမှတ် (၉)မှ အထူးထုတ်ဝေရုံးသို့ ပေးပို့သော စာကိုအမှုတွဲတွင် တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းများ၏ တန်ဖိုးသည် သတ်မှတ်ထားသည်လောက် အမှန်တကယ် မှီမည်ဟု ယူဆရန်ခဲယဉ်းသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းတို့ကြောင့် ဦးတင်လေးအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်းကို ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်သမျှ ပယ်ဖျက်ကာ ၎င်းအား တရားဝေလွတ်လိုက်သည်။

၁၉၇၃
 ဦးတင်လေး
 ၎င်း
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံ။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး လှဟန်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းစိန် နှင့် ဒေါက်တာ မောင်မောင် တို့မရွံ့တွင်

ဦးတန်းခင်ပါ (၄)

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၇
စက်တင်ဘာလ
၂၂ ရက်။

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အစား သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကြီးကြပ်ရေး(ယာယီ) အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ ဖြင့် မြှောင်းလဲအပြစ်ပေးခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လျှောက်ထားသူတို့အား တပ်မတော် စစ်ရေးယာဉ်က မြန်မာ့ရေးပြင်တွင် လှေတစ်စင်းဖြင့် နိုင်ငံခြားပစ္စည်းများ တင်ဆောင်လာသည်ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အပေါ် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကြီးကြပ်ရေး(ယာယီ) အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ ဖြင့် အရေးယူ စီရင်ခြင်းက ပိုမိုလျော်ကန်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆသည် ဆိုဖြစ်၍ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အစား သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကြီးကြပ်ရေး (ယာယီ) အက်ဥပဒေ ၅ ဖြင့်လွှဲပြောင်းကာတဦးစီ အပေါ်ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီသတ်မှတ်လိုက်သည်။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင် ။ ဦးထွန်းတင်၊
အယူခံတရားခံ၏ အကျိုးဆောင် ။ ။လက်ထောက်ရှေ့နေချုပ်၊ ဦးမျိုးထွန်းလင်း။

တရားသူကြီးချုပ် ဒေါက်တာ မောင်မောင် ။ ။လျှောက်ထားသူတို့အား တပ်မတော်စစ်ရေးယာဉ်က မြန်မာ့ရေးပြင်တွင် လှေတစ်စင်းဖြင့် နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်လာသည်ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းများသည် ၂,၄၀၀ နေ့တန်တိုးရှိသည်။

လျှောက်ထားသူတို့က နိုင်ငံခြားမှ သွင်းယူလာခြင်းမဟုတ်၊ ဗသျှူးလေ့မှကြို သဖြင့်ဝယ်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟုလှေ့ချေကြသည်။

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၉၇။
† မြတ်မို့၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၁၃ ၏ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၉ တွင်၊ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့၌ ချမှတ်ပြီး၊ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၁ ရက် နေ့တွင် အတည်ပြုအဖွဲ့ကအတည်ပြုသည့်အခါကိုအယူခံမှု။

လျှောက်ထားသူတို့အပေါ် အထူးရုဏ်းတတ်ရုံးက၊ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ၊ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်စီပေးထားသည်။

၁၉၇၅
ဦးထွန်းစန်ပါ
(၄)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

လျှောက်ထားသူတို့အပေါ် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကြီးကြပ်ရေး (ယဘီ) အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ ဖြင့် လွှဲပြောင်း၍ စီရင်ခြင်းက ပိုမိုလျော်ကန်သည်ဟု ထင်မြင် ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းသို့ လွှဲပြောင်းကာ တဦးစီအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီသတ်မှတ်လိုက်သည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး လှဟန်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် စိန်ဝင်း နှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင် တို့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၃

စက်တင်ဘာလ

၅ ရက်။

ပူဇော်ရမ်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

ဥပဒေပြင်ဆင်ခြင်းမပြုမီ ပြစ်မှုမမြောက်သော အပြုအမူတခုသည် ပြင်ဆင်ချက် ဥပဒေတခု ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သဖြင့် ပြစ်မှုတရပ်ဖြစ်လာခဲ့လျှင် ယင်းပြင်ဆင်ချက် ဥပဒေ၏အကျိုးသက်ရောက်မှုကို နားမလည်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်မိကြောင်း တင်ပြချက်ကို ကြောင်းခြင်းရာအရ ဟုတ်မှန် တန်ရာသည် မတန်ရာသည်ကိုချိန်ဆရမည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုသည် ၎င်း၏အိမ်တွင် တရားမဝင်သော ငွေစက္ကူများနှင့် ဖမ်းဆီးရမိသဖြင့် အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ၎င်းအပေါ် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးနှင့် တည်ဆောက်မှုအတွက် လှုပ်ရှားခွင့်များအပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ ထောင်ဒဏ် ၁၀နှစ် ပေးခဲ့သည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့က ပြင်ဆင်လိုက်သောပုဒ်မ ၁၃(၇)အရ တရားမဝင်ဟု ကြေငြာထားသော ငွေစက္ကူများကို လက်ဝယ်ထားရှိခြင်းဖြစ်၍ ပြစ်မှုဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုက ငွေများမိမိလက်ဝယ်တွင် ရှိကြောင်းကို မငြင်း။ ယင်းသို့ထားရှိခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်းကို မသိနားမလည်သောကြောင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို တင်ပြသော ပြင်ဆင်လိုက်သည့် ဥပဒေ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို နားမလည်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့မိကြောင်းသည် ဟုတ်မှန်တန်ရာသည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင် ။ ။ ဦးဘစိန် ။

အယူခံတရားခံ၏အကျိုးဆောင် ။ ။ လက်ထောက်ရှေ့နေချုပ်၊ ဦးမျိုးထွန်းလင်း ။

တရားသူကြီးချုပ်ဒေါက်တာ မောင်မောင် ။ ။ အယူခံတရားလိုသည် လျှင်ကော် မြို့တွင်နေထိုင်သည်။ ၎င်း၏အိမ်တွင် တရားမဝင်သော ငွေစက္ကူ ကျပ်တရာတန်

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၁၇၅ ။
† လျှင်ကော်မြို့၊ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၁၄၂ ၎် ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှု အမှတ် ၁ တွင်၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၅ ရက်နေ့၌ချမှတ်ပြီး၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၈ ၃၀ ရက်နေ့တွင်အတည်ပြုအဖွဲ့ကအတည်ပြုသည့်အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

၂၅၇ ရွက်နှင့် ငါးဆယ်တန် ၄၁ ရွက်ကို သတင်းအရ၊ တက်ရောက်ရှာဖွေပမ်းဆီးရမိသဖြင့် အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ၎င်းအပေါ် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုဗျယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအကူအညီ လုပ်ပိုင်ခွင့်များအပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ၊ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် ပေးခဲ့သည်။

၁၉၇၃
ပူနာရမ်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

အယူခံတရားလိုက ငွေများ မိမိ၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိခဲ့ကြောင်းကို မပြင်း။ ယင်းသို့ထားရှိခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း မသိနားမလည်သောကြောင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဟု ထုတ်ဖော်ခဲ့သည်။ ယခု စွဲဆို အပြစ်ပေးထားသော ပြစ်မှုသည် ဖော်ပြပါ ဥပဒေတွင် ၁၉၆၈ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့က ပြင်ဆင်လိုက်သော ပုဒ်မ ၁၃ (၇) အရ ဖြစ်သည်။ ယင်းပုဒ်မ အရ တရားမဝင်ဟု ကြေငြာထားသော ငွေစက္ကူများကို လက်ဝယ်ထားရှိခြင်းသည် ပြစ်မှုဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဥပဒေပြင်ဆင်ခြင်း မပြုမီကာလအတွင်းက တရားမဝင် ငွေစက္ကူကို လက်ဝယ် ထားရှိခြင်းသည် ပြစ်မှုမမြောက်။

ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်လိုက်သည့် ဥပဒေ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို နားမလည်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း အယူခံတရားလို တင်ပြခြင်းသည် ဟုတ်မှန်တန်ရာသည်။

ထို့အပြင်နှင့် အယူခံတရားလို၏ ကြီးရင့်သော အသက်အရွယ် (၆၂) နှစ် တို့ကို ထောက်ချင့်၍၊ အယူခံတရားလိုအား ကျခံရန် ကျန်သေးသည့် ကာလအတွင်း၌ မိမိကိုယ်တိုင် ခံဝန်ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ပါမည်ဟု ချုပ်ဆိုလျှင် အချုပ်လွှတ်နေခွင့်ပြုလိုက်သည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး လှဟန်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းစိန် နှင့် ဒေါက်တာ မောင်မောင်တို့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၃
အောက်တိုဘာ
လ ၂၃ ရက်။

၁။ မာမက်ကာဆင် } နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ*
၂။ ဂျပား(ခ)မျိုးအောင် }

ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၁၁၊ ကိုယ်တိုင်ခိုးယူလာခြင်းအထောက်အထားမရှိ။ ပျောက်ဆုံးသောပစ္စည်းများကို သယ်ယူလာခြင်းအတွက် ခိုးရာပါပစ္စည်းကို မရိုမမြောင့်သော သဘောဖြင့် လက်ခံခြင်း ပြစ်မှုအရ အပြစ်ပေးခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ညအချိန်တွင် သုံးဘီးကားမောင်းနှင်လာစဉ် ကားကိုရပ်တန့် ရှာဖွေရာ ကားပေါ်တွင် ပြည်သူ့ဆိုင်မှ ပျောက်ဆုံးသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံရှိသည်။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားလိုတို့ကိုယ်တိုင် ခိုးယူလာသောပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟူကား အထောက်အထား မရှိ။ ထို့ကြောင့် အထူးရာဇဝတ်ရုံး အယူခံအဖွဲ့က အယူခံတရားလိုတို့အပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၁၁ ခိုးရာပါပစ္စည်းကို မရိုမမြောင့်သော သဘောဖြင့် လက်ခံခြင်းပြစ်မှုအရ အပြစ်ပေးသည်။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင်။ ။ ဦးထွန်းညို။

အယူခံတရားခံ၏အကျိုးဆောင်။ ။ လက်ထောက်ရွှေနေချုပ်၊ ဦးမျိုးထွန်းလင်း။

တရားသူကြီးချုပ် ဒေါက်တာမောင်မောင် ။ ။ အယူခံတရားလိုတို့သည် ညအချိန်တွင် သုံးဘီးကားနှင့် မောင်းလာရာ ကားကိုရပ်တန့်ရှာဖွေရာ၌ ကားပေါ်တွင် မော်တော်ယာဉ် အပိုပစ္စည်းများ သေတ္တာဖြင့်သယ်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ယာဉ်အပိုပစ္စည်းများသည် ပြည်သူ့ဆိုင်အမှတ် ၂၆ မှ ပျောက်ဆုံးသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံရှိသည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးက အယူခံတရားလိုတို့အပေါ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်းကားကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်စီ ပေးခဲ့သည်။

* ၁၉၇၂ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ်၁၀၀၊ ၁၂၇။
† ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၉၆၈ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၁၅၁၏ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၅၇ တွင် ၁၉၇၁ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ချမှတ်ပြီး၊ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် အတည်ပြုအဖွဲ့က အတည်ပြုသည့်အမိန့်ကို အယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုတို့က ပစ္စည်းများသည် မိမိတို့ပိုင်မဟုတ်ပါဟု တဦးအပေါ်တဦး တာဝန်လွှဲချ ထုချေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံး သယ်ဆောင်လာသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ဟုယူဆရန်ရှိသည်။

ကိုဒေါင်မှ ပျောက်သွားသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ယူဆသည်။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားလိုတို့ ကိုယ်တိုင်စိုးယူလာသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟုကား အထောက်အထားမရှိ။

ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုတို့အပေါ် ရာအသက်ပုဒ်မ ၄၁၁ ခိုးရာပါပစ္စည်းကို မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လက်ခံခြင်းဖြစ်မှုအရ အပြစ်ပေးခြင်းက ပိုမိုမှန်ကန်ပေ လိမ့်မည်။ ပြစ်မှုကိုဟင်းပုဒ်မသို့ ပြောင်းကာ ပြစ်ဒဏ်ကို ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။

၁၉၇၃
၁။ မာမက်ကာ ဆင်
၂။ ဂျမား (ခ) မျိုးအောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး လှဟန်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် စိန်ဝင်း နှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်တို့ရွှေ့တွင်

† ၁၉၇၁
စက်တင်ဘာလ
၈ ရက်။

- ၁။ မောင်သန်းညွန့် (ခ) ကိုကြီး
  - ၂။ မောင်စိုးဝင်း
- } နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

အလွဲသုံးစား ပြုရာတွင် ပါဝင်ကူညီခဲ့သည်၊ အားပေးကူညီခဲ့သည်ဟု စွပ်စွဲသော အမှုမျိုးတွင် အလွဲသုံးစားရာတွင် ပါဝင်ကူညီအားပေးကြောင်း အထောက်အထားရှိရန်လိုသည်။
ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၁၁/၄၁၄။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ မောင်သန်းညွန့်သည် လယ်ဝေးကုန်သွယ်ရေးအမှုထမ်းတဦးဖြစ်သည်။ ။ ၎င်း၏တာဝန်မှာ ငွေသွင်းငွေထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်သန်းညွန့်သည် ပေးသွင်းငွေများအနက် ၁,၃၀,၀၀၀ ခန့်ပေးသွင်းခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ ၎င်းကငွေများကိုယူကြောင်းဖြောင့်ဆိုသည်။ လျှောက်ထားသူ မောင်စိုးဝင်းက ငွေများကို ဝှက်သိမ်းရာ၌ပါကြောင်း ဖြောင့်ဆိုသည်။ မောင်သန်းညွန့် အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကို အားပေးကူညီခဲ့သည်ဟု အထောက်အထားမရှိ။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုမကင်းသောငွေများကို ထိန်ဝှက်ပေးခြင်း ပြစ်မှုကိုသာ ကျူးလွန်ရာရောက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင်။ ။ ဒေါ်ခင်လေး။

အယူခံတရားခံ၏အကျိုးဆောင်။ ။ လက်ထောက်ရွှေနေချုပ်၊ ဦးမျိုးထွန်းလင်း။

တရားသူကြီးချုပ် ဒေါက်တာ မောင်မောင်။ ။ လျှောက်ထားသူ မောင်သန်းညွန့်သည် လယ်ဝေး ကုန်သွယ်ရေးအမှုထမ်းတဦးဖြစ်သည်။ ။ ၎င်း၏တာဝန်မှာ ငွေသွင်းငွေထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ငွေများကို ငွေတိုက်သို့ မသွင်းနိုင်လျှင် ရဲစခန်း မီးခံသေတ္တာတွင် ထားရသည်။ မောင်သန်းညွန့်သည် ပေးသွင်းရန် ငွေများအနက် ၁,၃၀,၀၀၀ ခန့် ပေးသွင်းခြင်း မပြုရာမှ အမှုပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၁၇၃၊ ၁၉၀။

† မျဉ်းမနားမြို့၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၁၈၄ ၏ ၁၉၇၀ ခုနှစ် ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၂ တွင် ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၅ ရက်နေ့၌ ချမှတ်ပြီး ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် အတည်ပြုအဖွဲ့က အတည်ပြုသည့်အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

လျှောက်ထားသူ မောင်စိုးဝင်းသည် မောင်သန်းညွန့်က ငွေများကို အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ရာတွင် ပါဝင်ကူညီခဲ့သည်။ ငွေများကို မောင်သန်းညွန့်နှင့်အတူ ဝှက်သိမ်းထား သည်ဟူသော စွဲချက်ဖြင့် အထူးရာဇဝတ်ရုံးသို့ တင်ပို့ခြင်းခံရသည်။ အထူးရာဇဝတ် ရုံးက မောင်သန်းညွန့်နှင့် မောင်စိုးဝင်းတို့နှစ်ဦးလုံးအပေါ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ ဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိကာ မောင်သန်းညွန့်အပေါ် ထောင်ဒဏ် ၁၅ နှစ်၊ မောင်စိုးဝင်းအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်အပြင် ငွေဒဏ်များကိုလည်း သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ အတည်ပြုအဖွဲ့က ၎င်းတို့ နှစ်ဦးလုံးအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်စီသတ်မှတ်၍ ငွေဒဏ်များကိုပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။

၁၉၇၃
မောင်သန်းညွန့်
(၁) ကိုကြီး၊
မောင်စိုးဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ။

အကြောင်းခြင်းရာ ထင်ရှားသော အမှုဖြစ်သည်။ ငွေများအနက်မှ ၇၆,၀၀၀ ကျော် ကို လျှောက်ထားသူ နှစ်ဦးက ပြည်သူ့ရဲသို့ ပြန်လည်ပေးအပ်ကြသည်။ ယင်းငွေ များကို ဝှက်သိမ်းရာ၌ မောင်စိုးဝင်းပါကြောင်း၊ ၎င်းကိုယ်တိုင်ကူးဖြောင့်ဆိုသည်။ မောင်သန်းညွန့်ကလည်း ငွေများကိုပူးကြောင်း ဖြောင့်ဆိုသည်။ အယူခံဝင်ရန် လျှောက်ထားရာတွင် လျှောက်ထားသူ နှစ်ဦးလုံးက ၎င်းတို့အပေါ် သက်ညှာစွာ စဉ်းစား၍ ပြစ်ဒဏ်လျော့ပေါ့ပေးရန်ကိုသာ တောင်းခံသည်။

လျှောက်ထားသူနှစ်ဦးသည် ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ငွေ အမြောက်အမြားကို တာဝန်ယူနေစဉ် အပေါင်းအသင်းများ၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့ ပါခဲ့ ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ ၎င်းတို့အပေါ် အရေးယူသော အခါ၌ ဝှက်ထားသော ငွေအမြောက်အမြားကို လွယ်လင့်တကူ ပြည်သူ့ရဲသို့ ထုတ်ပေးကြသည်။

ထိုအချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားကာ မောင်သန်းညွန့်အပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့်လွှဲပြောင်း၍ ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်သတ်မှတ်လိုက်သည်။

မောင်စိုးဝင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်သန်းညွန့် အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကို အားပေးကူညီခဲ့သည်ဟူသော အထောက်အထားမရှိ။

မောင်သန်းညွန့် ယူလာသော ငွေများကို ပြစ်မှုမကင်းသောငွေများကို ထိန်ဝှက် ပေးခြင်း ပြစ်မှုကိုသာ ကျူးလွန်ရာရောက်သည်။ ယင်းပြစ်မှုသည် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၁၁/၄၁၄ တို့နှင့် ပိုမို၍ဆီလျော်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအပေါ် ယင်းပုဒ်မတို့ဖြင့် လွှဲပြောင်း၍ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိကာ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်သတ်မှတ်လိုက်သည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး-လှဟန်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် စိန်ဝင်း၊ နှင့် ဒေါက်တာ မောင်မောင်တို့ရွှေတွင်

ဦးသန်းလှိုင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၃
စက်တင်ဘာလ
၅ ရက်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီ ကြေငြာချက် ၈၇ အရ သုံးပုံတပုံ ထောင်ဒဏ်လျှော့ရက် ခံစားခွင့်ရပြီး ဖြစ်သည့်အပြင် ချုပ်ရက်ကို ဖြစ်ဒဏ်မှ ထုတ်နုတ်သည့် အခွင့်အရေးရရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်ဒဏ်ထွက်ကျခံရန် ထောင်ဒဏ် အနည်းငယ် ကျန်ရှိသေးလျှင် ကျန်ကဏ္ဍအတွင်းကောင်း၊ မှန်စွာ နေထိုင်ပါမည်ဟု ကိုယ်တိုင်ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေပြီး အချုပ်လွတ်နေခွင့်ပြုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် အများနှင့်သက် ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းကားကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်ပေးထားသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီ ကြေငြာချက် ၈၇/၇၁ ဖြင့် သုံးပုံတပုံ ထောင်ဒဏ်လျှော့ရက်အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသည့် အချုပ်ကားလကိုနှုတ်နိုင်သည်။ ဒဏ်အနည်းငယ်ကျန်ရှိသေးလျှင်၊ ကောင်းမွန်စွာနေထိုင် ပါမည်ဟု ကိုယ်တိုင်ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် အချုပ်လွတ်နေခွင့်ပြုသည်။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင်။ ။ ဦးထွန်းစိန်။
အယူခံတရားခံ၏အကျိုးဆောင်။ ။ လက်ထောက် ရွှေနေချုပ် ဦးမိုးထွန်းလင်း။

တရားသူကြီးချုပ်ဒေါက်တာမောင်မောင်။ ။ အယူခံတရားလိုသည် ကုန်သွယ်ရေး ၁၀ မှ မြန်မာဘဏ်ဆေးဂိုဒေါင်မှူး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ငွေ ၄,၀၀,၀၀၀ ကျော်ပို့ ပစ္စည်းများ ကွာခြားနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် စာရင်းရှင်းလင်းကာ အယူခံ တရားလိုအား အထူးရာဇဝတ်ရုံးသို့ တင်ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၁၀။
† ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၅၈ ၏ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၇၆ တွင် ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ချမှတ်ပြီး ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၃၁ ရက် နေ့တွင်အတည်ပြုအဖွဲ့ကအတည်ပြုသည့်အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၃

ဦးသန်းလှိုင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

အယူခံတရားလိုသည် ကိုယ်တိုင် ဘယဆေးဆိုင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသည်။ ၎င်း၏ ဇနီးကလည်း ရန်ကုန်မြို့ ရွှေဘုံသာလမ်းတွင် ဆိုင်ဖွင့်ရန် ငွေ ၁၂,၀၀၀ ပေး၍ တိုက်ခန်း ဝယ်ယူသည်။ အယူခံတရားလို၏ဆိုင်သို့ သုံးတန်ကားဖြင့်ဘယဆေးပစ္စည်းများ ချသည် ကို နှစ်ကြိမ်တွေ့ရသည့် သက်သေအထောက်အထားများ ရှိသည်။

စာရင်းစစ်ချက်များနှင့်တကွ တရားလိုပြသက်သေ ထွက်ဆိုချက်တို့အရ ဘယဆေး များ ပျောက်ဆုံးလျော့နည်းသည့်အတွက် အယူခံတရားလိုတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ၎င်းကရုံးတွင် စာရင်း နားမလည်၍ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အလုပ်များ၍ မှားယွင်းခြင်းလည်း ရှိပါသည်ဟုသာ ထုခေ့သည်။

အထူးရာဇဝတ်ရုံးက အများနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်ပေးထားသည်။

အကြောင်းခြင်းရာ ထင်ရှားသော အမှုဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုအား ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှစ၍ အရေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် စီရင်ချက် ချမှတ်ပြီးဖြစ်ရာ အယူခံတရားလိုသည် တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌအမိန့်ဖြင့် သုံးပုံတပုံထောင်ဒဏ်လျော့ရက် ခံစားနိုင်သည်။ ထို့ပြင်အချုပ်ကားလ ပြစ်ဒဏ်မှ ထုတ်နုတ်ရန်ရှိသည်။

ယင်းသို့ လျော့ပေါ့ထုတ်နုတ်ခြင်းဖြင့် ကျခံရန် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်သည် ပြည့် လောက်ပြီဟု ယူဆရသည်။ အကယ်၍ ကျခံရန်ကားလ အနည်းငယ် ရှိသေးလျှင် ယင်းကားလအတွင်း၌ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်မည်ဟု ကိုယ်တိုင်ကတိ ခံဝန်ချုပ်ဆို လျှင် အယူခံတရားလိုအား အချုပ်လွတ်နေထိုင်ခွင့် ပြုလိုက်သည်။

စီရင်ထုံးပြုသောမူခင်းများ

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှုများ

	ပေမာ့ကိတ်
၁။ ကျော်ခါ မောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	၁
၂။ စက္ကိန္ဒ၊ ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	၄
၃။ စိုးမြင့်၊ မောင် (ခေါ်) မုဒါလစ် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	၆
၄။ စိုးသိန်း၊ ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ (မတင်အေး)	၁၁
၅။ ဘဌေး၊ ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	၁၃
၆။ မျိုးသန်း၊ ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ (ခေါ်မုံ)	၁၆
၇။ လှကြည်၊ မောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	၁၈
၈။ ဝှက်စီ၊ မောင် (ခေါ်) အင်းယား နှင့် မတင်တင်ရီ	၂၁
၉။ သန်း၊ မောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ	၂၄
၁၀။ အေးရီ၊ မ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ (မောင်မြင့်သိန်း)	၂၆

ကိုးကားသောမူခင်းများ

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှုများ

စာမျက်နှာ

တင်လှိုင်၊ မောင်၊ ပါ ၅ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ၊ ၁၉၆၇၊ မြန်မာ
နိုင်ငံ စီရင်ထုံး၊ စာ ၆၆ (အထူး ရာဇဝတ်ရုံး အယူခံအဖွဲ့) ....

၈

ပတ်တီးဘဲလူး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ၊ ၁၉၆၆၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်
ထုံး၊ စာ ၅၁ (အထူးရာဇဝတ်ရုံး အယူခံအဖွဲ့) ....

ညွှန်းချက်

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှုများ

စာမျက်နှာ

အက်ဥပဒေများ—

ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး။

ရာဇသတ်ကြီး။

ထောင်းကစားဥပဒေ။

သက်သေခံဥပဒေ။

၁၉၄၇ခုနှစ် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကာကွယ်ရေးဥပဒေ။

ကာယကံရှင်အမျိုးသမီးသည် အသက် (၁၄)နှစ်ပြည့်ပြီးသူဖြစ်လျက် ၎င်းကမိမိ၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် ကာမ စပ်ယှက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးတွင် ထွက်ဆို လျှင် တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပုဒ်မ ၃၇၆ အရ ချွတ်မတင်နိုင်ပေ။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရဲစခန်းတွင်တိုင်ချက်နှင့်စဉ်က လျှောက်ထားသူက မိမိအား အလိုမတူပဲ ကာမစပ်ယှက်ပါသည်ဟု တိုင်တန်းခဲ့ပြီး၊ ရုံးတွင်မူ မိမိ၏သဘော တူညီချက်ဖြင့်၊ ကာမစပ်ယှက်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ပထမသတင်းပေး တိုင် ချက်တွင် မည်သို့ပင်ပါရှိစေကာမူ ရုံးတွင် ပေးသော သက်သေတဦး၏ အစစ်ခံ ချက်ကိုသာ စဉ်းစားရန်ဖြစ်သည်။ ကာယကံရှင်သည် အရွယ်ရောက်သော သူ ဖြစ်ပြီး၊ ၎င်းကိုယ်၌ကပင် လျှောက်ထားသူနှင့် မိမိ အလိုတူ ကာမစပ်ယှက်ပါသည် ဟုထွက်ဆိုထားသဖြင့် လျှောက်ထားသူသည် ရာဇသတ် ပုဒ်မ ၃၇၆ ပြဋ္ဌာန်းချက် ပါပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။

ဦးသဌေး နှင့် ပြည်ခတောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁၃

တဘက်နှင့်တဘက် အပြန်အလှန် ခိုက်ရှန်ဖြစ်ပွားလျှင် ခုခံပိုင်ခွင့် မရှိဟုဆုံးဖြတ်ခြင်း ။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုနှင့် ကိုလှမောင်တို့အပြန်အလှန်ခိုက်ရှန် ဖြစ်ပွားနေသော အိမ်သို့ ကိုလှမောင်၏ ဇနီးနှင့် သားတို့ရောက်လာပြီး၊ ဇနီးဖြစ် သူကတုတ်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်သည်။ ထိုအခါ အယူခံတရားလိုက အိမ်နံရံ တွင်ထိုးထားသည့် ဓါးကိုယူ၍၊ ကိုလှမောင်အား ဓါးနှင့်ထိုးသဖြင့် ယင်းဒဏ်ရာ ဖြင့် ကိုလှမောင်သေသည်။ အယူခံ တရားလို၏လက်ချက်ကြောင့် ကိုလှမောင် သေဆုံးရသည်ဆိုခြင်းမှာ အငြင်းမပွား။ ကာကွယ်ခံခိုင်ခွင့်အရ ဓါးနှင့် ထိုးခဲ့

ခြင်းဖြစ်၍၊ ပြစ်မှုမမြောက်ဟု ထုချေသည်။ သို့ရာတွင် တဘက်နှင့်တဘက်အပြန် အလှန် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရာ၌ ကာကွယ် ခဲ့ပိုင်ခွင့် မရှိဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

မောင်ကျော်ခဲ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁

တရားဝေလွတ်သော အိမ်မှ အပိုးရကသာ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ ပြင်ဆင်မှုမတင် သွင်းနိုင်သည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားခံရသူ မောင် မြင့်သိန်းအား မူလရုံးမှ ရာဇဝတ်ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ ပြစ်ဒဏ်ထင်ရှား စီရင်ခဲ့ သည်။ ။ ယင်းအမိန့်ကို အယူခံဝင်ရာ၊ အယူခံရုံးမှ မောင်မြင့်သိန်း အား တရားဝေလွတ်ခဲ့သည်။ ။ လျှောက်ထားသူ မအေးရီက တရားဝေလွတ်သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တရားဝေ လွတ်သည့် အမိန့်ကို ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ အစိုးရ ကသာ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ ။ နစ်နာသူက အယူခံဝင်ပေးရန် အစိုးရထံသို့ ချဉ်း ကပ်ရမည်။ ။ တရားရုံးချုပ်မှ ယင်းကိစ္စမျိုးတွင် ပြင်ဆင်မှု မတင်သွင်းနိုင် ကြောင်း ညွှန်ကြားထားသည်။ ။

မအေးရီ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၂၆

ပြင်ဆင်မှု ကြားနာရာ၌ နောက်ထပ်သက်သေခံချက် ရယူနိုင်သည်။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက် ။ ။ လျှောက်ထားသူသည် လောင်းကစားဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ အရ၊ မြို့နယ်ပြည်သူ့ တရားရုံးမှ ဒဏ်ပေးခံရသူဖြစ်သည့် ပြင်ဆင်ပေးရန် တိုင်းအယူခံရုံးသို့ လျှောက် ထားခဲ့သည်။ ။ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာ၌ လျှောက်ထားသူက ဝရမ်းထုတ်ပေး သူ၏ အမည်နှင့် ထုတ်ပေးသူတွင် ထုတ်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ ပေါ်လွင်ခြင်းမရှိပါဟု တင်ပြလာသဖြင့် တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံးမှ ယင်းအချက်အလက်များနှင့် စပ် လျဉ်း၍ လိုအပ်သလို စစ်ဆေးပြီး အမှုတုံ့ပြန်ပို့ရန် မူလရုံးသို့ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ။ ယင်းညွှန်ကြားချက်ကို လျှောက်ထားသူက မကျေနပ်သဖြင့် ပယ်ဖျက်ပေးရန် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၃၉ (၁) အရ တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံးသည် ပြင်ဆင်မှုကို ကြားနာရာ၌ ပုဒ်မ ၄၂၈ အရ နောက်ထပ်သက်သေခံချက်ရယူနိုင်သည်။ ။

ဦးစက္ကိန္ဒ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၄

ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (၁) အရ မည်သည့်အခါတွင် အပြစ် ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ် ကုန်သွယ်ရေးမှ ရောင်း မကုန်သည့် ဆပ်ပြာမှုန့်များသည် ပြန်ပို့ကုန် လက်ခံရေးဌာနသို့ ရောက်လာသည်။ ။ အယူခံတရားလိုသည်၊ ယင်းဌာနတွင် ဌာနစိတ်တာဝန်ခံဖြစ်သည်။ ။ ယင်းပစ္စည်း များကို ဝင်းအတွင်းရှိ ဝန်ထမ်းများနှင့် လုပ်သားများကို ရောင်းချသည်။ ။ ရောင်းရငွေများကို စုစည်းပြီး ငွေများပေးသွင်းရန် ရှိသော်လည်း သင်္ကြန်ရုံးပိတ် ရက်နှင့် နှစ်ဆန်း (၁) ရက်နေ့ခံနေခြင်းတို့ကြောင့် ငွေမသွင်းရသေးပေ။ ။ ရုံးပြန် တက်ချိန်တွင် ငွေများသွင်းမည့်နေ့၌ စသုံးလုံး အရာရှိများ လာရောက်စစ်ဆေး သဖြင့် အသင့်စုစည်းထားသော ငွေများအားလုံးကို ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ပုဒ်မ ၆ (၁) တွင် ပါရှိသော ပြည်သူ့ပိုင် ပစ္စည်း

ကို ခိုးခြင်း၊ အလွဲသုံးစားပြုခြင်း၊ အကျိုးဖျက်ဆီးခြင်း ပြုကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထား မတွေ့ရ အယူခံတရားလိုသည်။ ပစ္စည်းများကို ကိုယ်ကျိုး အထက် ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုး ရောင်းခြင်းမဟုတ်။ ဝန်ထမ်းများအား ရောင်းသည် မှာ ထင်ရှားသည်။ ငွေသွင်းပုံမှာ ဌာနတွင်း လိုက်နာရသည့်နည်းလမ်းမဟုတ် သို့ဖြစ်၍ ဌာနဆိုင်ရာ - လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ စည်းကမ်းတကျ မရှိခြင်း ဖြစ်မဖြစ်သာ စဉ်းစားရန်ရှိသည်။

မောင်လှကြည် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁၀

မယားစရိတ်နှင့် ကလေးစရိတ် တောင်းသော အမှုများသည် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးအရ၊ စွဲဆိုသော အမှုများဖြစ်သော်လည်း၊ ယင်းအမှုများတွင် လျှောက်ထားခံရသူအား ချုပ်နှောင်ခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းမပြုနိုင်ပေ—တဘက်သတ် စစ်ဆေးပြီး အမိန့် ချမှတ်နိုင်သည်—ဘုရားမမှုများမှာ ကဲ့သို့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူလျှင် အမှု တခုမှ ထက်သေထွက်ချက်ကို အခြားတစ်ဖက်တွင် သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် အသုံး ပြုနိုင်သည်ကို ခံစားရခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မယား စရိတ်နှင့် ကလေးစရိတ်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုသည့် အမှုများကို ရာဇဝတ်ရုံးမှ ကြားနာဆုံးဖြတ် သော်လည်း အမှန်မှာ ယင်းအမှုမျိုးသည် ရာဇဝတ်မှုစစ်စစ်မဟုတ်ချေ။ ခိုကိုးရာမဲ့ သည့် မိန်းမနှင့် ကလေးများ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလျင်အမြန်ရရှိအောင် ရာဇဝတ်ရုံးက အကျဉ်းနည်းဖြင့် စုံစမ်းပြီး အမိန့်ချမှတ်ရသည့် အမှုမျိုးသာ ဖြစ် သဖြင့် ဘုရားမမှုဆန်သည်။ ရာဇဝတ်မှုများမှာ ကဲ့သို့ တရားခံအား ချုပ်နှောင်ခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ တဘက်သတ် စစ်ဆေးပြီး အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။ တရားမမှုများတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူလျှင် အမှုတခုမှ သက်သေထွက်ချက် ကို အခြားအမှုတွင် သက်သေ အထောက်အထားအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည့် အ လျှောက် သက်သေခံပုဒ်ပုဒ်မ ပုဒ် သည် တရားမမှုများနှင့် အကျိုးမဝင်ဟုဆို ရမည်။ တရားမမှုဆန်သည့် စားစရိတ်လျှောက်ထားသည့် အမှုများ၌လည်း အ လားဘူပင်ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

မောင်ဇွန်စိ (ခ) အင်းယားနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၂၁

မုဒိမ်းမှုများတွင် ကျင့်ကြံခံရသူဟု ဆိုသော မိန်းမတဦးတည်း၏ ဝှံ့စွဲထွက်ဆိုချက်သည် ခိုင်လုံမှုရှိ မရှိ ဆင့်ခြင်ရာ၌ ယင်း၏အကျင့်စာရိတ္တကို၎င်း၊ ပြုမူချက်အားလုံးကို ယင်း၏သက်သေခံချက်ကို အထောက်အကူပြုသော သက်သေခံရှိ မရှိဟူသော အချက်ကို၎င်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားပြီး ချင့်ချိန်ရသည်။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံတို့က မုဒိမ်းကျင့်သည်ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကာယကံရှင် မမြင့်ရီတဦး တည်း၏ ဝှံ့စွဲထွက်ဆိုချက်တခုသာ ရှိသည်။ ၎င်းအား ထောက်ခံထွက်ဆိုသည့် သက်သေ မရှိ။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းစွဲဆိုချက်သည် ခိုင်မာ လုံလောက်သည့်စွဲဆိုချက်ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ဆိုသော ပြဿနာကို အလေးအနက် စဉ်းစားရန်ရှိသည်။ မမြင့်ရီသည် တချိန်က တပီးသူအား သက်သေအထောက်အထားမခိုင်လုံပုဒ်မမျိုးဖြင့် စွဲဆို ခဲ့ဘူးခြင်း၊ ၎င်းသည် ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး ပုဒ်ပုဒ်မအရ အရေးယူခံနေရသည် ဖြစ်ခြင်းနှင့် အခြား ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်မှုများ ရှိခြင်း တို့ကို ထောက်ထား၍ ၎င်းသည် အကျင့်စာရိတ္တအားဖြင့် လျော့နည်းခန့်သဖြင့်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

သို့ဖြစ်၍ ၎င်း၏ ရုပ်ပုံချက် တခုတည်းဖြင့် တရားခံတို့အပေါ် ကြီးလေးသော ပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်ရန် ခိုင်မာလုံလောက်ခြင်းမရှိ။

မဟာဝိဒ္ဓိမြင့်(ခေါ်)မူဒါလစ်ပါ ၆ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ... ၆

မြန်မာ့ဗုဒ္ဓဘာသာယောကျာ်းတယောက်သည်၊မယားကြီးရှိလျက်နှင့်ပထမအိမ်ထောင် ရှိကြောင်း ထိမ်ဝှက် ပြောဆိုပြီး အမျိုးသမီးတယောက်နှင့် လက်ထပ်လျှင် ရာဇ သတ်ပုဒ်မ ၄၉၅ အရ ပြစ်မှုမမြောက်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၉၅ အရ၊ ယောကျာ်းတဦးသည်မယား အသက်ရှင်လျက် ရှိခြင်းကြောင့်နောက် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် အတည်မဖြစ်သော ကိစ္စမျိုး၌ နောက်ထပ်ထိမ်းမြား သူအား အထက်က ထိမ်းမြားခြင်း အကြောင်းကို ထိမ်ချန်လျှင်၊ ၎င်းသည် ယင်း ပုဒ်မ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ မြောက်သည်။ ကိုစိုးသိန်းသည်၊ မြန်မာ့ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြစ်သည့်အလျောက် မယားကြီး ရှိစေကာမူ၊ နောက်ထပ် တရားဝင်အိမ်ထောင်ပြုနိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် မတင်အေးသည်၊ တရားဝင်ဇနီး အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း ယူဆနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထား သူသည်၊ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၉၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ ပြစ်မှုမျိုး ကျူးလွန်နိုင်မည် မဟုတ်။

ကိုစိုးသိန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ... ၁၀

ချဲ့အချုပ်တွင် ခွဲနေစဉ် ရုပ်ရွာလူကြီးတဦးအား ပေးသောဖြောင့်ဆိုဝန်ခံချက်ကို သက် သေခံအဖြစ်အသုံးပြုနိုင်မနိုင်—တရားခံတဦးအပေါ် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသည့်ဖြောင့် ချက်တခုတည်းဖြင့် အပြစ်ပေးလျှင် တရားမျှတမှန်ကန်မှုရှိမရှိ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုအား အသက် ၆ နှစ်အရွယ် မောင်စန်းဇွေ သေဆုံးသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရဲအဖွဲ့မှ ဘမ်းဆီးသည်။ ၎င်းက ရုပ်ရွာလူကြီးတဦးအား ကလေးကို သတ်မိကြောင်း ဝန်ခံသည်။ ယင်းသို့ ဝန်ခံချိန်တွင် အယူခံတရားလိုသည် ရဲအချုပ်တွင် ခွဲနေကြောင်း အငြင်းမထွက်သဖြင့် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ အရ သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်။ ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရာဇဝတ်ပြစ်မှု များ တွင် တရားခံ တဦးအပေါ် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသည့် ဖြောင့်ချက် တခုတည်းဖြင့် အပြစ်ပေးလိုလျှင် ယင်းဖြောင့်ချက်အား အထောက်အကူပြုသည့် သက်သေခံ ချက် ရှိရန်လိုပေသည်။

ဒောင်းသန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ... ၂၄

အိမ်လခ အကြွေးမပေးသော အိမ်ငှားအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရလိမ်လည် လှည့်ဖြားမှု ကျူးလွန်သည်ဟုဆိုပြီး အပြစ်မပေးနိုင်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အိမ်လခများ မပေး ပျက်ကွက်သဖြင့် မူလရုံးတွင် လျှောက်ထားသူအပေါ် ရာဇ သတ်ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ တိုက်ရိုက် လျှောက်ထား စွဲဆိုခဲ့သည်။ သက်သေများထက် ချက်အရ၊ ဦးမျိုးသန့်မှာ မရိုးမဖြောင့်သော သဘောနှင့် လိမ်လည် လှည့်ဖြား ကြောင်းမတွေ့ရ။ အိမ်ရှင်သည် ၎င်း၏ အိမ်လခများ ရရန်ရှိရာ တရားမကြောင်း ဖြင့် အိမ်ငှားအပေါ် စွဲဆိုရန်ရှိသည်။ ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ အမှုပေါ်ပေါက် ခြင်းလုံးဝမရှိပေ။

ဦးမျိုးသန့် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ(ခေါ်)မူ ... ၁၆

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှု

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ နှင့် တရားသူကြီး ဦးဘသန်းထို့ရွှေတိုင်

မောင်ကျော်ခ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၃
ဧပြီလ ၃ ရက်။

တဘက်နှင့် တဘက် အပြန်အလှန် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလျှင်၊ ခုခံပိုင်ခွင့် မရှိဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုနှင့် ကိုလှမောင်တို့ အပြန်အလှန် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေသော အိမ်သို့ ကိုလှမောင်၏ဇနီးနှင့် သားတို့ရောက်လာပြီး၊ ဇနီးဖြစ်သူက တုတ်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်သည်။ ထိုအခါ အယူခံတရားလိုက အိမ်နံရံတွင်ထိုးထားသော ဓားကိုယူ၍၊ ကိုလှမောင်အား ဓားနှင့်ထိုးသဖြင့် ယင်းဒဏ်ရာဖြင့် ကိုလှမောင်သေသည်။ အယူခံတရားလို၏ လက်ချက်ကြောင့် ကိုလှမောင် သေဆုံးရသည်ဆိုခြင်းမှာ အငြင်းမပွား၊ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်အရ ဓားနှင့် ထိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ ပြစ်မှုမြောက် ဟုထုခချသည်။ သို့ရာတွင် တဘက်နှင့်တဘက် အပြန်အလှန် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား ရာ၌ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်မရှိဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံတရားလို တွက်။ ။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)၊ မစ္စတာ ဂန်ဂူလီ။

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ။ ။ နတ္ထလင်းမြို့နယ်၊ စံကြီးလော့ရွာနေ ကိုလှမောင် အိမ်သို့ ၁၉၇၁ ခု၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်နေ့နံနက်က မောင်သောင်းဇင်၊ အာဇာနီ မောင် သောင်း၊ ကိုငြိမ်းနှင့် မောင်ကျော်ခတို့သည်၊ ဘိန်းရှူရန် လာကြသည်။ ကိုလှမောင် သည် ဘိန်းရှူနှင့် ထောင်ကျဘူးသဖြင့် ၎င်း၏အိမ်တွင် လက်မခံပဲ အိမ်နီးချင်း ယောက်ဖအဘ သူ ဦးစံ ခုပ်အိမ် သို့ ခေါ်လွှားပြီး ဘိန်းအရှူခိုင်းသည်။ မောင်ကျော်ခ

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ်-၁၀။

† ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှု အမှတ် ၄၀ တွင် ၁-၁၂-၇၂ နေ့စွဲပါ သာယာဝတီမြို့ တရားရေး ဝန်ထမ်းအဆင့် (၂) ရုံးမှချမှတ်သော အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၁
မောင်ကျော်ခ
၇
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

နှင့် အာဇာနည် မောင်သောင်းတို့သည် ရွာထဲမှ အရက်ရွာလာကြပြီး ဦးစံအုပ်အိမ်တွင် အရက်သောက်ကြသည်။ ထိုအချိန်က ကိုလှမောင်သည် ၎င်းတို့နှင့် အထူးမရှိပဲ အိမ်၌ ၎င်းတို့အားကျွေးရန် ထမင်းချက်နေသည်။

အရက်သောက်စဉ် မောင်ကျော်ခက ကိုလှမောင် မကောင်းကြောင်း ပြောသည်။ ထိုအချိန်က ကိုလှမောင်၏ ယောက်ဖ ကိုအောင်သန်းသည် ဦးစံအုပ်အိမ်သို့ ရောက်နေသဖြင့် မည်သည့်အတွက် မကောင်းသလဲဟုမေးရာ ကိုကျော်ခက အဖြေမပေးပေ။ ကိုကျော်ခမှာ အရက်မူးနေပုံရသဖြင့် ကိုအောင်သန်းသည် ကိုလှမောင်ထံသွား၍ ခပ်မြန်မြန် ထမင်းကျွေးလိုက်ရန် ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုလှမောင်သည် ဦးစံအုပ်အိမ်သို့သွားပြီး ထမင်းစားခေါ်သည်။ မောင်ကျော်ခက ဘာဟင်းချက်သလဲဟုမေးရာ ကိုလှမောင်က ဝက်သားချက်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ ထိုအခါ မောင်ကျော်ခက ဆဲရေးတိုင်းထွာသဖြင့် ကိုလှမောင်နှင့် ကိုကျော်ခတို့ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြရာ အနီးရှိလူများက ဝိုင်းပြီး ဆွဲထားကြရသည်။

ဆူညံသံ ကြားသဖြင့် ကိုလှမောင်၏ဇနီး ဒေါ်အုန်းမြနှင့် သား မောင်အေးသိန်းတို့ ပြေးသွားရာ ယင်းသို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဒေါ်အုန်းမြသည် ဦးစံအုပ် အိမ်အောက်မှ တုတ်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက်သည်။ ထိုအခါ မောင်ကျော်ခသည် အိမ်နံရံတွင် ထိုးထားသည့် ဓါးကိုယူ၍ ကိုလှမောင်အား ဓါးနှင့်ထိုးသဖြင့် ကိုလှမောင်၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်ထိသည်။ ဒေါ်အုန်းမြက မောင်ကျော်ခအား တုတ်ဖြင့် ဝင်ရိုက်သဖြင့် ဦးခေါင်းကိုထိပြီး မောင်ကျော်ခ ဆင်းပြေးသွားသည်။

ကိုလှမောင်အား ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်းပို့၍ ကုသသော်လည်း မသက်သာပဲ သေဆုံးသွားသည်။ မောင်ကျော်ခအား ရွာရှိ ပြည်သူ့စစ်က ဖမ်းဆီး၍ ရဲတပ်စခန်းသို့ ပေးပို့သဖြင့် ရဲအဖွဲ့က လူသတ်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုရာ ကိုလှမောင်က ဓါးနှင့်ထိုးသောကြောင့် ကာကွယ်ခံခံရင်း ပြန်ထိုးသည့်အတွက် ပြစ်မှုမမြောက်ပါဟု ထုချေသော်လည်း မူလရုံးမှ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားချိန်၌ ကာကွယ်ခံခံပိုင်ခွင့် မရှိ၍ လူသေမှု ကျူးလွန်ရာရောက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၄ အရ၊ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ် ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မောင်ကျော်ခက မကျေနပ်၍ အယူခံဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားလို၏ လက်ချက်ကြောင့် ကိုလှမောင် သေဆုံးရသည့် ဆိုခြင်းမှာ အငြင်းမပေါက်ချေ။ ကာကွယ်ခံခံပိုင်ခွင့်အရ ဓါးနှင့် ထိုးခံခြင်းဖြစ်၍ ပြစ်မှုမမြောက်ဟု ထုချေရာ ယင်းထုချေချက်ကို လက်ခံသင့်မသင့်ဆိုသည့် ပြဿနာကိုသာ စဉ်းစားရန်

ရှိသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားသည့် အိမ်ရှင် ဦးစံအုပ်၊ အိမ်ပေါ်ရှိ ကိုငြိမ်း၊ အာဇာနီ
 မောင်သောင်း၊ ကိုလှမောင်၏ ဇနီး ဒေါ်အုန်းမြနှင့် သား မောင်အေးသိန်း တို့၏
 ထွက်ချက်အရ အယူခံတရားလိုသည် ကိုလှမောင်က ထမင်းစား သွားခေါ်ရာတွင် ဆဲရေး
 သဖြင့် အပြန်အလှန်ဆဲရေး ရန်ဖြစ်ကြရာမှ ဒေါ်အုန်းမြနှင့်သား မောင်အေးသိန်းတို့ပါ
 ရန်ပွဲသို့ ဝင်လာကြသောကြောင့် ကိုလှမောင်အား ခါးနှင့်ထိုးကြောင်း ပေါ်ပေါက်
 နေသောကြောင့် တဘက်နှင့်တဘက် အပြန်အလှန် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရာ၌ ကာကွယ်ခုခံ
 ပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ သို့ရာတွင် ရှတ်တရက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရာ၌ ဒေါ်သအလျောက်လူကို
 သေစေခြင်းသည် လူ့သတ်မှုမမြောက်သည့် လူ့သေမှုသာဖြစ်၍ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ
 ၃၀၄ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဆိုသော မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ကန်သည်။
 ပြစ်ဒဏ်မှာလည်း ကြီးလေးသည်ဟု မဆိုနိုင်၍ ဤအယူခံကိုပယ်လိုက်သည်။

၁၉၇၃
 မောင်ကျော်ခ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံ ။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှု

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ၊ တရားသူကြီး ဦးစင်အုံး နှင့် တရားသူကြီး ဦးဘသန်းတို့ရွေ့တွင်

† ၁၉၇၃

အောက်တိုဘာ
လ ၃၀ ရက်။

ဦးစက္ကိန္ဒ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

ပြင်ဆင်မှု ကြားနာရာ၌ နောက်ထပ်သက်သေခံချက်ရယူနိုင်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူသည် လောင်းကစားဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ အရ မြို့နယ်ပြည်သူ့ တရားရုံးမှ ဒဏ်ခံပေးရန် တိုင်းအယူခံရုံးသို့ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရာ၌ လျှောက်ထားသူက ဝါရမ်းထုတ်ပေးသူ၏ အမည်နှင့် ထုတ်ပေးသူ တွင် ထုတ်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ ပေါ်လွင်ခြင်းမရှိပါဟု တင်ပြလာသဖြင့် တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံးမှ ယင်းအချက်အလက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လိုအပ်သလို စစ်ဆေးပြီး အမှုတွဲ ပြန်ပို့ရန် မူလရုံးသို့ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ယင်းညွှန်ကြားချက်ကို လျှောက်ထားသူက မကျေနပ်သဖြင့် ပယ်ဖျက် ဝေးရန် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၄၃၉(၁)အရ တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံးသည် ပြင်ဆင်မှုကို ကြားနာရာ၌ ပုဒ်မ ၄၂၇ အရ နောက်ထပ်သက်သေခံ ချက်ရယူနိုင်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ရွေ့နေ ဒေါ်မြမြအေး။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)။

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ။ ။ ဦးစက္ကိန္ဒအား လမ်းမတော်မြို့နယ် ပြည်သူ့ တရားရုံး မှ လောင်းကစား ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ အရ ဒဏ်ခံပေး ခံရခြင်းကို တစ်ခိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးစက္ကိန္ဒက တိုင်းအယူခံရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာ၌ ကစားဝိုင်း ဖမ်းဆီးရန် ထုတ်ပေးသော ဝါရမ်းတွင် လက်မှတ်ထိုးသူ၏အမည် ပေါ်လွင်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် လက်မှတ်ထိုးသူသည် ဝါရမ်းထုတ်ပေးရန် အာဏာရှိသူဟုတ်မဟုတ် ပေါ်လွင်ခြင်း မရှိပါဆိုသော အကြောင်းပြချက်များကို တင်ပြခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းပြည်သူ့

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၇၉(ခ)။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၇ တွင် လမ်းမတော် တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံးမှ ၁-၁၀-၇၃ ခုနှစ်ဖြင့်ချမှတ်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

တရားရုံးမှ ယင်းအချက်အလက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှိုင်းယှဉ်သလို စစ်ဆေးပြီး အမှုတို့ကို ပြန်ပို့ရန် မူလရုံးသို့ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ယင်းညွှန်ကြားချက်ကို ဦးစက္ကိန္ဒက ပယ်ဖျက်ပေးရန် ဤပြင်ဆင်မှု တင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၄၃၉ (၁) အရ၊ တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံးသည် ငြိမ်ဆင်မှုများကို ကြားနာရာ၌၊ ပုဒ်မ ၄၂၈ အရ၊ နောက်ထပ် သက်သေခံချက် ရယူနိုင်သည်။ ရယူရန် ညွှန်ကြားနိုင်သည်။ ယခုအမှုတွင် ဦးစက္ကိန္ဒကပင် ဝါရမ်း ထုတ်ပေးသူ၏အမည် ထုတ်ပေးသူတွင် ထုတ်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိ-မရှိဆိုသော ပြဿနာများကို တင်ပြလာသဖြင့် ယင်းပြဿနာ များကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် အလို့ငှါ နောက်ထပ် သက်သေခံချက် ရယူစေခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် တစ်တရား ဆန့်ကျင်ခြင်း မရှိသည့်အလျောက် ဤပြင်ဆင်မှုကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိ၍ ပယ်လိုက်သည်။

၁၉၇၃
—
ဦးစက္ကိန္ဒ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှု

တရားသူကြီးချုပ် ဦးလှသင်း နှင့် တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ တို့၏ရှေ့တွင်

မောင်စိုးမြင့်(ခေါ်) မူဒါလစ်ပါ ၆

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ*။

† ၁၉၇၃။
ဇူလိုင်လ ၈ ရက်

မုဒိမ်းမှုများတွင် ကျင့်ကြံခံရသူဟုဆိုသော မိန်းမတဦးတည်း၏ စွပ်စွဲ ထွက်ဆိုချက်သည်ခိုင်လုံမှုရှိ မရှိ ဆင်ခြင်ရာ၌ ယင်း၏အကျင့်စာရိတ္တကို၎င်း၊ ပြုမူချက်အားလုံးသည် ယင်း၏ သက်သေခံ ချက်ကို အထောက်အကူပြုသော သက်သေခံရှိ မရှိဟူသောအချက်ကို၎င်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားပြီးချင့်ချိန်ရသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံတို့က မုဒိမ်းကျင့်သည်ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကာယကံရှင် မမြင့်ရီ တဦးတည်း၏ စွပ်စွဲချက်တခုသာရှိသည်။ ၎င်းအား ထောက်ခံထွက်ဆိုသည့် သက်သေမရှိ။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းစွပ်စွဲချက်သည် ခိုင်မာလုံလောက်သည့် စွပ်စွဲချက်ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ဆိုသော ပြဿနာကို အလေးအနက်စဉ်းစားရန်ရှိသည်။ မမြင့်ရီသည် တချိန်က စာပါးသူအား သက်သေအထောက်အထားမခိုင်လုံဘဲ မုဒိမ်းမှုဖြင့်စွပ်စွဲခံခဲ့ရခြင်း၊ ၎င်းသည် ပြည့်တန်ဆာနှိပ်ကွပ်ရေး ဥပဒေအရ အရေးယူခံနေရသူဖြစ်ခြင်းနှင့် အခြားပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မှုများ ရှိခြင်း တို့ကို ထောက်ထား၍ ၎င်းသည် အကျင့်စာရိတ္တအားဖြင့် လျော့နည်းနေသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်း၏ စွပ်စွဲချက်တခုတည်းဖြင့် တရားခံဘို့အပေါ် ကြီးလေးသော ပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရန် ခိုင်မာလုံလောက်ခြင်းမရှိ။

အယူခံတရားထိုများအတွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးမောင်မောင်ကြီး။
အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ဥပဒေဇန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဦးသာယွန်း။

တရားသူကြီးဦးသက်ဖေ။ ။ သထုံမြို့ ပြည်သူ့ တရားရုံးမှ မောင်စိုးမြင့် (ခေါ်) မူဒါလစ်၊ မောင်သိန်းညွန့်၊ မောင်ထွန်းအေး (ခေါ်) ဂိုရန်၊ ဆလံ (ခေါ်) ခင်စိုးနှင့် မောင်ညွန့်တင်ဟိုအား မမြင့်ရီဆိုသူ အမျိုးသမီးကို မုဒိမ်းကျင့်သည်ဟုဆိုကာ ရာဇသတ်

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် (၉၂)။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် (၁) တွင် သထုံမြို့၊ မြို့နယ်ပြည်သူ့ တရားရုံးအဆင့် (၁) ရုံး၏ချမှတ်သော အမိန့်ကို အယူခံဝင်မှု။

ကြီး ပုဒ်မ ၃၇၆ အရ အလုပ်နှင့် ထောင် ၇ နှစ်စီကို၎င်း၊ မောင်မြင်း (ခေါ်) ပေါင်မုန့်အား ယင်းသို့ မုဒ်မီးကျင့်သည်ကို အားပေးသည်ဟုဆိုကာ ပုဒ်မ ၃၇၆/ ၁၀၉ အရ အလုပ်နှင့် ထောင် ၃ နှစ်ကို၎င်း အသီးသီးကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်၍ တရားခံများက အယူခံဝင်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၇၃
မောင်ခိုးမြင့်
(ခေါ်)
မူဒါလစ်ပါ ၆
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ။

မမြင့်ရှိသည် သာယာကုန်းရွာသူဖြစ်ပြီး သထုံမြို့သို့ ဈေးလာရောင်းရင်း မြင်း (ခေါ်) ပေါင်မုန့်နှင့် ချစ်ကြိုက်ကာ စုမိမ်းရည်းစား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုကိစ္စကို ဦးလေး ဖြစ်သူကယိ၍ မမြင့်ရှိအား ဆူပူကြမ်းမောင်းသဖြင့် မမြင့်ရှိသည် ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၉ ရက်နေ့တွင် သထုံမြို့သို့ ထွက်လာပြီး မြင်းကိုလိုက်ရှာသည်။ ညနေဘက်တွင် မြင်းကို တွေ့၍ မမြင့်ရှိသည် မြေစာခံဘုရားဝင်းထဲ၌ မြင်းနှင့်စကားပြောနေစဉ် မြင်း၏ ဦးလေး မောင်စိုးမြင့်နှင့် အပေါ်များ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ မြင်းသည် မမြင့်ရှိ၏အနီးမှ ထွက်ခွာသွားသဖြင့် စိုးမြင့်နှင့် အပေါ် ၄ ဦးတို့က မမြင့်ရှိအား တယောက်တလှည့်စီ အလိုမတူဘဲ မုဒ်မီးကျင့်ကြသည်ဟု စွပ်စွဲချက်ရှိသည်။

စိုးမြင့်နှင့် အပေါ်များသည် မမြင့်ရှိကို ကျင့်ကြံကြပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားသော အခါ မြင်း၊ မောင်လိန်းနှင့် ဇာဂနာဆိုသူတို့ ရောက်လာပြီး မမြင့်ရှိကို ကွင်းထဲသို့ မခေါ်သွားကြသည်။ ကွင်းပြင်ထဲ၌ နံနက် ၄ နာရီခန့်အချိန်အထိ အိပ်စက်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ အိပ်စက်ကြစဉ်က မိမိအား မြင်း၊ မောင်လိန်းနှင့် ဇာဂနာတို့က မည်သို့မျှ မလုပ်ပါဟု မမြင့်ရှိကဆိုသည်။ သို့ရာတွင် မြင်းက ရည်းစားဖြစ်သူ မမြင့်ရှိနှင့် သုံးကြိမ် သွားမယားအဖြစ် ပပ်ယှက်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ နံနက် ၄ နာရီအချိန်တွင် ကွင်းပြင်ထဲမှ ပြန်လာကြပြီးနောက် မြင်းက မမြင့်ရှိ၏ရွာသို့လိုက်ပြီး လက်ထပ်ရန် ငြင်းဆိုပြီး ခမ်းသို့ပြန်သွားသဖြင့် မမြင့်ရှိသည် သထုံမြို့ ပြည်ကူရဲစခန်းသို့ သွားရောက်ကာ ၎င်းအား စိုးမြင့်နှင့် အပေါ် လေးဦးက မုဒ်မီးကျင့်ကြောင်း တိုင်ချက် ပေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရဲအဖွဲ့မှ စိုးမြင့်၊ သိန်းညွန့်၊ တွန်းအေး၊ ခင်စိုး၊ ညွန့်တင်၊ မြင်းနှင့် ဇာဂနာတို့အား ကမ်းသီးပြီး မုဒ်မီးမှုနှင့် တရားစွဲ၍ မြို့နယ်ပြည်သူ့ တရားရုံးမှ ဇာဂနာကို ကရားသေလွတ်ကာ ကျန်တရားခံများကို အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပြစ်ဒဏ်ထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တရားခံ စိုးမြင့်၏ အပေါ်လေးဦးတို့က မမြင့်ရှိအား မုဒ်မီးကျင့်သည်ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မမြင့်ရှိ၏ စွပ်စွဲချက်တစ်ခုသာရှိသည်။ ၎င်းအား ထောက်ခံထွက်ဆိုသည့် သက်သေမရှိ။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်းစွပ်စွဲချက်သည် တရားခံတို့အား ပြစ်ဒဏ်ထင်ရှား စီရင်ရန် ခိုင်မာလုံလောက်သည့် စွပ်စွဲချက် ဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်ဆိုသောပြဿနာကို အလေးအနက် စဉ်းစား သုံးသပ်ရန်ရှိသည်။

၁၉၇၃

မောင်စိုးမြင့်
(ခေါ်)
မုဒါလစ်ပါ ၆
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

မမြင့်ရီသည် တချိန်က ၎င်း၏ခင်ပွန်း မောင်စံအေး၏ဆရာဖြစ်သူ ဦးလှမောင် (ခံပြု-၁၇) အား မုဒိမ်းမှုဖြင့်စွပ်စွဲထားသူဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုမှာ သက်သေ အထောက်အထား မခိုင်လုံဘဲဖြင့် ဦးလှမောင်အား ကရားရှင်လွှတ်ခဲ့သည်။ မောင်စွေနှင့် ကိုသိန်းလွင် (ခံပြု ၁၆ နှင့် ၁၈) တို့၏ထွက်ချက်အရ မမြင့်ရီသည် ပြည့်တန်ဆာ နိပ်ကွပ်ရေး ဥပဒေအရ အရေးယူခံနေရလျှင်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အရေးယူ ခံနေရကြောင်း မမြင့်ရီက ဝန်ခံထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မမြင့်ရီသည် အကျင့်စာရိတ္တကားဖြင့် လျော့ရဲနေလျှင်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ပတ်တီးဘဲလူး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ (၁) တို့အမှုတွင် ဝေဖန်ထားသည့်အတိုင်း သက်သေအထောက်အထား အထင်အရှား ထူထောင်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားနေသည့် အမျိုးသမီး တဦးတည်း၏စွပ်စွဲချက်ကို အထူးသတိထား၍ ချိန်ဆရန် လိုမည်ဖြစ်သည်။

တပက်တွင်လည်း မောင်တင်လှိုင် ပါ ၅ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ (၂) တို့အမှုတွင် မိန့်မြှက်ထားသည့်အတိုင်း အမျိုးသမီးသည် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားနေသူ ဖြစ်ကာမျှနှင့် ၎င်းအား အမွေပြုကျင့်ခြင်းသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း မဟုတ်ဟု ဆိုရန်မဟုတ်။ အလိုမတူဘဲ ကျူးလွန်လျှင် မုဒိမ်းမှုမြောက်သည်။

ယခုအမှုတွင် မမြင့်ရီသည် ရဲစခန်း၌ မုဒိမ်းမှုဖြင့် တိုင်ချက်ပေးပြီးနောက်၊ ၂ ရက် အကြာဖြစ်သည့် ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ရည်းစားဖြစ်သူ မြဝင်းက လက်ယပ်၍ မယူသဖြင့် မြဝင်း၏ဦးလေး ဝိုးမြင့်နှင့် အပေါင်းဖါထိုအပေါ် တိုင်တန်းခဲ့ရာ ယင်းတိုင်တန်းချက်ကို ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းပေးရန် သထုံမြို့နယ် မှခင်းကော်မတီသို့ စာတင်ခဲ့သည် (သက်သေခံ ၃ ကိုကြည့်ပါ)။ ထို့နောက် သက်သေခံ ၄ အရ မြို့နယ် လအက ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၃ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ရဲစခန်းမှူး ဦးလှတင်သည် မုဒိမ်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရိုက်နှက်စစ်ဆေးခဲ့ကြောင်း တိုင်တန်းခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်နေ့စွဲပါ သက်သေခံ (၆) စာဖြင့် ဇွဲ ၃၀၀၊ တက်ထရွန်သံချဉ် ၅ ထည်နှင့် ခရစ်အင်္ကျီ ၅ ထည်ကိုပေးရန်နှင့် မပေးက ထောင်ထဲတွင် တပျော် နေရမည် ဆိုသော စာကို လက်မှတ်ထိုး၍ ပေးခဲ့ကြောင်း မမြင့်ရီက ဝန်ခံထားသည်။ တနည်းဆိုသော် မမြင့်ရီသည် ဇွဲညစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ယင်းအချက် အလက်များကို ပေါင်းစပ်ကြည့်ရှုလျှင် မမြင့်ရီသည် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားနေသူ တယောက် ဖြစ်သည့်အပြင်၊ ၎င်း၏ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မှုများမှာလည်း အလွန်ပင် သံသယရှိသွယ်ရာအကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသောကြောင့် ၎င်း၏ စွပ်စွဲချက် တခုတည်း။

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး ၅၁ (အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့) ။
(၂) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး ၆၆ (အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့) ။

ဖြင့် တရားခံတို့အပေါ် ကြီးလေးသော ပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရန် ခိုင်မာလုံလောက် ခြင်းမရှိဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။

၁၉၇၃

မောင်စိုးမြင့်
(ခေါ်)
မူဒါလစ်ပါ ဇ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

မမြင့်ရီ၏ သမိတွင် ယောက်ျားလုတ်သွေးပိုးတွေ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း အခင်း ဖြစ်ညက မမြင့်ရီသည် လူသူမနီးသည့် ကွင်းပြင်ထဲတွင် ရည်းစားဖြစ်သူ မြဝင်းနှင့် အတူအိပ်ခကြောင်း ဝန်ခံထားရာ မြဝင်းကလည်း မမြင့်ရီနှင့် နှစ်ဦးသဘောတူ လုံးကြိမ် ကာမစပ်ယှက်ခဲ့သည်ဟု ပြောဆိုသားသောကြောင့် ယောက်ျား လုတ်သွေးပိုး တွေ့ သည်ဆိုသော အချက်မှာ အရေးကြီးသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ မမြင့်ရီက ထိုညတွင် မြဝင်းနှင့် ကာမစပ်ယှက်ခြင်းမရှိဟု ဆိုသော်လည်း သမီးရည်းစား နှစ်ဦးချင်း လွတ် လွတ် လပ်လပ် အိပ်စက်ကြခြင်းဖြစ်၍၊ မမြင့်ရီ၏ ပြောဆိုချက်မှာ သဘာဝယုတ္တိ ကင်းမဲ့လျက် ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် တရားခံ စိုးမြင့် (ခေါ်) မူဒါလစ်၊ မောင် သိန်းညွန့်၊ ထွန်းအေး (ခေါ်) လိုရန်၊ နာလံ (ခေါ်) ခင်စိုး၊ ညွန့်တင်နှင့် မြဝင်း (ခေါ်) ပေါင်မုန့်တို့အပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၇၆ အရပြစ်ဒဏ်ထင်ရှား စီရင်ထားသည့် မူလရုံး အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ၎င်းတို့အား ဤအမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက် သည်။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှု

တရားသူကြီးချုပ်ဦးလှသင်းနှင့် တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ တို့ရွှေတွင်

ကိုစိုးသိန်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၃

ဇတ်လ ၂၇ ရက်။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ယောကျ်ားတယောက်သည် မယားကြီးရှိလျက်နှင့် ပထမအိမ်ထောင်ရှိကြောင်း ထိမ်ဝှက် ပြောဆိုပြီး အမျိုးသမီး တယောက်နှင့် လက်ထပ်လျှင် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၉၅ အရ ပြစ်မှုမပြောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၉၅ အရ၊ ယောကျ်ားတဦးသည် မယား အသက်ရှင် လျက်ရှိခြင်းကြောင့် နောက်အိမ်ထောင် ပြုခြင်းသည် အတည်မဖြစ်သော ကိစ္စမျိုး၌ နောက်ထပ် ထိမ်းမြားသူအား အထက်ကထိမ်းမြားခြင်း အကြောင်းကို ထိမ်ချန်လျှင် ၎င်းသည် ယင်းပုဒ်မ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ မြောက်သည်။ ကိုစိုးသိန်းသည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်သည့် အလျောက် မယားကြီးရှိစေကာမူ နောက်ထပ် တရားဝင်အိမ်ထောင်ပြုနိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် ဇတင်အေးသည် တရားဝင်ဇနီး အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပြီးသူဖြစ်ကြောင်း ယူဆနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူသည် ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၉၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ ပြစ်မှုမျိုးကျူးလွန်နိုင်မည် မဟုတ်။

- လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ရွှေနေ ဦးမြသိန်း။
- လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ရွှေနေ ဦးဘစိန်။
- ရုံးတော် သဟာယအဖြစ်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဦးသာထွန်း။

တရားသူကြီးချုပ် ဦးလှသင်း။ ။ ရန်ကုန်တိုင်း၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ် ပြည်သူ့ တရားရုံး ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၃၁၈ တွင် ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၉၅ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် ကျခံစေရန် ချမှတ်လိုက်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့်

• ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈၄(ခ) ။

† ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၁၄ တွင် ရန်ကုန်တိုင်း တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်ရှိ ပြည်သူ့ တရားရုံး၏ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ပြည်သူ့တရားရုံး အယူခံအဖွဲ့ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ အယူခံမှုအမှတ်(၁၄)တွင် အယူခံရာ မူလရုံး၏အမိန့်နှင့် ပြစ်ဒဏ်ကို အတည်ပြုသဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၇၃
ကိုစိုးသိန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

ဤအမှု၏ဖြစ်ရပ်မှာ လျှောက်ထားခံရသူ မတင်အေး (ခေါ်) ပက်ထရစ်ရှားသည် လျှောက်ထားသူ ကိုစိုးသိန်းအား ၎င်း၏ညီမကို ဆေးကုသရာမှ စတင်သိရှိခဲ့သည်။ ကိုစိုးသိန်းသည် မြန်မာဆေးဆရာတိုင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းက အိမ်ထောင်မရှိ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်သည်ဟုပြော၍ ယုံကြည်သဖြင့် ၁၉၆၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့တွင် ယခင် ပဲခူးမြို့ (၄)ရာဘက် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး (အထူး)ရုံးတွင် မတင်အေးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူဟု သစ္စာပြုပြီး တရားဝင် အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ပဲခူးမြို့၊ လေးအိမ်စုကျေးရွာတွင် ၂ လနီးပါးနေပြီး ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၁ ရပ်ကွက် တောင်ဥက္ကလာပ ရတနာလမ်း၊ အမှတ် ၃၁၉၊ အိမ်ရှင်ဦးအောင်ခင်အိမ်တွင် နေထိုင်စဉ် ကိုစိုးသိန်းမှာ မယားကြီးရှိကြောင်း သိရပါသည်။ ကိုစိုးသိန်းသည် မိန်းမများထပ်မံ၍ -လက်ထပ်ပြန်ပါသည်။ မိမိအား ထောက်ပံ့ခြင်းမရှိ၍ ကိုစိုးသိန်းနှင့် ပေါင်းသင်းလာရာ ၁၁ လသား ယောက်ျားကလေးတယောက် ရရှိသော်လည်း မပေါင်းသင်းနိုင် တော့သဖြင့် ၎င်းနှင့် ကွာရှင်းပေးပါရန် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ် ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၉၅ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အယူခံရုံးကလည်း မူလရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုထားသည်။

ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၉၅ အရဆိုလျှင် ယောက်ျားတိုင်းသည် မယား အသက်ရှင်လျက် ရှိခြင်းကြောင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် အတည်မဖြစ်သော ကိစ္စမျိုး၌ နောက်ထပ် ထိမ်းမြားသူအား အထက်က ထိမ်းမြားခြင်းအကြောင်းကို ထိမ်ချန်လျှင် ၎င်းသည် ယင်းပုဒ်မ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာမြောက်သည်။

ဤအမှုကို သုံးသပ်ရာတွင် မတင်အေးသည် ကိုစိုးသိန်းခေါ်ရာသို့ မိဘများမသိအောင် တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားပြီး ပဲခူးမြို့ ယခင် (၄) ရာဘက် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးရုံးတွင် လက်ထပ်မင်္ဂလာ သစ္စာပြုချက်တွင် ၎င်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာ၍ လက်ထပ်ကြသည်။ ကိုစိုးသိန်း၌ မယားကြီး ရှိစေကာမူ ကိုစိုးသိန်းသည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်သည့်အလျောက် နောက်ထပ်တရားဝင်အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ပေသည်။ ဤအမှု၌ မတင်အေးသည် တရားဝင်ဇနီး ဖြစ်သည့်အလျောက်

၁၉၇၃

ကိုရီးယားနှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

ကိုရီးယားနှင့် ကွာရှင်းပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် တရားဝင်ဇနီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပြီးသူဖြစ်ကြောင်း ယူဆနိုင်မည်ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူသည် ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၉၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ ပြစ်မှုမျိုး ကျူးလွန်နိုင်မည်မဟုတ်၍ မူလရုံးနှင့် အယူခံရုံး၏ ချမှတ်သော အမိန့်နှင့် ပြစ်ဒဏ်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး၊ လျှောက်ထားသူအား ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားဝေလွှတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှု

ထူးသူးကြီးချုပ် ဦးလှသင်း၊ တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး နှင့် တရားသူကြီးဦးသန်းအောင်တို့ရှေ့တွင်

ဦးဘဌေး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၃

နိုင်ငံဘာလ
၂၂ ခုနှစ်။

ကာယကံရှင် အမျိုးသမီးသည် အသက် ၁၄ နှစ်ပြည့်ပြီးသူဖြစ်လျက် ၎င်းက မိမိ၏သဘောတူညီချက်ဖြင့် ကာမစပ်ယှက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးတွင် ထွက်ဆိုလျှင် တရားခံအပေါ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ ၃၇၆ အရ စွဲချက်မတင်နိုင်ပေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ဖွင့်စဉ်က လျှောက်ထားသူက မိမိအား အလိုမထုတ်ကာမစပ်ယှက်ပါသည်ဟု တိုင်တန်းခဲ့ပြီး၊ ရုံးတွင်မူ မိမိ၏သဘောတူညီချက်ဖြင့် ကာမစပ်ယှက်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ပထမ သဘင်းပေးတိုင်ချက်တွင် မည်သို့ပင်ပါရှိစေကာမူ ရုံးတွင်ပေးသော စကားသဘာဝဦး၏ အစစ်ခံချက်ကိုသာ စဉ်းစားရန်ဖြစ်သည်။ ကာယကံရှင်သည် အရွယ်ရောက်သော သူဖြစ်ပြီး၊ ၎င်းကိုယ်၌ကပင် လျှောက်ထားသူနှင့် မိမိအလိုတူ ကာမစပ်ယှက်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသဖြင့် လျှောက်ထားသည့် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၇၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဦးသိန်းအောင်။

တရားသူကြီးချုပ် ဦးလှသင်း။ ။ တရားလို မအေးသာရီက လျှောက်ထားသူသည် ၎င်းအား မုဒိမ်းကျင့်သည်ဟု ကျောက်ဖြူမြို့၊ ပြည်သူ့ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားသဖြင့် လျှောက်ထားသူအပေါ် ကျောက်ဖြူမြို့၊ ပြည်သူ့တရားရုံး ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၂၃၀/၇၃ တွင် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၇၆ အရ တရားစွဲဆိုသည်။

---

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၇၀ (ခ)။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆ တွင် ကျောက်ဖြူမြို့ရုံးထိုင် ရခိုင်ပြည်သူ့ တရားရုံးမှ ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၇၃

ဦးဘဌေး
နှင့်
ပြည်တောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ။

ရဲစခန်းတွင် တိုင်တန်းသော တိုင်ချက်၌ အချင်းဖြစ်နေ့တွင် ၎င်းသည် ရုံးသို့ မှတ်ပုံတင်ကပ်ပြား ရယူရန်သွားစဉ် လမ်းတွင် လျှောက်ထားသူနှင့်တွေ့၍ လျှောက် ထားသူက ဘယ်သွားမည်လဲမေးရာ မှတ်ပုံတင်ကပ်ပြား ယူရန်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ လျှောက်ထားသူက မှတ်ပုံတင်ကိစ္စ လုပ်ပေးမည်ဟုဆိုပြီး အိမ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ လျှောက်ထားသူက တရားစကား စပြောပြီး နင့်ကိုငါကြိုက်သည် ပြောပြီး လက်ဆွဲ၍ အိမ်တွင်းသို့ ဆက်လက်ဆွဲသွားပြီး အိပ်ခန်း ကုတင်ပေါ်တွင် မုဒိမ်းကျင့်ပါသည်။ အင်္ဂါစပ်မှ သွေးများ ထွက်လာသဖြင့် လျှောက်ထားသူက ဆေးရုံ သို့ပို့ပေးပါသည်ဟု တိုင်တန်းထားသည်။

ရုံးတွင် တရားလိုမအား စစ်ဆေးသောအခါ ၎င်းက အချင်းဖြစ်သောနေ့က လျှောက်ထားသူအိမ်သို့ အလည်သွားပါသည်။ အိမ်တွင် လျှောက်ထားသူက မိမိအား တရားစကား ပြောပါသည်။ နောက် ချစ်စကားပြောပါသည်။ မိမိက ချစ်ရေးဆိုသည် ကို လက်ခံပြီး ကာမစပ်ယှက်၍ ဒဏ်ရာရသည်။ ထိုစဉ်က တရားဝင်လင်မယား မဖြစ် သေးပါ။ လျှောက်ထားသူကိုချစ်၍ မိမိသဘောတူပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ လိုက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကာမစပ်ယှက်ပြီး ဒဏ်ရာရသဖြင့် ဓာသရန် လျှောက်ထားသူက ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ဆရာဝန်အား လျှောက်ထားသူက ကာမ စပ်ယှက်၍ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားသူအား အမှုမလုပ်ချင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ရဲကမိမိအား စစ်ဆေးပြီး လက်မှတ် ထိုးခိုင်းပါသည်။ ကျွန်မက ငြင်းပါသည်။ ရဲကအတင်းထိုးခိုင်း၍ လက်မှတ် ထိုးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသည်။

မူလရုံးက သက်သေများ စစ်ဆေးပြီး လျှောက်ထားသူအပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၇၆ အရ စွဲချက်တင်သည်။ ယင်းစွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တိုင်းရုံးသို့ လျှောက်ထား ရာ တိုင်းရုံးက တရားလိုမသည် သီလရင်ဘဝမှ ထွက်ခြင်းသည် လျှောက်ထားသူ၏ သွေးဆောင်မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။ တရားလိုမ ရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ဖွင့်စဉ်က ရဲ၏ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းမရှိ၊ ရုံးတွင် အစစ်ခံရာ၌ ပြားယောင်းမှု ဝင်လာသည်။ ဆင်းရဲသူ တဦးဖြစ်၍ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေမည်ဟု ယုံကြည်ပြီး သွေးဆောင်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ မုဒိမ်းမှု မမြောက်သော်လည်း သွေးဆောင်မှု မြောက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၇၆ အရ မုဒိမ်းမှုစွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၆၃ အရ သင့်တော်သော ရုံးတရားတွင် ပြန်စစ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ပယ်ဖျက်ပေးရန် ယခုလျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲတွင်ပေးသော ပြောဆိုချက်တွင် တရားလိုမက ၎င်းအား အလိုမတူဘဲ လျှောက် ထားသူက ကာမ စပ်ယှက်ပါသည်ဟု တိုင်တန်းသော်လည်း ရုံးတွင်၎င်းက လျှောက် ထားသူအား ချစ်ကြိုက်၍ မိမိသဘောတူ ကာမ စပ်ယှက်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုထား

သည်။ ပထမသတင်းပေး တိုင်ချက်တွင် မည်သို့ပင် ပါရှိစေကာမူ ရုံးတွင်ပေးသော သက်သေတဦး၏ အစစ်ခံချက်ကိုသာ စဉ်းစားရန် ဖြစ်သည်။ ကာယကံရှင်သည် အရွယ်ရောက်သောသူဖြစ်ပြီး ၎င်းကိုယ်၌ကပင် မိမိအလိုတူ လျှောက်ထားသူနှင့်ကာမ စပ်ယှက်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသဖြင့် လျှောက်ထားသူသည် ရာဇသတ် ပုဒ်မ ၃၇၆ ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု မဆိုသာပေ။

၁၉၇၃
ဦးဘဌေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် အယူခံရုံးမှ ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ယ်ဖျက်ပြီး မူလရုံးမှ လျှောက်ထားသူအပေါ် တင်ထားသော စွဲချက်ကိုပါ ယ်ဖျက်၍ လျှောက်ထားသူအားလွတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ”

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှု

တရားသူကြီးချုပ် ဦးလှသင်း၊ တရားသူကြီးဦးဘသန်း နှင့် တရားသူကြီးဦးသန်းအောင်တို့မှတစ်ဆင့်

၁၉၇၈
ဩဂုတ်လ ၂၀
ရက်။

ဦးမျိုးသန့်
နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ (ဒေါ်မို့) *

အိမ်လခ အကြေးမပေးသော အိမ်ငှားအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရလိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုကျူးလွန်သည်ဟုဆိုပြီးအပြစ်မပေးနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အိမ်လခများမပေး ပျက်ကွက်သဖြင့် မူလရုံးတွင် လျှောက်ထားသူအပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၁၇ အရတိုက်ရိုက် လျှောက်ထားစွဲဆိုခဲ့သည်။ သက်သေများ ထွက်ချက်အရ ဦးမျိုးသန့်မှာ မရိုးမဖြောင့်သော သဘောနှင့် လိမ်လည်လှည့်ဖြားကြောင်းမတွေ့ရ။ အိမ်ရှင်သည် ၎င်း၏အိမ်လခများရရန်ရှိရာ တရားမကြောင်းဖြင့် အိမ်ငှားအပေါ် စွဲဆိုရန်ရှိသည်။ ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၁၇ အရအမှုပေါ်ပေါက်ခြင်းလုံးဝမရှိပေ။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ခရူနေ ဦးဘော်ဝင်းလှိုင်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဦးသာသွန်း။

တရားသူကြီး ဦးဘသန်း။ ။ ဖြူးမြို့နယ်၊ ပြည်သူ့တရားရုံး ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ် ကြီးမှုအမှတ် ၉၀ တွင် တရားလို ဒေါ်မို့က တရားခံ ဦးမျိုးသန့်အပေါ် အိမ်လခများ မပေး ပျက်ကွက်သဖြင့်၊ ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုရာ ဦးမျိုးသန့်အပေါ် ထိုပုဒ်မအရ အပြစ်ရှိသည်ဆိုကာ ဒဏ်ခံ ၂,၀၀၀ ပေးဆောင်စေ ပျက်ကွက်က အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၆ လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ဦးမျိုးသန့်က ငှားအယူခံရုံးတွင် အယူခံဝင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၀/၇၃ အရ မူလရုံး၏အမိန့်ကို အကည်ပြုလိုက်သဖြင့် ယခု ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူ ဦးမျိုးသန့်မှာ တရားလို ဒေါ်မို့၏ ဖြူးမြို့ ၄ လမ်းနှင့် ဈေးအနောက် နှင့် မြောက်ဘက်လမ်းဒေါင့်ရှိ တိုက်ခံအိမ် အောက်ထပ် ၂ နေ့ကို တခန်းလျှင်

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၅၅(ခ)။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၁၀ တွင် ဖြူးမြို့၊ မြို့နယ်ပြည်သူ့တရားရုံးမှ ၁၉၇၃ ခု၊ ဇွန်လ ၁၅ နေ့စွဲဖြင့်ချမှတ်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်း။

အခန်း ၁၅၀ နှုန်းဖြင့် ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလမှစတင် ငှားရမ်း နေဆိုင်ခဲ့သည်။ ဦးမျိုးသန့်သည် အိမ်လခများကို ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအထိသာ ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း အိမ်လခများကို ဒေါ်မို့အား မပေးတော့ချေ။ အိမ် ၁၁ များသည်ဟုဆိုကာ ဦးမျိုးသန့်က အိမ်ငှားမြေငှား ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံးတွင် အိမ်ငှားရမ်းမှု သတ်မှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသော်လည်း အောင်မြင်မှုမရှိ။ အယူခံဘွင်လည်း ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ အမိန့်အတိုင်း အတည်ပြုလိုက်သည်။ ဒေါ်မို့က အိမ်လခများ ရလို့ကြောင်း ဖြူးမြို့ မှခင်းကော်မတီထံ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ဦးမျိုးသန့်က အိမ်လခများမပေးခြင်းဆိုနေသဖြင့် ၎င်းအပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၇၇ အရ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၇၃
 ဦးမျိုးသန့်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံ
 (ဒေါ်မို့)

ယခုအမှုမှာ သက်သေများ ထွက်ချက်အရ ဦးမျိုးသန့်မှာ မရိုးမဖြောင့်သော သဘောနှင့် လိမ်လည်လှည့်ဖြားကြောင်း မတွေ့ရချေ။ ဒေါ်မို့သည် ၎င်း၏ အိမ်လခများ ရရန်ရှိရာ တရားမကြောင်းဖြင့် ဦးမျိုးသန့်အပေါ် စွဲဆိုရန်ရှိသည်။ ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၇၇ အရ မှပေါ်ပေါက်ခြင်း လုံးဝမရှိပေ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဖြူးမြို့ မြို့နယ် ပြည်သူ့တရားရုံး ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၉၀/၇၃ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးမျိုးသန့်အပေါ် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၇၇ အရ မှပြစ်ထင်ရှား စီရင်ခြင်းနှင့် ဒဏ်ငွေ ၂,၀၀၀ ပေးဆောင်စေရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်နှင့် တိုင်းအယူခံရုံး အယူခံမှုအမှတ် ၁၀/၇၃ တွင် မူလရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုသည့် အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး လျှောက်ထားသူ ဦးမျိုးသန့်အား အမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြီးအပြတ် လွတ်လိုက်သည်။

ဒဏ်ငွေများ ပေးဆောင်ပြီးပါက လျှောက်ထားသူ ဦးမျိုးသန့်အား ပြန်လည်ထုတ်ပေးစေ။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှု

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ နှင့် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး တို့ရွေ့တွင်

† ၁၉၇၃

မေလ ၂၉ ရက်။

မောင်လှကြည်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆(၁)အရ မည်သည့်အခါတွင် အပြစ်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်ကုန်သွယ်ရေးမှ ရောင်းမကုန်သည့် ဆပ်ပြာမှုန့်များသည် ပြန်ပို့ကုန် လက်ခံရေးဌာနသို့ ရောက်လာသည်။ အယူခံတရားလိုသည် ယင်းဌာနတွင် ဌာနစိတ်တာဝန်ခံဖြစ် သည်။ ယင်းပစ္စည်းများကို ဝင်းအတွင်းရှိ ဝန်ထမ်းများနှင့် လုပ်သားများကို ရောင်းချသည်။ ရောင်းချရငွေများကို စုစည်းပြီး ငွေများပေးသွင်းရန်ရှိသော်လည်း သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်နှင့် နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့ ခံနေခြင်းတို့ကြောင့် ငွေမသွင်းရသေးပေ။ ရုံးပြန်တက်ချိန်တွင် ငွေများသွင်းမည့်နေ့၌ စသုံးလုံးအရာရှိများ လာရောက်စစ်ဆေးသဖြင့် အသင့်စုစည်းထားသော ငွေများ အားလုံးကိုပေး အပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေးပုဒ်မ ၆ (၁) တွင်ပါရှိသော ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကို ခိုးခြင်း၊ အလွဲသုံးစားပြုခြင်း၊ အကျိုးဖျက်ဆီးခြင်း ပြုကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထား မတွေ့ရ။ အယူခံတရားလိုသည် ပစ္စည်းများကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးရောင်းခြင်း မဟုတ်၊ ဝန်ထမ်းများအား ရောင်းသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ငွေသွင်းပုံမှာ ဌာနတွင်းလိုက်နာရသည့် နည်းလမ်းမဟုတ်၊ သို့ဖြစ်၍ ဌာနဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ စည်းကမ်းတကျ မရှိခြင်း ဖြစ်မဖြစ် ဆာစဉ်းစားရန်ရှိသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ရွေ့နေ ဦးသန်းဇ၊ ဦးစိန်မောင်။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဒေါ်မြသန်းနု။

တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး။ ။ အယူခံ တရားလို မောင်လှကြည်အား အထူး တရားသူကြီး (၂) (အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာနရုံး) ရန်ကုန်မြို့ ရာဇဝတ်ကြီးမှု

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၇၁။
† ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၂၇ တွင် တရားရေးဝန်ထမ်းအဆင့် (၁) ရန်ကုန်မြို့၏ ချမှတ်သော အမိန့်ကို အယူခံဝင်မှု။

မောင်လှကြည်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

အမှတ် ၂၇/၇၀ တွင် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ (၁) အရ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိပြီး ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ ၃ နှစ်အတွင်း ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ရန် ကျပ်ငွေ ၃၀၀၀ တန်ခံဝန်သူ ၂ ဦးဖြင့် လွှတ်ထားရန် ၁၉၇၃ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ဤစီရင်ချက်ကို အယူခံဝင်သည်။

ဘူးသီးတောင်နှင့် ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့နယ် ကုန်သွယ်ရေးမှ ရောင်းမကုန်သည့် ဆပ်ပြာ မှန်များသည် ပြန်ပို့ကုန်လက်ခံရေးဌာနသို့ ရောက်လာသည်။ အယူခံတရားလိုသည် ယင်းဌာနတွင် ဌာနစိတ်တာဝန်ခံ ဖြစ်သည်။ ယင်းပစ္စည်းများ အရေအတွက် လက်ခံ ရရှိခြင်းမှာ အငြင်းမပွားပေ။ ယင်းပစ္စည်းများကို အယူခံတရားလိုသည် ဦးစိန်ထွန်း ဆိုသူအား ထုတ်ပေးပြီး ပစ္စည်းများကို ဝင်းအတွင်းရှိ ဝန်ထမ်းများနှင့် လုပ်သား များကို ရောင်းချခဲ့သည်။ ရောင်းချခဲ့ပြီး ၃-၄ ရက်အကြာတွင် အားလုံးပြီးစီးပြီး တာဝန်ယူရောင်းသူ ဦးစိန်ထွန်းထံမှ ပိုက်ဆံများ စုစည်းသိမ်းယူကာ ၁၉၆၉ ခု၊ ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် စသုံးလုံးအရာရှိများ လာစစ်ရာတွင် ပေးအပ်ကြောင်း တရားခံက ဖြေရှင်းသည်။

အငြင်းပွားပြီး တရားခံအဖြစ် စွဲဆိုခြင်းခံရသည့် အချက်မှာ အယူခံတရားလို သည် ယင်းပစ္စည်းများကို ဝင်းအတွင်းရှိ လုပ်သားများကို ရောင်းခြင်းမှာ နည်းလမ်း မကျကြောင်း၊ အမှန်မှာ အထူးဆိုင်သို့ တင်ပို့ရောင်းရန် ဖြစ်သည်ဟု ဌာနခွဲ မန်နေဂျာ ဗိုလ်မှူး သိန်းထွန်း (လိပြ-၆) ကထွက်ဆိုသည်။ ဌာနစု မန်နေဂျာ ဦးသိန်းဖေ (လိပြ-၇)က ပြန်ပို့ကုန်များရောင်းလျှင် မူအားဖြင့် အထူးဆိုင်၊ သို့မဟုတ် ဒေသစိတ် ပစ္စည်းဆိုင်များသို့ ပို့ပြီးရောင်းလေ့ရှိသော်လည်း ဌာနခွဲမန်နေဂျာ၏ အမိန့် အရ ဂိုဒေါင်တွင် ရောင်းသည့် သာကေများ ယခုအမှုဖြစ်ပွားမီကလည်း ရှိခဲ့ဘူး ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ထိုနည်းတူပင် ဌာနခွဲမန်နေဂျာကလည်း ယခင်က မိမိအမိန့် အရ ဂိုဒေါင်တွင် ရောင်းချခဲ့ဘူးကြောင်း၊ သို့သော် ဇွဲကို ဂိုဒေါင်တွင် လက်ခံခြင်း မပြုဘဲ ဒေသစိတ်ကုန်သွယ်ရေးသို့ ပုံစံ (၁၉) နှင့် သွားရောက် ငွေသွင်းပြီး ငွေသွင်း ပြေစာ လာရောက်ပြသမှသာ ဂိုဒေါင်က ငွေထုတ်ပေးရသည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။

အယူခံတရားလိုကလည်း ယခု ဂိုဒေါင်တွင် ဆပ်ပြာမှန်များ ရောင်းချခြင်းမှာ ဂို ဒေါင်ဝင်းအတွင်းရှိ အရာထမ်းအမှုထမ်းများအား ဆိုင်းဘုတ်တွင် ရေးသားကြော်ငြာ အသိပေးပြီး ရောင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရသည့်ငွေများမှာလည်း ရက်ခြားရောင်းမှ အပြီး အကုန် အပြေအလည်ရရှိသဖြင့် ယင်းငွေများကို စုစည်းနေကြောင်း၊ ငွေပေးသွင်း ရန်မှာလည်း သင်္ကြန် ရုံးပိတ်ရက်နှင့် နှစ်ဆန်း ၁ ရက်ခံနေခြင်း၊ ၁၉၆၉ ခု၊ ဧပြီလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် မိမိခွင့်ယူခြင်းကြောင့် ၁၉၆၉ ခု၊ ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင်မှ ပေးသွင်း

၁၉၇၃

မောင်လကြည်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

ရခြင်းပါဟု ထုချေသည်။ ထိုရုံးတက်သည့် ၁၉၆၉ ခု၊ ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့မှာပင် စသုံးလုံးအရာရှိများ လာရောက်စစ်ဆေးရာ စစ်ဆေးချိန်တွင် အသင့်စည်းထားသော ငွေအားလုံးကို ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုသည် ပစ္စည်းများကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ရောင်းခြင်းမဟုတ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကြော်ငြာပြီး ဝင်းအတွင်းရှိ ဝန်ထမ်းများအား ရောင်းခြင်းမှာ ထင်ရှားသည်။ ဦးပိတ်ရက် ခံနေသဖြင့် ရှုံးပွင့်သည့် အစောဆုံး ဒေချိန် တွင် ရရှိငွေအားလုံးကို ပေးအပ်ခြင်းလည်း တွေ့ရသည်။ ဗဟုသုတရောင်းရာတွင် ဌာနခွဲ မန်နေဂျာ၏ အမိန့်အရ ဂီဂေါင်တွင် ရောင်းသည့် ယခင်သာဓကများလည်း ရှိခဲ့တူး သည်။ ယခုမှာ ဌာနခွဲမန်နေဂျာက အမိန့်မပေးပါဟုဆိုသည်။ အယူခံ တရားလိုက နှုတ်မိန့်အရ ရောင်းခြင်းပါဟု ချေပသည်။ ငွေသွင်းပုံမှာ ဌာနတွင်း လိုက်နာရသည် နည်းလမ်းမဟုတ်ဟု အဆိုမရှိပါ။

ရာဇဝတ်ကြောင်းအရ အရေးယူရန် ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ပုဒ်မ ၆(ဂ) တင် ပါရှိသည့် ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်းကို ခိုးခြင်း၊ အလွဲသုံးစားပြုခြင်း၊ အကျိုးဖျက်ဆီး ခြင်းပြုကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထား မတွေ့ရပေ။ ဌာနဆိုင်ရာ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းအရ စည်းကမ်းတကျ နည်းလမ်းတကျ မရှိခြင်းဖြစ် မဖြစ်သ သည့် စဉ်းစား ရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မူလနည်းက ဖြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိပြီး ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားလိုအား ဤအမှုနှင့် ပတ်သက် ရှု အပြီးအဖြတ်လွှတ် နှင့်။ ချုပ်ဆို ဝေးသည့် ခံဝန်ကို ပယ်ဖျက်ရမည်။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှု

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ နှင့် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး တို့ရွှေ့တွင်

မောင်ဝှက်စီ (ခ) အင်းယား

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၃

မတ်လ ၇ ရက်။

မယားစရိတ်နှင့် ကလေးစရိတ် ဘောင်းသောအမှုများသည် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးအရ၊ စွဲဆိုသော အမှုများ ဖြစ်သော်လည်း၊ ယင်းအမှုများတွင် လျှောက်ထား ခံရသူအား ချုပ်နှောင်ခြင်း၊ ပြန်ပစ်ခံရခြင်း မပြုနိုင်ပေ—တဘက်သတ် စစ်ဆေးပြီး အခိုင်ချမှတ်နိုင်သည်—တရားမမှု များမှာကဲ့သို့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူလျှင် အမှုတခုမှ သက်သေထွက်ချက်ကို အခြား တမှုတွင် သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မယားစရိတ်နှင့် ကလေးစရိတ် ရလို့ကြောင်း စွဲဆိုသည့်အမှုများကို ရာဇဝတ် ရုံးမှ ကြားနာဆုံးဖြတ်သော်လည်း အမှန်မှာ ယင်းအမှုမျိုးသည် ရာဇဝတ်မှု စစ်စစ်မဟုတ်ချေ။ ခိုကိုးဆွဲသည့် ဒိန်းမနှင့် ကလေးများ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလျင်အမြန် ရရှိအောင် ရာဇဝတ် ရုံးက အကျဉ်းနည်းဖြင့် စုံစမ်းပြီး အခိုင်ချမှတ်ရသည့် အမှုမျိုးသာ ဖြစ်သဖြင့် တရားမမှုဆန်သည်။ ရာဇဝတ်မှုများမှာကဲ့သို့ တရားခံအား ချုပ်နှောင်ခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ တဘက်သတ် စစ်ဆေးပြီး အခိုင်ချမှတ်နိုင်သည်။ တရားမမှုများတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူလျှင် အမှုတခုမှ သက်သေထွက်ချက်ကို အခြားအမှုတွင် သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည်အ လျှောက် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ သည် တရားမမှုများနှင့် အကျုံးမဝင်ဟုဆိုရမည်။ တရားမမှု ဆန်သည့် စားစရိတ်လျှောက်ထားသည့် မှုများ၌လည်း အလားတူပင် ကောက်ယူရမည်ဖြစ် သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။တရားရုံးချုပ်ရွှေ့နေ ဦးပွန်စံလှိုင်။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။တရားရုံးချုပ်ရွှေ့နေ ဦးဘိုးသာ။

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ။ ။မတင်တင်ရီ နှင့် မောင်ဝှက်စီ (ခေါ်) အင်းယား တို့သည် တတန်းတည်းတွင် အတူပညာသင်ကြားခဲ့သည့် ကျောင်းသူကျောင်းသား

* ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၃၁(ခ)။
† ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အမှုခံမှုအမှတ် ၂၀(မ) တွင် မော်လမြိုင်မြို့၊ တိုင်းပြည်က တရားရုံး၏ ချမှတ်သောအမိန့်ကိုပြင်ဆင်မ။

၁၉၇၃

မောင်ဂွန်စီ

(၁)

အင်းယား

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

များ ဖြစ်ကြသည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် မတင်တင်ရီဌ်ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီး မောင်ဂွန်စီက လိမ်လည်လှည့်ဖြား ပြောဆို၍ ကာမစပ်ယှက်သောကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟုဆိုကာ၊ မော်လမြိုင်မြို့၊ ပထမရာဘက် ရာဇဝတ် တရားသူကြီးရုံးတွင် ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၄၉၃/၄၁၇ အရ၊ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ပထမရာဘက်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းမရှိဟု ဆုံးဖြတ်၍ မောင်ဂွန်စီအား တရားရှင်လွတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို စက်ရှင်ရုံးမှလည်း အတည်ပြုခဲ့သည်။

ထို့နောက် မတင်တင်ရီက မော်လမြိုင်မြို့ နယ်ပိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးရုံးတွင် မောင်ဂွန်စီအပေါ် ကလေးစရိတ်ရလို့ကြောင်း တရားစွဲဆိုရာ မတင်တင်ရီ၏ကလေး မေခက်စိန်သည် မောင်ဂွန်စီနှင့်ရသော ကလေးဖြစ်ကြောင်း မထင်ရှားဟုဆိုကာ ကလေးစရိတ် တောင်းဆိုသည့် လျှောက်လွှာကိုပယ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မတင်တင်ရီက မော်လမြိုင်မြို့ တိုင်းပြည်သူ တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သောအခါ မူလရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီးနောက် ကလေးစရိတ်တလ ၂၅ ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မောင်ဂွန်စီက မကျေနပ်သဖြင့် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတွင် မတင်တင်ရီ တဦးတည်းကိုသာစိစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ၎င်း၏ သက်သေများ ဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်အေးအေးနွယ်၊ မောင်ခွေးနီ၊ မကြည်၊ မသန်းရီ၊ မစန်းမြင့်၊ မောင်မြင့်ဦးနှင့် မောင်လှဦးတို့ကို မစစ်ဆေးဘဲ ထိုသက်သေများ၏ ပထမ ရာဘက်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးရုံး၏ အမှုတွဲမှ ထွက်ချက်များကို သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်။ နှစ်ဘက် သဘောတူညီချက်အရ ထိုကဲ့သို့ သဘောတူ အသုံးပြုခဲ့ကြောင်း မူလရုံးစီရင်ချက်တွင်ပေါ်သည်။

မောင်ဂွန်စီ၏ရှေ့နေ ဦးမွန်စံလှိုင်က အမှုတခုရှိ သက်သေ ထွက်ချက်များကို အခြားအမှုတွင် သက်သေ အထောက်အထားအဖြစ် အသုံးပြုလိုပါက သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်ရန်လိုပါသည်။ ယခုအမှုတွင် ယင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်ဘဲလိမ်လည်မှုရှိ ထွက်ချက်များကို သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် အသုံးပြုခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်နေသောကြောင့် ယင်းထွက်ချက်များအား ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မပြုနိုင်ပါဟု တင်ပြသွားသည်။

မောင်ဂွန်စီသည် မူလရုံးတွင် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ ကိုလိုက်နာခြင်းမပြုရန် သဘောတူခဲ့သည်။ အယူခံရုံး၌လည်း ထိုအချက်ကို တင်ပြခြင်း မပြုခဲ့သဖြင့် မူလက သဘောတူခဲ့သည့် အချက်ကို ဆန့်ကျင်၍ တင်ပြရန် အခွင့်အရေးမရှိဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မယားနှင့်သား စားစရိတ် ရလို့ကြောင်း စွဲဆိုသည့် အမှုများကို ရာဇဝတ်ရုံးမှ ကြားနာ ဆုံးဖြတ်သော်လည်း အမှန်မှာ ယင်းအမှုမျိုးသည် ရာဇဝတ်မှု မဟုတ်ချေ။

ရာဇဝတ်မှုများမှာကဲ့သို့ တရားခံအား ချုပ်နှောင်ခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ တဘက်သတ် စစ်ဆေးပြီး အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။ ခိုကိုးရာမဲ့သည့် မိန်းမနှင့် ကလေးများ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလျင်အမြန်ရရှိအောင် ရာဇဝတ်ရုံးက အကျဉ်းနည်းဖြင့် စုံစမ်းပြီး အမိန့်ချမှတ်ရသည့် အမှုမျိုးသာ ဖြစ်သောကြောင့် တရားမမှု ဆန်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ တရားမမှုများတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် အချိန်မရွေး ကျေအေးနိုင်သည်။ နှစ်ဦး နှစ်ဘက်သဘောတူလျှင် အမှုတခုမှ သက်သေထွက်ချက်ကို အခြားအမှုတွင် သက်သေအထောက်အထား အဖြစ်၌ အသုံးပြုနိုင်သည့်အလျောက် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ သည် တရားမမှုများနှင့် အကျိုးမဝင်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ရာ တရားမမှုဆန်သည့် စားစရိတ် လျှောက်ထားမှုများ၌လည်း အလားတူပင် ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

၁၅၇၃
 မောင်ဂွက်စီ
 (၁)
 အင်းယား
 နှိမ့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံ။

မူလရုံးမှ လက်ခံထားသည့် သက်သေခံချက်အရ ဆိုပါက မတင်တင်ရီနှင့် မောင်ဂွက်စီတို့သည် သမီးရည်းစားအဖြစ် အတူဘွားလာ နေကြပြီး ကာမစပ်ယှက်ရန် အခွင့်အရေး ရရှိခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသဖြင့် မတင်တင်ရီက သမီး မေခက်စိန်ကို မောင်ဂွက်စီနှင့် ပေါင်းသင်း၍ ရရှိခဲ့ပါသည်ဟုဆိုသော စွပ်စွဲချက်ကို အထောက်အကူပြုလျက်ရှိသည်။ မတင်တင်ရီသည် ကျောင်းသူတဦးဖြစ်သည်။ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားသူ ဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုချက် မရှိသည့်အပြင် မောင်ဂွက်စီအပေါ် မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် မတင်တင်ရီ၏သမီး မေခက်စိန်၏ စားစရိတ်ကို မောင်ဂွက်စီက ထောက်ပံ့ရန် တာဝန်ရှိသည်ဟုဆိုသော တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာပေ။ ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပယ်လိုက်သည်။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှု

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ နှင့် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး တို့ရွှေတွင်

†၁၉၇၇

ဇွန်လ ၆ ရက်။

မောင်သန်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

ရဲအချုပ်တွင် ရှိနေစဉ် ရပ်ရွာလူကြီးတဦးအား ပေးသော မြောင့်ဆိုဝန်ခံချက်ကို သက်သေခံ အဖြစ်အသုံးပြုနိုင် မခိုင်— တရားခံတဦးအပေါ် ပြန်လည်ရှပ်သိမ်းသည့်မြောင့်ချက်တခုတည်းဖြင့် အပြစ်ပေးလျှင် တရား မျှတမှန်ကန်မှုရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုအား အသက် ၆ နှစ်အရွယ် မောင်စန်းငွေ သေဆုံးသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရဲအဖွဲ့မှ ဖမ်းဆီးသည်။ ၎င်းက ရပ်ကွက် လူကြီးတဦးအား ကလေးကို သတ်မိကြောင်း ဝန်ခံသည်။ ယင်းသို့ဝန်ခံချိန်တွင် အယူခံ တရားလိုသည် ရဲအချုပ်တွင်ရှိနေကြောင်း အငြင်းမထွက်သဖြင့် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ အရ သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်။ ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများတွင် တရားခံတဦးအပေါ် ပြန်လည်ရှပ်သိမ်းသည့် မြောင့်ချက် တခုတည်းဖြင့် အပြစ်ပေးလိုလျှင် ယင်းမြောင့်ချက်အား အထောက်အကူပြုသည့် သက်သေခံချက် ရှိရန်လိုပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဦးသိန်းအောင်။

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ။ ။ ကျုပ်ပျော်မြို့၊ နွယ်နီရိုးရွာနေ ဦးမောင်တင်နှင့် ဒေါ်ရွှေတို့၏သား အသက် ၆ နှစ်အရွယ် မောင်စန်းငွေသည် ၁၉၇၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့ နံနက်က နေအိမ်အနီး၌ ကစားနေရာမှ ပျောက်သွားသဖြင့် ရွာသားများနှင့် လိုက်လံရှာဖွေရာ ရွာအနီးစားကျက်ထဲတွင် ဒဏ်ရာများဖြင့် သေဆုံးနေသည့် မောင်စန်းငွေ၏ အလောင်းကို ပြန်တွေ့သည်။ မောင်စန်းငွေ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျောက်နီ နားကွင်းမှာ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၁၁၀။

† ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၉၉ တွင် ပြည်သူ့တရားရုံး၊ ကျုပ်ပျော်မြို့တွင် ချမှတ်သော စီရင်ချက်ကိုမကျေနပ်၍ အယူခံဝင်မှု။

မောင်သန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ။

မောင်သန်းအဖွဲ့ ဝေဆုံးသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရဲအဖွဲ့မှ မောင်သန်းအား မသင်္ကာဘဲဖြင့် ၁၉၇၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ ၁၉၇၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် မောင်သန်းသည် ကျုပ်ပျော်မြို့ (၁) ရာထက် ရာဇဝတ် တရား ညူကြီး ဦးစံချိန်သံ ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သည်။ ယင်းဖြောင့်ချက်အရ မောင်သန်းအား ရာဇဝတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၀၂(၂) အရ၊ ပြစ်ဒဏ်ထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်သန်းက ဖြောင့်ချက်ကို ရဲများက နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသဖြင့် သင်ကြားထား သည့်အတိုင်း ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရုံးတွင် ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။ မောင်သန်း အပေါ် ၎င်း၏ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခဲ့သော ဖြောင့်ချက်တခုသာလျှင် ငြိစွန်းသည့် သက်သေခံချက်ရှိသဖြင့် ယင်းဖြောင့်ချက်သည် ပြစ်ဒဏ်ထင်ရှား စီရင်ရန် ခိုင်မာ လုံလောက်ခြင်း ရှိမရှိဆိုသော ပြဿနာကို စဉ်းစားရန်လိုသည်။

တရားခံကို သည် ဖြောင့်ချက်ကို မိမိသဘောအတိုင်း ပေးသည့်အခါ ပေးသကဲ့သို့၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သဘောမတူပဲ ပေးရသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်သဖြင့် လူသတ်မှုကဲ့သို့သော ကြီးလေးသည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများတွင် တရားခံတဦးအပေါ် ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းသည့် ဖြောင့်ချက်တခုတည်းဖြင့် အပြစ်ပေးလိုလျှင် ယင်းဖြောင့် ချက်အား အထောက်အကူပြုသည့် သက်သေခံချက် ရှိရန်လိုပေသည်။ သို့မှသာ တရားမျှတ မှန်ကန်မှု ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ ဖြောင့်ချက်တွင် မောင်သန်းက ကိစ္စ နံနက်၌ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်မှ တဦးတည်း ပြန်လာသည်ဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း မအေးချိုက ၎င်း၏သား မောင်သန်းဦးကို ခေါ်သွားပြီး ပြန်ပို့ခဲ့ပါသည်ဟု ထွက်ဆို ထားသောကြောင့် ဖြောင့်ချက်ပါစကားရပ်နှင့် တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှာ ကိုက်ညီသည်ဟု ဆိုရန်ခဲယဉ်းသည်။ မောင်စန်းငွေ၏နားဆွဲ ပျောက်ဆုံးသွားသော်လည်း မောင်သန်း ထံမှ ထိုနားဆွဲကို ပြန်လည်၍ မရရှိခဲ့ပေ။ မောင်သန်းက ရပ်ရွာလူကြီး ဦးသောင်းစိန် အား ကလေးကို သတ်မိကြောင်း ဝန်ခံသည်ဆိုသော အချက်နှင့် ပတ်သက်၍၊ ယင်း သို့ ဝန်ခံသည်ဆိုသော အမိန့်တွင် မောင်သန်းသည် ရဲအချုပ်တွင် ရှိနေကြောင်း အငြင်းမသွက်သဖြင့် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ အရ သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် မောင်သန်းအပေါ် ပြစ်ဒဏ်ထင်ရှား စီရင်ရန် ခိုင်မာလုံလောက်သည့် သက်သေခံချက် မရှိဟု ဆိုမည် ဖြစ်သည့်အလျောက် မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး မောင်သန်းအား ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည်။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

ရာဇဝတ်မှု

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ နှင့် တရားသူကြီး ဦးသန်းအောင် တို့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၃

မတ်လ ၁၇ ရက်။

မအေးရီ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ

တရားသေလွှတ်သော အမိန့်မှ အစိုးရကသာ အယူခံဝင်နိုင်သည်—ပြင်ဆင်မှု မတင်သွင်းနိုင်သည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လျှောက်ထား ခံရသူ မောင်မြင့်သိန်းအား မူလရုံးမှ ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၁၇ အရပြစ်ဒဏ် စီရင်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို အယူခံဝင်ရာ၊ အယူခံရုံးမှ မောင်မြင့်သိန်းအား တရားသေလွှတ်ခဲ့သည်။ လျှောက်ထားသူ မအေးရီက တရားသေလွှတ်သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။ တရားသေလွှတ်သည့် အမိန့်ကို ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၄၁၇ အရ၊ အစိုးရကသာ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ နှစ်နာသူက အယူခံဝင်ပေးရန် အစိုးရထံ သို့ချဉ်းကပ်ရမည်။ တရားရုံးချုပ်မှ ယင်းကိစ္စမျိုးတွင် ပြင်ဆင်မှုမတင်သွင်းနိုင်ကြောင်း ညွှန်ကြားထားသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။တရားရုံးချုပ်ရွှေနေ ဦးအေးမောင် (ပန်းတနော်) ။

လျှောက်ထားခံရသူအဘွား။ ။

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ။ ။ပဲခူးမြို့ ပဉ္စမရာဘက် ရာဇဝတ် တရားသူကြီးရုံးတွင် မအေးရီက မောင်မြင့်သိန်းအပေါ် ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ အရေးယူရန် ဦးတိုက်လျှောက်ထားသဖြင့် ယင်းရုံးမှ သက်သေများကို ကြားနာပြီးနောက် မောင်မြင့်သိန်း အား အလုပ်နှင့် ထောင် တနှစ် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို မောင်မြင့်သိန်းက အယူခံဝင်ရာ ပဲခူးမြို့ တရားရေးဝန်ထမ်း အဆင့် (၂) ရုံးမှ မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကာ မောင်မြင့်သိန်းအား တရားသေ လွှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့

* ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၈၅(ခ) ။

† ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၂၄ တွင် ပဲခူးမြို့၊ ရာဘက် စက်ရုံတရားသူကြီးရုံးမှ ၁၂-၇-၇၂ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ပြင်ဆင်ပေး ရန်လျှောက်ထားခြင်း။

တရားသေလွတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် မအေးရီက ဤပြင်ဆင်မှု တင်သွင်း လာခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၇၃

မအေးရီ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ။

တရားခံအား တရားသေလွတ်သည့် အမိန့်ကိုရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ အစိုးရကသာ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ အယူခံဝင်သင့် မသင့် ဆိုသည့်ကိစ္စကို အစိုးရ ကသာဆုံးဖြတ်ရသည်။ နစ်နာသူအနေဖြင့် တိုက်ရိုက်ရုံးသို့ မလာနိုင်။ အယူခံဝင်ပေး ရန် အစိုးရထံသို့ ချဉ်းကပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ တရားရုံးချုပ်မှလည်း ယင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ၁၉၇၂ ခု၊ ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့တွင် တရားခံအား တရားသေလွတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုပါက အစိုးရကသာ အယူခံဝင်ရမည်ဖြစ်ပြီး၊ ပြင်ဆင်မှုနှင့်လှုပ်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း ညွှန်ကြားလွှာ ထုတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ တရားရုံးများ ညွှန်ကြားလွှာ အမှတ် ၃ ကိုကြည့်ပါ။

သို့ဖြစ်၍ ဤပြင်ဆင်မှုကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ပယ်သည်။

စီရင်ထုံးပြုသောမှုခင်းများ

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

တရားမမှုများ

	စာမျက်နှာ
စင်ညွန့်၊ ဒေါ် နှင့် အခွန်အရာရှိ ပါ ၂	၁
စင်မောင်ကြီး၊ ဦး ပါ ၂ နှင့် { ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ပြည်သူ့ဘဏ် (ယခင်နိုင်ငံ တော်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဘဏ်) }	၆
ဇာန်တိုက်လရောင်း ပါ ၃ နှင့် ပြည်သူ့ဘဏ် အမှတ် ၁၁/၁၂	၈
ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ၊ စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာန၊ ဦးဟင့်လွင်၊ မြို့နယ်ဦးစီးမှူး } နှင့် မခင်ထွေး	၁၂
မာမုတ်ရာကွတ် မန်ဆာ နှင့် အယုတ်အစွမေ (လ်) အာတီးယား ပီ၊	၁၅

ကိုးကားသောမူခင်းများ

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

တရားမမှုများ

စာမျက်နှာ

ပတေး၊ အေ၊ အာ (ရ်)၊ အမ်၊ ပါ ၃ နှင့် အမြတ်ခွန်ဌာန၊ အခွန်	
အရာရှိ ၁၉၆၄၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ ၁	၅
စိန်ရတနာ ပိုးယက်ကန်းစက်လီမိတက်နှင့် ကုန်သွယ်လုပ်ငန်းခွန်မင်းကြီး၊	
၁၉၆၉၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ ၂၀၅	၅

ညွှန်းချက်

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

တရားမမှုများ

စာမျက်နှာ

အက်ဥပဒေများ—

- ထရားမကျင့်ထုံး။
- အစုစပ်လုပ်ခြင်း အက်ဥပဒေ။
- အမေ့ဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေ။
- အလုပ်သမားလျော်ကြေးအက်ဥပဒေ။
- အောက်မြန်မာပြည်မြေနှင့်အခွန်အက်ဥပဒေ။

တကြိမ်တခါကအစုစပ်ဝင်တယောက်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယင်းအစုစပ်လုပ်ငန်းက ငွေဈေး ယူစဉ် အခါ၌ အစုစပ်ဝင်မဟုတ်တော့သောသူသည်၊ ယင်းအစုစပ်ဝင် လုပ်ငန်းက ဈေးယူသောငွေများကိုပေးဆပ်ရန်တာဝန်မရှိ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြည်သူ့ ဘဏ်မှ အစုစပ်လုပ်ငန်းအတွက် ဈေးယူ ထားသော ငွေများကို တောင်းဆိုသော် လည်း ပေးဆပ်ခြင်း မရှိ၍ တရားရုံးချုပ် မူလဘက်ဌာနတွင် တရားစွဲသည်။ အယူခံတရားလိုတို့သည် ယင်းလုပ်ငန်းတွင် ၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက် နေ့က အစုရှင်များအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သော်လည်း ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်တွင် အစုရှင်များ အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၆/၅၇ ခုနှစ်၊ တွင် လုပ်ငန်းအတွက် ဈေးယူခဲ့သည့် ငွေများအတွက် ပေးဆပ်ရန် တာဝန်မရှိပါဟု ထုချေကြသည်။ ။အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ ၎င်းတို့ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့တွင် နုတ်ထွက်ခဲ့ကြောင်းမှာလည်း သက်သေခံ အထောက်အထား အရ ထင်ရှားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အစုစပ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅ (၁)၏ ခြွင်းချက်အရ၊ အစုစပ်လုပ်ငန်းမှာ ၁၉၅၆/၅၇ ခုနှစ်တွင် ဈေးငှားခဲ့သည့် ငွေများအတွက် ၎င်းတို့အပေါ် တာဝန် ရှိသည်ဟု ယူဆခြင်းမပြုနိုင်ပေ။

တန်တိတ်လရောင်းပါ ၃ နှင့် { ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ .....
 (ပြည်သူ့ ဘဏ်အမှတ် ၁၁/၁၂)

တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းခံရသော ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်း အပေါ် တရားမကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၈၀ အရအကြောင်းကြားစာမပေးဘဲ တရားစွဲဆိုမှုပြုနိုင် မပြုနိုင်ဟူသော အချက်ကိုဆုံးဖြတ်ခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားလိုသည် အလုပ် သမားများနှင့်ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားရာ၊ ဗဟိုဝါဏီဥပဋိပက္ခ ကော်မတီကအလုပ်သမား များအား လျော်ကြေးငွေ ပေးဆောင်ရမည်ဟု ညွှန်ကြားခဲ့သော်လည်း ပေး

ဆောင်ခြင်းမပြုသဖြင့် အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်သမားဥပဒေ စစ်ဆေးရေးအရာရှိက အောက်မြန်မာပြည် မြေနှင့် အခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅ အရ အခွန်အရာရှိအဖြစ် အခမ်းအနား အယူခံတရားလို၏ အိမ်ကို ဝါရမ်းကပ်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို၏ ဇနီးက မိမိသည် ဝါရမ်းကပ်ထားသော အိမ်ကို ထက်ဝက်ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ဝါရမ်းကပ်၍ လေလံတင်ရောင်းချခြင်းမပြုနိုင်ကြောင်း၊ မြက် ဟပေးရန်၊ အခွန်အရာရှိအား တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းပြီး တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ အခွန်အရာရှိသည် အစိုးရဝန်ထမ်း တဦး ဖြစ်သဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၈၀ အရ နှို တစ်စာ မပေးခဲ့သဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းပြုနိုင် မပြုနိုင် ဟူ၍ ပြဿနာပေါ် ပေါက်သည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်းအပေါ် ရာသူးအလျောက် ဆောင်ရွက်ရသည့် ပြုလုပ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမကြီးမှုစွဲ ဆိုလျှင် နှစ်လကြိုတင်ပြီး နှို တစ်စာပေးရန်လိုသည်ဟု အတိအကျ ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိသည်။ ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပုဒ်မ ၈၀ တွင် သော်လည်းကောင်း၊ အမိန့် ၂၁၊ နည်းဥပဒေ ၆၃ တွင် သော်လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းကို ဝါရမ်းခွာပေးရန် လျှောက်ထားရာ၌၊ ရှုံးနိမ့်သူက ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်းအပေါ် တာဝန်အရ ဆောင် ရွက်မှုအတွက် တရားစွဲလျှင် ကြိုတင်နှို တစ်စာပေးရန် မလိုဟု ပြဋ္ဌာန်းခြင်းမရှိပါ ဘဲလျက် နှို တစ်စာပေးရန်မလိုဟု ဆုံးဖြတ်လျှင်၊ ဥပဒေတွင် မပါသောစကားကို ဖြည့်စွက်ရာရောက်သည်။ တရားရုံး၌ ဥပဒေပြုရန် အာဏာမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် တရားမကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၈၀ အရ အကြောင်းကြားစာ မပေးဘဲ ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်း အပေါ် တရားစွဲဆိုမှုမပြုနိုင်။ အေအာဂျီအမ်၊ ပတေးပါ(၃) နှင့် အမြတ်ခွန်ဌာန၊ အခွန်အရာရှိ ၁၉၆၄ ခု၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး၊ ၁၊ နှင့် စိန်ရတနာပိုးယက်ကန်းစက် လီမိတက် နှင့် ကန်သွယ်လုပ်ငန်းခွန်မင်းကြီး ၁၉၆၉ ခု၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး ၂၀၅ တို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ဒေါ်ခင်ညွန့် နှင့် { ၁။ အခွန်အရာရှိ (အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်သမား ဥပဒေ စစ်ဆေးရေးအရာရှိ) မအူပင်မြို့။
 ၂။ ဦးရွှေတူ ၁

အပေါင်အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ထားသော အမှုတွင် အရစ်ကျပေးဆပ်ခွင့် မပြုနိုင်ပေ။ အပေါင်ခံသူ ရရန်ရှိသော ငွေကို စစ်ဆေးသတ်မှတ်ပေးရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အပေါင် အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ် ထားသော အမှုတွင် အရစ်ကျ ပေးဆပ်ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။ အပေါင်ခံသူ ရရန်ရှိသော ငွေကို တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၃၄ နည်းဥပဒေ ၇ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးသတ်မှတ် ပေးရမည်။

ဦးခင်မောင်ကြီး } နှင့် { ပြည် ထောင်စု မြန် မာ နိုင် င် ပြည် သူ့ ဘဏ်
 ဒေါ်ခင်ထွေး } (ယခင် နိုင်ငံတော်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဘဏ်) ၆

အခမဲ့မတင်သေသူပစ္စည်းကို တရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲပေးရန်စွဲဆိုရာတွင် အခမဲ့ဆိုင်တဦးက ပြုလုပ်ခဲ့သော စွန့်လွှတ်စာတမ်းသည် ပျက်ပြယ်ခြင်းရှိမရှိနှင့် အကျိုးသက်ရောက် မှုရှိမရှိကို ထည့်သွင်းဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။ တသီးတခြား တရားတထုံးစွဲရန်မလို။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရာကွတ်အာမက်မန်ဆာ မသေမီက သေတမ်းစာ ရေးပြီးအခမဲ့ ထိန်းများ ခန့်ထားခဲ့သည်။ အခမဲ့ထိန်းများအား မာမုတ်ရာကွတ်မန်ဆာ အပါ အဝင် အခမဲ့ဆိုင်လေးဦးက အခမဲ့ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်သည့် စွန့်လွှတ်စာတမ်း

တခုချုပ်ဆိုပေးခဲ့သည်။ မူလရုံးတွင် မာမူတ်ရာကွတ်မန်ဆာက စွန့်လွှတ်စာတမ်း ကိုဖြားယောင်း ချုပ်ဆိုခိုင်း၍ တရားဝင် စာတမ်းမဟုတ်သည့်ပြင် သေသူ၏ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပြီးမရွှေ့ပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းများ မပါဝင်သေးသောကြောင့် အမွေခွဲပေးစေလိုမှုစွဲနိုင်သည် ဟုတင်ပြသည်။ အမွေထိန်းနှင့် တရားပြိုင် အမွေဆိုင်များက စွန့်လွှတ်စာတမ်းသည် တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းဖြစ်၍ ယင်းစာတမ်းသည် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြက်ဟ ကြေငြာချက်မရှိသေးဘဲ တရားလိုသည့် အမွေခွဲဝေ ပေးစေလိုမှု မစွဲနိုင်ပါဟု ထုချေသည်။ မူလရုံးက တရားပြိုင်တို့၏ ထုချေချက်ကို လက်ခံကာ တရားလို၏ အမှုကို ပယ်လိုက်သည်။ အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ တင်ပြချက်များကို ကြိုအမှုတွင် တပြိုင်တည်း ကြားနာစစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။ စွန့်လွှတ်စာတမ်းကို ပျက်ပြယ်ကြောင်းမြက်ဟပြီး ဖျက်သိမ်းပေးရန် တရားတထုံးစွာဆိုရန်မလိုပေ။

မာမူတ်ရာကွတ်မန်ဆာ နှင့် အယူခံအစွမေလ်အာတီးယားပါ၁၆ ..... ၁၅

အလုပ်သမား တယောက်သည် မိမိလုပ်ကိုင်သော အလုပ်မှ ပေါ်ပေါက်သောကိစ္စတရပ်ကို ဆော့ရွက်လုပ်ကိုင်စဉ် မတော်တဆထိခိုက် ဒဏ်ရာရရှိပြီး သေဆုံးခြင်းမဟုတ်၍ အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေအရ အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေးပေးရန်တာဝန်မရှိ။ သို့ဖြစ်၍ ထွန်စက်မောင်းသူ (အလုပ်သမား) သည် ရောဂါဖြစ်ထဲတွင် ရေချိုးနေကြစဉ် ရေနစ်သေဆုံးသည့်အတွက် အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေးပေးရန်တာဝန် မရှိသည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံ တရားခံသည် စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာနမှ လက်ထောက် ထွန်စက်မောင်း ဖြစ်သည်။ ထွန်စက်အား ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းမှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် နံနက် ၉ နာရီအချိန်တွင် အခြား စက်မောင်းသမားများနှင့် ထွန်စက်ခန်းနှင့် ၂ ဖာလုံခန့်ဝေးသည့်ရောဂါဖြစ်ထိပ်သို့ သွားရောက်၍ ရေချိုးရင်း ရေထဲကျပြီး ရေနစ်သေဆုံးခဲ့သည်။ စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာနက ရေချိုးအဝတ်လျော်ရင်း ပုဆိုးရေထဲကျသွား သဖြင့် ပုဆိုးလိုက်ဆယ်ရာမှ ရေထဲကျကာ သေဆုံးခြင်းဖြစ်၍ တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်၍ လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိဟု ထုချေသည်။ အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီကမူ အလုပ်နှင့် ဆက်စပ်ကာ အလုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်သဖြင့် လျော်ကြေး ပေးဆောင်ရန် ညွှန်ကြားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်ကို စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာနမှ မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အယူခံတရားခံသည် ထွန်စက်ပြင်ဆင် ထိန်းသိမ်းမှု ပြုလုပ်ရာ စက်ဆီများ အညစ်အကြေးများ ပေကျံပေသည်။ သို့ရာတွင် နံနက် ၉ နာရီအချိန်မှာ လုပ်ငန်း တာဝန်ပြီးဆုံးသည့် အချိန်လည်း မဟုတ်နိုင်သေးသဖြင့် ကိုယ်လက်သုတ်သင် သန့်စင်ခြင်း မပြုဘဲ မနေနိုင်သည့် အချိန်ဖြစ်သည့်ဟုဆိုရန်ခဲယဉ်းသည့်အပြင် ရေဆင်းချိုးခြင်းသည် ထွန်စက်မောင်းသည့် အလုပ်နှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဟု မဆိုနိုင်။ ရေနစ်သေဆုံးခြင်းမှာလည်း ရေချိုးရင်း မဟုတ်ဘဲ ပုဆိုးရေထဲကျသွားသည်ကို လိုက်ဆယ်ရင်း ရေနစ်ခြင်းဖြစ်၍ အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေးပေးရန်တာဝန်မရှိပေ။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရ စက်မှု လယ်ယာ } နှင့် မခင်ထွေး ၁၅
 ဦးစီးဌာန၊ ဦးတင်လွင်၊ မြို့နယ် ဦးစီးဌာနမှူး။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

တရားမမှု

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ နှင့် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး တို့ရွှေတွင်*

ဒေါ်ခင်ညွန့် နှင့်

- ၁။ အခွန်အရာရှိ (အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်သမား ဥပဒေ စစ်ဆေးရေးအရာရှိ) မအူပင်မြို့*
- ၂။ ဦးရွှေတူ*

† ၁၉၇၃ ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်။

တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းခံရသော ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအပေါ် တရားမကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၈၀ အရ အကြောင်းကြားစာ အပေးဘဲ တရားစွဲဆိုမှုပြုနိုင် မပြုနိုင်ဟူသော အချက်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုသည် အလုပ်သမားများနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားရာ၊ ဗဟိုဝါဏိဇ္ဇမဒ္ဒိပက္ခကော်မတီက အလုပ်သမားများအား လျှော်ကြေးငွေ ပေးဆောင်ရမည်ဟု ညွှန်ကြားခဲ့သော်လည်း ပေးဆောင်ခြင်းမပြုသဖြင့် အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်သမား ဥပဒေစစ်ဆေးရေးအရာရှိက အောက်မြန်မာပြည်/မြေနှင့် အခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅ အရ အခွန်အရာရှိအဖြစ် အရေးယူကာ အယူခံတရားလို၏ အိမ် ကိုခွဲခြားကပ်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို၏ ဇနီးက မိမိသည် ဝါရမ်းကပ်ထားသော အိမ်ကို ထက်ဝက် ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ဝါရမ်းကပ်၍ လေလံတင်ရောင်းချခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း မြက်စာပေးရန် အခွန်အရာရှိအား တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းပြီး တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ အခွန်အရာရှိသည် အစိုးရဝန်ထမ်း တဦးဖြစ်သဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၈၀ အရ နို့တစ်စာ အပေးခဲ့သဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းပြုနိုင်၊ မပြုနိုင်ဟူ၍ ပြဿနာပေါ်ပေါက်သည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင်၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအပေါ် ရာထူးအလျောက် ဆောင်ရွက်ရသည့်ပြုလုပ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမကြီးမှု စွဲဆိုလျှင် နှစ်လကြိုတင်ပြီး နို့တစ်စာ ပေးရန်လိုသည်ဟု အဘိအကျ ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိသည်။

ထိပ်မဲဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပုဒ်မ ၈၀ တွင်သော်လည်းကောင်း၊ အမိန့် ၂၁၊ နည်းဥပဒေ ၆၃ တွင်သော်လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းကို ဝါရမ်းခွာပေးရန် လျှောက် ထား ရာ၌၊ နှုံးနှိမ့်သူက ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း အပေါ် တာဝန် အရ ဆောင် ရွက်မှု အတွက် တရား စွဲလျှင် ကြိုတင် နို့တစ်စာပေးရန် မလိုဟု ပြဋ္ဌာန်းခြင်း မရှိပါဘဲလျက် နို့တစ်စာပေးရန်မလိုဟု ဆုံးဖြတ်လျှင်

* ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၅၃။

† ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁ တွင် မအူပင်မြို့၊ ရာဘက်ခရိုင်တရားမ တရားသူကြီးရုံး၏ ချမှတ်သော အမိန့်ကို အယူခံဝင်မှု။

၁၉၇၃

ဒေါ်ခင်ညွန့်

၁။ အခွန်အရာရှိ (အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်သမား ဥပဒေစစ်ဆေးရေးအရာရှိ) မအူပင်မြို့။
၂။ ဦးရွှေတူ။

ဥပဒေတွင်မပါသောစကားကို ဖြည့်စွက်ရာ ရောက်သည်။ တရားရုံး၌ ဥပဒေပြုရန် အာဏာ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၈၀ အရ အကြောင်ကြားစာ မပေးဘဲ ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်းအပေါ် တရားစွဲဆိုမှုမပြုနိုင်။ အေ အာရ် အမ် ပတေးပါ(၃)နှင့်အမြတ်ခွန်၌ အခွန်အရာရှိ ၁၉၆၄ ခု၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး၊ ၁၊ နှင့် ၅၆ ရတနာပိုးယက်ကန်းစက်လီမိတက်နှင့် ကုန်သွယ်လုပ်ငန်း ခွန်းမင်းကြီး ၁၉၆၉ ခု၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး၊ ၂၀၅ တို့ကိုရည်ညွှန်းသည်။

အယူခံတရားလို အတွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ရွှေနေ ဦးအေးမောင် (ပန်းတနော်) ။
အယူခံတရားခံ အတွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ရွှေနေ ဦးသာဟိန်း။

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ။ ။ မအူပင်မြို့၊ မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဦးရွှေတူ သည် အလုပ်သမားများနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားရာ မြို့နယ်အလုပ်သမား ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့က ဖြန်ဖြေသော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ယင်းပဋိပက္ခမှုသည် မအူပင်မြို့ ဝါဏိဇပဋိပက္ခကော်မတီအမှတ် (၁) သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ယင်းကော်မတီ၏ အမှုအမှတ် ၁/၇၀ တွင်ချမှတ်သော အမိန့်ကို အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားနှစ်ဦး စလုံးက မကျေနပ်ကြသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ ဝါဏိဇပဋိပက္ခ အယူခံကော်မတီသို့ အယူခံ ဝင်ကြရာ အယူခံကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးက မကျေနပ်ကြ ပြန်၍၊ ဗဟိုဝါဏိဇပဋိပက္ခကော်မတီသို့ အယူခံဝင်ရောက်ကြသည်။ ဗဟိုဝါဏိဇ ပဋိပက္ခကော်မတီက ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ရာတွင် မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဦးရွှေတူ သည် အလုပ်သမားများအား လျော်ကြေးငွေအဖြစ် ငွေပေါင်း ၁၅၄၁၆ ကျပ် ပေး ဆောင်ရမည်ဟုညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ။

သို့ရာတွင် ဦးရွှေတူက ထိုငွေများကို ပေးဆောင်ခြင်း မပြုသဖြင့် အလုပ်သမား များ၏ တောင်းဆိုချက်အရ မအူပင်မြို့၊ အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်သမားဥပဒေ စစ်ဆေးရေးအရာရှိသည် အောက်မြန်မာပြည် မြေနှင့်အခွန် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅ အရ အခွန်အရာရှိအဖြစ် အရေးယူကာ ဦးရွှေတူလက်ရှိဖြစ်သည့် မအူပင်မြို့ ၈ လမ်း အမှတ် ၂၆ ရွှိအိမ်ကို ဝါရမ်းကပ်ခဲ့သည်။ ။

ထိုအခါ ဦးရွှေတူ၏ ဇနီးဒေါ်ခင်ညွန့်က မိမိနှင့် ဦးရွှေတူတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးအကြင်လင်မယားဖြစ်ကြ၍ ဝါရမ်းကပ်ထားသော အိမ်ကို ထက်ဝက် ပိုင်ဆိုင်သောကြောင့် မိမိ၏ အစုဖြစ်သည့် ထက်ဝက်ပိုင်ဆိုင်မှုအပေါ် ဝါရမ်းခွာပေး ရန်လျှောက်ထားရာ၊ အခွန်အရာရှိက ခွင့်မပြုသဖြင့် ဒေါ်ခင်ညွန့်သည် မအူပင်မြို့ ယခင်ရာဘက်ခရိုင်တရားမရုံးတွင် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၁၊ နည်းဥပဒေ ၆၃ အရမိမိ၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ဝါရမ်းကပ်၍ လေလံတင်ရောင်းချခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း မြှက်ဟပေးရန် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ညွန့်က စွဲဆိုသည့် အမှုတွင် မအူပင်မြို့

အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်သမားဥပဒေ စစ်ဆေးရေးဌာနခွဲ၊ အခွန်အရာရှိအား တရားပြိုင်
 အဖြစ်ထည့်သွင်းထားသဖြင့်၊ အခွန်အရာရှိက ၎င်းအပေါ် တရားမကျင့်ထုံး ပုဒ်မ
 ၈၀ အရ နို့တစ်စာပေးခဲ့သဖြင့်၊ တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပါဟု ထုချေခဲ့သည်။
 ထို့ပြင်၊ တရားစွဲဆိုပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ ဗဟိုဝါဏိဇပဋိပက္ခ ကော်မတီမှ
 မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်ဆိုသည်မှာ ဦးရွှေတူနှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်ညွန့်တို့ ဖြစ်ကြသည်
 ဟုရှင်းလင်းသတ်မှတ်လိုက်သောကြောင့် တရားပြိုင်အခွန်အရာရှိက ဒေါ်ခင်ညွန့်
 သည်ဝါရမ်းကပ်သောအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုစေပြီး၊ ဗဟိုဝါဏိဇပဋိပက္ခ ကော်မတီမှ
 ချမှတ်သောအမိန့်အရ ဝါရမ်းကပ်ပြီး ရောင်းချရန် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်
 ညီညွတ်ပါသည်ဟုထပ်ဆင့်ထုချေခဲ့သည်။

၁၉၇၃
 ဒေါ်ခင်ညွန့်
 နှင့်
 ၁။ အခွန်အရာရှိ
 (အလုပ်ရုံနှင့်
 အလုပ်သမား
 ဥပဒေ စစ်ဆေး
 ရေးအရာရှိ)
 မအုပ်စိုး။
 ၂။ ဦးရွှေတူ။

ထို့ကြောင့်မူလရုံးမှ အောက်ပါပဏာမ ကောက်ချက်များကို ထုတ်နုတ်ခဲ့သည်။

ပဏာမကောက်ချက်

- ၁။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ အရ တရားလိုသည် အစိုးရဝန်ထမ်း
 တဦးဖြစ်သူ (၁) တရားပြိုင် ဦးကျော်စိန်အား နို့တစ်စာပေးရန်ပျက်
 ကွက်သဖြင့် ဤအမှုကို လက်ခံစစ်ဆေးနိုင်ခွင့် ရှိပါသလား။
- ၂။ (က) ဗဟိုဝါဏိဇ ပဋိပက္ခမှု ကော်မတီ၏ ၁၉၇၀ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၆
 ရက်နေ့စွဲပါ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးရွှေတူ၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့သည်
 ပိုင်ရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြောင်း၊ ၁၉၇၁ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့
 ပါရှင်းလင်းချက်သည် ဤအမှုနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းရှိပါသလား။
 (ခ) ရှိပါလျှင်၊ ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ပါသေး
 သလား။

ယင်းကောက်ချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ဖက်လျှောက်လဲချက်များကို
 ကြားနာပြီးနောက် မူလရုံးမှ တရားမကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၈၀ အရ နို့တစ်စာပေးရန်
 ပျက်ကွက်သဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပါ။ ၁၉၇၁ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့
 စွဲပါ ဗဟိုဝါဏိဇပဋိပက္ခမှု ကော်မတီ၏ ရှင်းလင်းချက်အရ ယင်းကော်မတီ၏ဆုံးဖြတ်
 ချက်သည် ဦးရွှေတူသာမက ဒေါ်ခင်ညွန့်အပေါ်၌လည်း အတည်ဖြစ်နေသောကြောင့်
 ဒေါ်ခင်ညွန့်သည် တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိပါဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး စွဲဆိုသောအမှုကို ပယ်လိုက်
 သဖြင့် ဒေါ်ခင်ညွန့်က ဤအယူခံတင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေ ဦးအေးမောင်က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့်
 ၂၁၊ နည်းဥပဒေ ၆၃ အရ၊ စွဲဆိုသောအမှုသည် ယင်းအမိန့်၏ နည်းဥပဒေ ၅၈

၁၉၇၃

၁။ အခွန်အရာရှိ
(အလုပ်ရုံနှင့် အ
ထုပ်အစား ဥပ
ဒေ စစ်ဆေးရေး
အရာရှိ)
မအုပ်ငြိမ်း။
၂။ ဦးရွှေတူ။

အရအရေးယူသည့် အမှုမှတစ်ဆင့်တည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အမှုဖြစ်၍ တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ အရ နို့တစ်စာပေးရန် မလိုပါဟုတင်ပြကာ နိုင်ငံခြား
စီရင်ထုံးအချို့ကိုတင်ပြသွားသည်။ နိုင်ငံခြားစီရင်ထုံးများတွင် အလားတူအမှု
မျိုး၌ပုဒ်မ ၈၀ အရ နို့တစ်စာပေးရန်မလိုဟု အချို့ကယူဆထားကြသလို နို့တစ်စာ
ပေးပြီးမှသာ တရားစွဲဆိုနိုင်သည်ဟု အချို့က ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ
ယင်းပြဿနာကိုဆုံးဖြတ်ရန်အလို့ငှာ သက်ဆိုင်ရာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဆန်း
စစ်ရန်လိုမည်ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ မှာဤသို့ဖြစ်သည်—

“ 80. No suit shall be instituted against the Government or against a public officer in respect of any act purporting to be done by such a public officer in his official capacity until the expiration of two months next after notice in writing has been delivered or left at the office of—

- (a) in the case of any suit against the Government, a Secretary to the Government or the Collector of the District, and
- (b) in the case of a suit against a public officer, the officer against whom the suit is brought,

stating the cause of action, the name, description and place of residence of the plaintiff and the relief which he claims ; and the plaint shall contain a statement that such notice has been so delivered or left ;

Provided that if at the date of the coming into operation of the Constitution any legal proceedings are pending to which the Government of Burma is a party, the Union of Burma shall be substituted in those proceedings for the Government of Burma.”

ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အဆိုပါပြည်သူ့ စနစ်အပေါ် ရာဇဝံးအလျောက် ဆောင်ရွက်ရသည့် ပြုလုပ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ တရားမကြီးမှုခံ့ဆိုလျှင် နှစ်လကြိုတင်ပြီး နို့တစ်စာပေးရန်လိုသည်။ နို့တစ် စာပေးလျှင် တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုရဟု အတိ အလင်းပိတ်ပင်ထားသည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်းဥပဒေ ၆၃ မှာအောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၃

ဒေါ်ခင်ညွန့်

နှင့်

၁။ အခွန်အရာရှိ (အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်သမား ဥပဒေ စစ်ဆေးရေး အရာရှိ) မအူပင်မြို့။
၂။ ဦးရွှေတူ။

“63. Where a claim or an objection is preferred the party against whom an order is made may institute a suit to establish the right which he claims to the property in dispute, but, subject to the result of such suit, if any, the order shall be conclusive.”

ထိုပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုပါမူ၊ ကန့်ကွက်ချက်တင်ပြ၍ အောင်မြင်ခြင်းမရှိလျှင် ရှုံးနိမ့်သူသည်၎င်း၏ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းကို ထင်ရှားအောင် တရားမကြီးမှု စွဲဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့စွဲဆိုသည့် အခါ ပုဒ်မ ၈၀ အရ နို့တစ်စာပေးရန်မလိုဟု ဆိုသောခြင်းချက်တစ်ခုတရားမရှိပေ။ ပုဒ်မ ၈၀ သည် တိကျစွာ လိုက်နာရသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက် တခုဖြစ်သည်။ အေး၊ အာရုံ၊ အမ်၊ ပတေး နှင့် အမြတ်ခွန် ဌာန၊ အခွန်အရာရှိ (၁) တို့အမှုကြိုကြည့်ပါ။ - ပုဒ်မ ၈၀ တွင်သော်၎င်း၊ အမိန့် ၂၁၊ နည်းဥပဒေ ၆၃ တွင်သော်၎င်း၊ ပစ္စည်းကွဲဝါရမ်းခွာပေးရန် လျှောက်ထားရာ၌ ရှုံးနိမ့်သူက ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအပေါ် တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်မှုအတွက် တရားစွဲဆို လျှင် ကြိုတင်နို့တစ်စာပေးရန်မလိုဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိဘဲလျက် နို့တစ်စာပေး ရန်မလိုဟုဆုံးဖြတ်လျှင် ဥပဒေတွင်မပါသော စကားကို ဖြည့်စွက်ရာ ရောက်မည်။ တနည်းဆိုရသော် ဥပဒေပြုရာ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ပြုရန် တရားရုံး၌ အာဏာ မရှိပေ။ စိန်ရတနာ ပိုးယံ ကံကန်းစက် လီပီတက်နှင့်ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းခွန်မင်းကြီး (၂) တို့အမှုကြိုကြည့်ပါ။ ထို့ကြောင့် တရားမကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၈၀ အရ နို့တစ်စာ မပေးဘဲ တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ဆိုသည့် မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ကန် သည်ဟုကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒုတိယပြဿနာကို ဝေဖန်သုံးသတ်ရန် လိုမည်မဟုတ်တော့ပေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံကို တရားစရိတ်နှင့် တကွ ပယ် လိုက်သည်။ အယူခံတရားပြိုင် (၁) ၏ ရွှေနေစရိတ် ၅၁ ကျပ် သတ်မှတ်သည်။

(၁) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ ၁။
(၂) ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ ၂၀၅။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

တရားမမှု

တရားသူကြီးချုပ် ဦးလှသင်း၊ တရားသူကြီးဦးတင်အုံး နှင့် တရားသူကြီး ဦးသန်းအောင်တို့ရွှေ့တွင်

† ၁၉၇၁
မတ်လ ၈ ရက်။

၁။ မောင်ခင်မောင်ကြီး	} နှင့်	{ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ပြည်သူ့ ဘဏ် (ယခင်နိုင်ငံတော် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးဘဏ်) *
၂။ ဒေါ်ခင်ထွေး		

အပေါ်အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ် ထားသော အမှုတွင် အရစ်ကျ ပေးဆပ်ခွင့်မပြုနိုင်၊ အပေါ်ခံသူ ရရန်ရှိသောငွေကို စစ်ဆေး သတ်မှတ်ပေးရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အပေါ်အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ထားသော အမှုတွင် အရစ်ကျ ပေးဆပ်ခွင့်မပြုနိုင်၊ အပေါ်ခံသူ ရရန်ရှိသောငွေကို တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၃၄၊ နည်း ၉ပဒေ ၇ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးသတ်မှတ်ပေးရမည်။

အယူခံတရားလိုအဘွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ရွှေ့နေ ဦးဘိုးသာ။

အယူခံတရားခံအတွက်။ အစိုးရရွှေ့နေ မစ္စတာ အက် (စ်)၊ ကေဂျီ(ရ်)။

တရားသူကြီးချုပ် ဦးလှသင်း။ ။ ယခုအမှုတွင် ပထမအယူခံရုံးက ဤသို့ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

Now, as regards the Lower Court's order to pay the decree-money by 3 instalments within a year, we are afraid it cannot be upheld in view of the authority laid down in..... (3) Order 21, Rule 11 of the Code of Civil Procedure has no application to mortgage suits. This point is purely a point of law.

အထက်ဖော်ပြပါဆုံးဖြတ်ချက်၏ ပထမပိုင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားမှုမရှိပေ၊ အပေါ်ခံကိစ္စချမှတ်ထားသော အမှုများတွင် ပေးရန်ရှိသော ငွေအရစ်ကျပေးဆပ် ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်းထင်ရှားသည်။

(3) 1966 B.L.R. Vol. I., Page 220.

* ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ အခွင့်ထူးတရားမအယူခံမှုအမှတ် ၈။

† ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၁၆ တွင် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်၏ချမှတ် သောစေလွှတ်ချက်ကုမကျေနပ်၍ အထူးစီစဉ်ခြင်း။

အပြီးသတ်အပေါင်ဒီကရီရရှိထားသော အပေါင်ခံသူက မှန်ကန်သင့်မြတ်စွာ ကုန်ကျခံထားရသောစရိတ်နှင့် အသုံးပြုထားရသော ငွေတို့ကိုလည်း ပေးရန်ရှိသော ငွေများတွက်ချက်သတ်မှတ်ရာ၌ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမည်ဖြစ်သည်။

၁၉၇၃

ဦးခင်မောင်ကြီး
ဒေါ်ခင်ထွေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
ပြည်သူ့ဘဏ်
(ယခင်နိုင်ငံ
တော် ကူးသန်း
ဆောင်းဝယ်ရေး
ဘဏ်)။

တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၃၄၊ နည်းဥပဒေ ၇၊ ဦးဤသို့ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

In finally adjusting the amount to be paid to a mortgagee the Court shall determine the sum (if any) payable in respect of costs, charges, and expenses properly incurred by the mortgagee in respect of the mortgaged property and interest from the date of the last adjustment.

မူလရုံးတွင် အပေါင်ခံသူဖြစ်သော တရားနိုင်သည် နောက်ဆုံးထွက်ချက်သတ်မှတ်ထားသောနေ့ (last date of adjustment) မှစ၍ ကုန်ကျခံထားရသော စရိတ်နှင့် အသုံးပြုထားရသော ငွေများမှာ မည်မျှဖြစ်ကြောင်း၊ မည်ရွှေမည်မျှအထိ မှန်ကန်သင့်မြတ်စွာ ကုန်ကျခံထားခြင်း၊ အသုံးပြုထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြုရမည်ဖြစ်သည်။ မူလရုံးက ယင်းအချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ထားခြင်းမရှိဘဲ အယူခံရုံးကလည်း မည်သို့မျှ မစုံစမ်းဘဲ ကျပ်ငွေ ၂၁,၀၀၀ ကျပ် အပြင်စရိတ်နှင့် အသုံးပြုထားသော ငွေစုစုပေါင်းမှာ ၁၉,၅၉၉ ကျပ် ၅၉ ပြားဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တရားလမ်းကြောင်း ချွတ်ချော် တိမ်းစောင်းသွားစေခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံရုံး၏ အောက်ဖော်ပြပါ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

“.....with the direction that the respondents shall pay the balance money-decree viz: K 21,000 and insurance premia and other charges amounting to K 19,599 59 pyas, and in default that sale of the mortgaged properties shall proceed according to law.

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အစား မူလရုံးကတရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၃၄၊ နည်းဥပဒေ ၇ အရ အပေါင်ခံသူ တရားနိုင်ရထိုက်သော ငွေများမည်မျှဖြစ်ကြောင်း နှုတ်မှတ်ရမည်။ လိုအပ်သော စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုရမည်ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ထို့ပြင် အပေါင်ပြုသူ တရားရှုံးကပေးရန်ငွေများကို တလုံးတည်းချက်ခြင်း ပေးဆပ်ရန် ပျက်ကွက်လျှင်အပေါင်ပစ္စည်းများကို တရားဥပဒေနှင့်အညီ ချက်ခြင်းပင်ဆောင်းချရမည်ဟုပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ဤအယူခံမှုအတွက် စရိတ်ကို အမှုသည်များသည် မိမိတို့အသီးသီး ကုန်ကျသည့် အတွက်မိမိတို့သာကုန်ကျခံရမည်။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

တရားမမှု

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ နှင့် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံးတို့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၇

တန်တိတ်လရောင်း ပါ ၃ နှင့် { ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ
(ပြည်သူ့ဘဏ်အမှတ် ၁၁/၁၂) * }

စက်တင်ဘာလ

၂၀ ရက်။

တကြိမ်တခါက အစုစပ်ဝင်တယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယင်းအစုစပ် လုပ်ငန်းက ငွေချေးယူစဉ် အခါ၌ အစုစပ်ဝင် မဟုတ်တော့သော သူသည် ယင်းအစုစပ်လုပ်ငန်းက ချေးယူသောငွေ များကိုပေးဆပ်ရန်တာဝန်မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြည်သူ့ဘဏ်မှ အစုစပ် လုပ်ငန်းအတွက် ချေးယူထားသော ငွေများကို တောင်းဆိုသော်လည်း ပေးဆပ်ခြင်းမရှိ၍ တရားရုံးချုပ် မူလဘဏ် ဌာနတွင် တရားစွဲသည်။ အယူခံတရားလိုတို့သည် ယင်းလုပ်ငန်းတွင် ၁၁-၉-၅၀ ခန့်က အစုရှင်များအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သော်လည်း ၃-၇-၅၁ တွင် အစုရှင်များအဖြစ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၆-၅၇ ခုနှစ်တွင် လုပ်ငန်းအတွက် ချေးယူခဲ့သည့် ငွေများအတွက် ပေးဆပ်ရန်တာဝန်မရှိပါဟု ထုချေကြသည်။ အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ ၎င်းတို့ ၃-၇-၅၁ နေ့တွင် နုတ်ထွက်ခဲ့ကြောင်းမှာလည်း သက်သေခံအထောက်အထားအရထင်ရှားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အစုစပ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅ (၁) ၏ခြင်းချက်အရ၊ အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ ၁၉၅၆-၅၇ ခုနှစ်တွင် ချေးငှားခဲ့သည့် ငွေများအတွက် ၎င်းတို့အပေါ် ထာဝန်ရှိသည်ဟု ထုချေနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် ။ ။ တရားရုံးချုပ်ရွှေနေ၊ ဒေါက်တာအေးမောင်နှင့် ဦးဘသန်း (၅) ။
အယူခံတရားခံ အတွက် ။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)၊ မစ္စတာဂျို(ရ်)။

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ။ ။ အင်ဟိုဘီဆန်စက် အစုစပ်လုပ်ငန်းသည် ယခင် ဆက်သွယ်ရေးဘဏ်နှင့် တရုတ်ပြည်သူ့ဘဏ်များမှ ငွေချေး၍ ဆန်စက်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ဆက်သွယ်ရေးဘဏ်နှင့် တရုတ်ပြည်သူ့ဘဏ်များကို ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံပိုင်ပြုလုပ်လိုက်သဖြင့် ပြည်သူ့ဘဏ်အမှတ် ၁၁ ဖြစ်လာသည်။ ချေးငွေများအတွက် အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ ပြည်သူ့ဘဏ်အမှတ် ၁၁ သို့ စီဘီအမှတ် ၆၃ နှင့်

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၆ နှင့် ၉။
† ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၄ တွင် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်မူလဘဏ်ဌာနခွဲ (၁) ရုံးမှ ၁၀-၁-၇၃ နေ့စွဲဖြင့် ချမှတ်ထားသော ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ အယူခံတင်သွင်းခြင်း။

၆၅ တို့ကိုအပေါင်ပေးခဲ့သည်။ ၁၉၆၇ ခု၊ ဇီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် အစုစပ် လုပ်ငန်းသည် ရင်းဘိုးငွေ ၇,၃၁၂ ကျပ် ၁၀ ပြားပေးရန်ရှိသဖြင့် ပြည်သူ့ဘဏ်က ယင်းငွေများကိုပေးဆပ်ရန် တောင်းဆိုသော်လည်း ပေးဆပ်ခြင်းမရှိ၍ အစုစပ်လုပ် ငန်းနှင့်အစုရှင်များသာမက ချေးငွေအတွက် ငွေနှစ်သောင်းအထိ အာမခံသူ အင်ညွန့် ဖျောင်တို့အား တရားရုံးချုပ် မူလဘက်ဌာနတွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။

၁၉၇၃
တန်တိတ်လ
ဧပြီလ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
(ပြည်သူ့ဘဏ်
အမှတ် ၁၁/
၁၂)။

အစုရှင်တဦးဖြစ်သူ ယုဟန်လျန်း (တရားပြိုင်အမှတ် ၉) မှာ အမှုစွဲဆိုနေစဉ် ၁၉၆၉ ခု၊ ဇွန်လ ၁၂ ရက်နေ့က ကွယ်လွန်သွားသည်။ တရားပြိုင်အမှတ် ၁၈၊ ၁၉ နှင့် ၂၀ တန်တိတ်လျောင်း၊ တန်တိတ်ဟောနှင့် မရူဘီတို့က ငှားတိုသည် အင်ဟိုဘီဆန်စက် လုပ်ငန်းတွင် ၁၉၅၀ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ကအစုရှင် များအဖြစ်ပါဝင်ခဲ့သော်လည်း ၁၉၅၁ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့တွင် အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ နုတ်ထွက်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ဖြစ်သော ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် အင်ဟိုဘီဆန်စက်လုပ်ငန်းက ချေးယူခဲ့သည့် ငွေများအတွက် ပေးဆပ်ရန် တာဝန် မရှိပါဟုထုချေကြသည်။

တရားပြိုင်အမှတ် ၄၊ ဦးရွှေထွန်းနှင့် တရားပြိုင် အမှတ် ၁၇ ကိုဉာဏ်ထွန်းတို့က မိမိတို့သည် ဦးဝေါင်တိတ်ဝမ်ဆိုသူ၏ လစားအလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြပြီး ဦးဝေါင် တိတ်ဝမ်က မိမိတို့အမည်နှင့် အစုစပ်လုပ်ငန်းတွင် အစုဝင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့သည်အစုရှင်များ မဟုတ်ကြသဖြင့် ချေးငွေများကို ပေးဆပ်ရန် တာဝန်မရှိ ပါဟုတင်ပြကြသည်။ တရားပြိုင်အမှတ် ၁၁ ဝေါင်စီဟောက မိမိသည် တရားပြိုင် အမှတ် ၂ ဝေါင်ကျင်စိုး၏ အလုပ်သမားတဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဝေါင်ကျင်စိုးသည် မိမိ၏အမည်ကို အသုံးပြု၍ အစုဝင်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သဖြင့် ချေးငွေများအတွက် မိမိတို့တာဝန်မရှိဟု ထုချေခဲ့သည်။ အခြားတရားပြိုင်များကမူ ပြည်သူ့ဘဏ်အား ငွေ ၄၀,၅၇၀ ကျပ် ၆၅ ပြားကိုသာ ပေးဆပ်ရန် ခိုပါသည်။ ယင်းငွေများအပေါ်မခုခံ သောနှုန်းဖြင့် ဒီကရီချပေးစေလိုပါသည်ဟု တင်ပြခဲ့ကြသည်။

မူလရုံးမှနှစ်ဖက်တင်ပြသော သက်သေအထောက်အထားများကို ကြားနာပြီး နောက် သေဆုံးသွားသည့် တရားပြိုင်အမှတ် ၉ ယုဟန်လျန်းမှ အပ ဂျန်ဘရားပြိုင် အားလုံးလည်း စွဲဆိုသော ငွေအားလုံးကို ပေးဆပ်ရန် ဘဝန်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပြည်သူ့ဘဏ်မှ စွဲဆိုသည့်အမှုကို အနိုင်ဒီကရီ ချပေးလိုက်သည်။ ယင်းဒီကရီကို တရားပြိုင်အမှတ် ၁၈၊ ၁၉ နှင့် ၂၀ တို့ကအမှုတွင်၎င်း တရားပြိုင်အမှတ် ၄ နှင့် ၁၇ တို့က တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၉/၇၃ တွင်၎င်း၊ အယူခံဝင်လာကြသည်။ ကျန်တရားပြိုင်များက အယူခံဝင်ခြင်းမပြုကြပေ။

၁၉၇၇

တန်ထိတ်လ
ရောင်း ပါ ၃
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ
(ပြည်ထောင်စု
အမှတ် ၁၁/
၁၂)။

တရားပြိုင်အမှတ် ၁၈၊ ၁၉ နှင့် ၂၀ တို့သည်၊ ၁၉၅၀ ခု၊ စက်တင်ဘာလ
၁၁ ရက်နေ့က ဖွဲ့စည်းခဲ့သော အင်ဟိုဘီဆန်စက် အစုစပ် လုပ်ငန်းတွင် အစုဝင်
များအဖြစ်ပါဝင်ခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်သော်လည်း ၎င်းတို့သည် ယင်းအစုစပ် လုပ်ငန်းမှ
၁၉၅၁ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့၌ နုတ်ထွက်ခဲ့ကြောင်း သက်သေခံ အမှတ် ၆ မှတ်ပုံ
တင်စာချုပ်အရ ထင်ရှားသည်။ အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ နုတ်ထွက်ခဲ့သည်ဟု ပုသိမ်မြို့
လုပ်ငန်းများမှတ်ပုံတင် အရာရှိထံသို့ ၁၉၅၁ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင်
အကြောင်းကြားခဲ့ကြောင်း သက်သေခံ အမှတ် (၉) နှင့် (၁၀) တို့အရပေါ်သည်။
ထို့နောက် အင်ဟိုဘီဆန်စက် အစုစပ်လုပ်ငန်းကို ၁၉၅၆ ခု၊ မေလ ၂၃ ရက်နေ့တွင်
သက်သေခံအမှတ် (၁၂) မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အရ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြောင်းလည်း
ပေါ်သည်။

တရားလို၏အဆိုအပိုင်း ၂ အရပင် တရားစွဲဆိုသော ငွေများမှာ ၁၉၅၆-၅၇
ခုနှစ်မှစ၍ထုတ်ချေးသည့် ငွေများနှင့် သက်ဆိုင်ပေသည်။ သက်သေခံ အမှတ် ၁၂ အရ
၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းသော အစုစပ်လုပ်ငန်း၌ တရားပြိုင်အမှတ် ၁၈၊ ၁၉
နှင့် ၂၀ တို့မပါကြောင်းပေါ်လွင်နေသည်။ ၎င်းတို့မှာ ၁၉၅၁ ခုနှစ်ကပင် မူလ
အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ နုတ်ထွက်ထားကြပြီးဖြစ်ရာ နောက်ထပ်ဖွဲ့စည်းသည့် အစုစပ်လုပ်
ငန်းမှငွေချေးငှားသည့် ၁၉၅၆-၅၇ ခုနှစ်တွင် မြီရှင်အနေဖြင့် ၎င်းတို့အား အစုရှင်
များဖြစ်ကြသည်ဟု သိရှိရန် အကြောင်းမရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ အစုစပ်ဥပဒေ ပုဒ်မ
၄၅ (၁) ၏ ခြွင်းချက်အရ အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ ၁၉၅၆-၅၇ ခုနှစ်တွင် ချေးငှားခဲ့သည့်
ငွေများအတွက် ၎င်းတို့အပေါ် တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ ငွေချေးစဉ်
အချိန်ကအစုရှင်များဖြစ်ပါမူ ပုဒ်မ ၄၅ (၁) အရ အများသိအောင် ကြော်ငြာ
လိုမည်ဖြစ်သော်လည်း တရားပြိုင်အမှတ် ၁၈၊ ၁၉ နှင့် ၂၀ တို့သည် ငွေချေးသည့်
အချိန်ကအစုရှင်များမဟုတ်ကြတော့သဖြင့် အစုစပ်လုပ်ငန်းမှ နုတ်ထွက်ပြီး ကြောင်း
သတင်းစာ၌ ကြော်ငြာရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်နိုင်တော့ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ တရားလို
စွဲဆိုသောငွေများအတွက် တရားပြိုင်အမှတ် ၁၈၊ ၁၉ နှင့် ၂၀ တို့တွင် တာဝန်
ရှိသည်ဆိုသော မူလခုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှားယွင်းနေသောကြောင့် ၎င်းတို့
အပေါ်ချမှတ်ထားသည့် ဒီကရီကို တရားစရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

တရားပြိုင်အမှတ် ၄ နှင့် ၁၇ တို့သည် ငွေချေးယူသည့် ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ အစုစပ်
စာချုပ်သက်သေခံ အမှတ် (၁၂) အရ အစုစပ်လုပ်ငန်း၏ အရှင်များ ဖြစ်ကြ
ကြောင်းမငြင်းချေ။ ဦးဝေါင်တိတ်ဝမ်ဆိုသူ၏ အမည်ငှားမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလို
သည်။ အမည်ငှားသာ ဖြစ်သည်ဆိုသော ကိစ္စမှာ ၎င်းတို့နှင့် ဦးဝေါင်တိတ်ဝမ်တို့
အကြားပြေရှင်းရမည့် ပြဿနာသာ ဖြစ်သည်။ မြီရှင်ဖြစ်သူ တရားလိုနှင့် သက်ဆိုင်သည့်

ကိစ္စမဟုတ်ချေ။ တရားလိုက အစုစပ်လုပ်ငန်းကို ငွေချေးခဲ့ရာ အစုစပ်လုပ်ငန်း၏ စာချုပ်တွင်ပါသော အစုရှင်များအပေါ် တရားလိုသည် ချေးငွေကို ပြန်လည်တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ပြန်လည်တောင်းဆိုခြင်း မပြုနိုင်ဟုဆိုလျှင် အစုရှင်များကသူတပါး၏အမည်ငှားသာဖြစ်သည်ဟု ထုချေပြီး တာဝန်ကို ရှောင်ဖယ်ကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ကုန်သွယ်ရေးနှင့် ဘဏ်လုပ်ငန်းများကမောက်ကမ ဖြစ်ရန်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားပြိုင်အမှတ် ၄ နှင့် ၁၇ တို့သည် ချေးငွေများအတွက် တာဝန်ရှိသည်ဆိုသော မူလရုံး၏ဒီကရီသည် မှန်ကန်သဖြင့် မင်းတို့၏ အယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။

၁၉၇၃
 တန်ထိတ်လ
 စောင်း ပါ ၃
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံ
 (ပြည်သူ့ဘဏ်
 အမှတ် ၁၁/
 ၁၂)။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

တရားမမှု

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ၊ တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး နှင့် တရားသူကြီး ဦးဘသန်းတို့ရွေ့တွင်

†၁၉၇၁
အောက်တိုဘာ
လ ၃၁ ရက်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရ
စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာန၊ ဦးတင်လွင် } နှင့် မခင်ထွေး*
မြို့နယ် ဦးစီးဌာနမှူး။

အလုပ်သမားတယောက်သည် မိမိလုပ်ကိုင်သော အလုပ်မှ ပေါ်ပေါက်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်လိုက်စဉ် မတော်တဆထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိပြီး၊ သေဆုံးခြင်းမဟုတ်၍ အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေအရ အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေးပေးရန်တာဝန်မရှိ—သို့ဖြစ်၍ ထွန်စက်မောင်းသူ (အလုပ်သမား) သည်၊ ဧရာဝတီမြစ်ထဲတွင် ရေချိုးနေစဉ် ရေနစ်သေဆုံးသည့်အတွက် အလုပ်ရှင်ကလျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိသည်ကိုဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားခံသည်၊ စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာနမှ လက်ထောက်ထွန်စက်မောင်းဖြစ်သည်။ ထွန်စက်အားပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းမှုများပြုလုပ်ပြီးနောက် နံနက် ၉ နာရီအချိန်တွင် အခြား စက်မောင်းသမားများနှင့် ထွန်စက်စခန်းနှင့် ၂ ဖီလီခန့်ဝေးသည့် ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်သို့ သွားရောက်၍ ရေချိုးရင်းရေထဲကျပြီးရေနစ်သေဆုံးခဲ့သည်။ စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာနက ရေချိုးအဝတ်လျှော်ရင်း ပုဆိုးရေထဲကျသွားသဖြင့် ပုဆိုးလိုက်ဆယ်ရာမှ ရေထဲကျကာ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်သေဆုံးခြင်းမဟုတ်၍ လျော်ကြေးပေးရန်တာဝန်မရှိဟုထုချေသည်။ အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီကမူ အလုပ်နှင့်ဆက်စပ်ကာ အလုပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သဖြင့် လျော်ကြေး ပေးဆောင်ရန် ညွှန်ကြားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်ကို စက်မှုလယ်ယာဦးစီးဌာနမှ မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အယူခံတရားခံသည် ထွန်စက်ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းမှုပြုလုပ်ရာစက်ဆီများ၊ အညစ်အကြေးများပေးပေးသည်။ သို့ရာတွင် နံနက် ၉ နာရီအချိန်မှာ လုပ်ငန်းတာဝန်ပြီးဆုံးသည့်အချိန်လည်း မဟုတ်နိုင်သေးသဖြင့် ကိုယ်လက် သုတ်သင်သန့်စင်ခြင်းမပြုပဲ မနေနိုင်သည့် အချိန်ဖြစ်သည်ဟုဆိုရန်ခဲယဉ်းသည့်အပြင် ရေဆင်းချိုးခြင်းသည် ထွန်စက်မောင်းသည့်အလုပ်နှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဟု မဆိုနိုင်။ ရေနစ်သေဆုံးရခြင်းမှာလည်း ရေချိုးရင်းမဟုတ်ပဲ ရေလဲပုဆိုး ရေထဲကျသွားသည်ကို လိုက်ဆယ်ရင်း ရေနစ်ခြင်းဖြစ်၍ အလုပ်ရှင်ကလျော်ကြေးပေးရန်တာဝန်မရှိပေ။

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမမှုအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ်-၃၄ ။

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ အလုပ်သမားလျော်ကြေးမှုအမှတ် ၄ တွင် ၂၉-၅-၇၃ နေ့စွဲဖြင့် ရေနံချောင်းမြို့ အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီမှ ချမှတ်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အယူခံတင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) မဇ္ဈတန်း (၅) ။

၁၉၇၃

အယူခံတရားခံအတွက် ။ ။

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
အစိုးရ စက်မှု
လယ်ယာဦးစီး
ဌာန၊
ဦးတင်လွင်
မြို့နယ် ဦးစီး
ဌာနမှူး။
နှင့်
မခင်ထွေး။

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ။ ။ မကွေးမြို့ အမှတ် (၂၉) ထွန် စက်စခန်းမှ လက်ထောက် ထွန်စက်မောင်း မောင်လှမြိုင်သည် ဂုဏ်လျှော်စီမံကိန်းအတွက် ယာယီ ထွန်စက်စခန်း ဖွင့်လှစ်ထားသော ထုံးဖြူမြို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသည်။ ၁၉၇၁ ခု၊ ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့နံနက် ၉ နာရီခန့်အချိန်၌ မောင်လှမြိုင်သည်၊ ထွန်စက်အား ပြင်ဆင် ထိန်းသိမ်းမှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ယာယီ ထွန်စက်စခန်းနှင့် ၂ ဖါလုံခန့် ဝေးသည့် ရော့တီမြစ်ဆိပ်သို့ စက်မောင်း မောင်ထွန်းလူ၊ မောင်မျိုးမြင့်၊ မောင်တင်ဝင်း တို့နှင့်အတူ ရေချိုးရန် သွားရောက်ကြသည်။ ၎င်းတို့အားလုံးမှာ ရေမကူးတတ်ကြသဖြင့် ဖေါင်ပေါ်သို့တက်၍ ရေခွက်နှင့်ခပ်၍ ရေချိုးကြသည်။ ရေချိုးပြီးနောက် မောင်လှမြိုင်သည် ရေလဲပုဆိုးကို ဖွပ်လျော်ရန် ရေထဲသို့နှစ်လိုက်ရာ ရေစီးဖြင့် ပါသွားသဖြင့် လိုက်ဆဲရင်း ခြေချော်၍ ရေထဲသို့ကျသွားပြီး ရေနစ် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မောင်လှမြိုင်၏ ဇနီး မခင်ထွေးက လျော်ကြေးရလိုကြောင်း လျှောက်ထားရာ စက်မှုလယ်ယာဦးစီးဌာန၊ မြို့နယ်ဦးစီးမှူးက မောင်လှမြိုင်သည် ရေချိုးအဝတ်လျှော်ရင်း ပုဆိုး ရေထဲကျသွားသဖြင့် ပုဆိုးလိုက်ဆယ်သောကြောင့် ရေထဲကျကာ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်၍ လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိဟု ထုချေသည်။

သို့ရာတွင် အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီက မောင်လှမြိုင်သည် မိမိအလုပ်ဖြစ်သည့် ထွန်စက်အား ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းမှု ပြုလုပ်ရင်း ပေကျံနေသည့် စက်ဆီ အညစ်အကြေးများကို သုတ်သင်ရန် မြစ်ဆိပ်သို့ သွားရောက်ရေချိုးရင်း ရေနစ် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ရာ အလုပ်နှင့် ဆက်စပ်ကာ အလုပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး လျော်ကြေးငွေ ၃,၄၉၂ ကျပ်ပေးဆောင်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာနမှ မကျေနပ်သဖြင့် ဤအယူခံဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) မဇ္ဈတန်း (၅) က မောင်လှမြိုင်သည် ထွန်စက်စခန်းမှ ၂ ဖါလုံခန့်ဝေးသည့် ရော့တီမြစ်ဆိပ်သို့ သွားရောက်ရေချိုးရင်း ရေနစ်သေဆုံးခြင်းဖြစ်ရာ ထွန်စက်မောင်းသည့် အလုပ်မှ ပေါ်ပေါက်ရသည့် သေဆုံးမှု မဟုတ်၍ အလုပ်ရှင်တွင် လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိဟု တင်ပြသွားသည်။

၁၉၇၃

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
အစိုးရစက်မှု
လယ်ယာဦးစီး
ဌာန၊
ဦးတင်လွင်၊
မြို့နယ်ဦးစီး
ဌာနမှ
နှင့်
ခင်ထွေး။

မူလရုံးအတွဲရှိ သက်သေထွက်ချက်များအရ မောင်လှမြိုင်သည်၊ မိမိကိုင်တွယ်
ရသော ထွန်စက်ကို ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းမှု ပြုလုပ်ပြီးနောက် နံနက် ၉ နာရီလောက်တွင်
မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးရန်ထွက်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ထွန်စက်ကိုပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းမှု
ပြုရာတွင် ကိုယ်လက်များ၌ စက်ဆီများ ပေကျံမည်ဆိုခြင်းမှာ ယုံမှားဘွယ် မရှိ
နိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ပေကျံနေသည့် စက်ဆီအညစ်အကြေးများကို ရေနံ၊
မိတ်ဆီ စသည်တို့ဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်၍ မရနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။ နံနက်
၉ နာရီအချိန်မှာ လုပ်ငန်းတာဝန် ပြီးဆုံးသည့် အချိန်လည်းမဟုတ်နိုင်သေးသဖြင့်
မြစ်ဆိပ်သို့သွားရောက်ကာ ကိုယ်သုတ်သင်သန့်စင်ခြင်း မပြုပဲ မနေနိုင်သည့်အချိန်
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရန်ခဲယဉ်းသည်။ မြစ်ဆိပ်တွင် မောင်လှမြိုင် ရေဆင်းချိုးခြင်းသည်
ထွန်စက်မောင်းသည့် အလုပ်နှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဟု မဆိုနိုင်သည့်အပြင် ရေချိုးရင်း
ရေနစ်ခြင်းမဟုတ်ပဲ ရေလဲပုဆိုး ရေထဲကျသွားသည်ကို လိုက်ဆယ်ရင်း ရေနစ်ခြင်း
ဖြစ်သည့်အတွက် သာ၍ပင် အလုပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်ဟု
ကောက်ယူခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

သို့ပါ၍ မောင်လှမြိုင် သေဆုံးရခြင်းအတွက် စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာနမှ လျော်
ကြေးငွေ ၃၄၉၂ ကျပ် ကို ပေးရမည်ဆိုသော အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး
ကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တင်သွင်းထားသည့် လျော်ကြေး
ငွေ ၃,၄၉၂ ကျပ်ကို စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာန မြို့နယ်ဦးစီးဌာနမှအား ပြန်လည်
ထုတ်ပေးပါ။

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

တရားမမှု

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ နှင့် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး တို့ရွေ့တွင်

မာမုတ်ရာကွတ်မန်ဆာ

နှင့်

အယူခံအစ္စမေး (လိ) အာတီးယား ပါ ၁၆ *

† ၁၉၇၃
နေ့စွဲပါရိယ
၁၈ ရက်။

အမေ့မူတွင် သေသူပစ္စည်းကိုတရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲပေးရန် စွဲဆိုရာတွင်၊ အမေ့ဆိုင်တဦးက ပြုလုပ်ခဲ့သော စွန့်လွှတ်စာတမ်းသည်၊ ပျက်ပြယ်ခြင်းရှိမရှိနှင့် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိ မရှိကို ထည့်သွင်းဆုံးဖြတ်နိုင်သည်—တသီးတခြားတရားထုံးစံရန်မလို။ ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရာကွတ်အာမက်မန်ဆာ မသေမီက သေတမ်းစာရေးပြီး အမေ့ထိန်းများ ခန့်ထားခဲ့သည်။ အမေ့ထိန်းများအား မာမုတ်ရာကွတ်မန်ဆာ အပါအဝင် အမေ့ဆိုင်လေးဦးက အမေ့ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်သည့် စွန့်လွှတ်စာတမ်းတခု ချုပ်ဆိုပေးခဲ့သည်။ မူလရုံးတွင် မာမုတ်ရာကွတ်မန်ဆာက စွန့်လွှတ် စာတမ်းကို ဖြားယောင်းချုပ်ဆိုခိုင်း၍ တရားဝင်စာထမ်းပေးသည့်ပြင် သေသူ၏ ရွှေပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပြီး မရွှေပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများ မပါဝင်သေးသောကြောင့် အမေ့ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲနိုင်သည်ဟု တင်ပြသည်။ အမေ့ထိန်းနှင့် တရားပြိုင် အမေ့ဆိုင်များက စွန့်လွှတ်စာတမ်းသည် တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းဖြစ်၍ ယင်စာတမ်းသည် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြက်ဟကြေညာချက်မရှိသေးပဲ၊ တရားလိုသည် အမေ့ခွဲဝေပေးစေလိုမှု မစွဲနိုင်ပါဟုထုတ်ပြန်သည်။ မူလရုံးကတရားပြိုင်တို့၏ ထုတ်ပြန်ချက်ကို လက်ခံကာ တရားလို၏ အမှုကိုပယ်လိုက်သည်။ အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ တင်ပြချက်များကို ဤအမှုတွင် တပြိုင်တည်းကြားနာ စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။ စွန့်လွှတ်စာတမ်းကို ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြက်ဟပြီး ဖျက်သိမ်းပေးရန်တရားထုံးစံရန်မလိုပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ရွှေနေ၊ ဦးမောင်မောင် (၆) ။

အယူခံတရားခံ အတွက်။ ။ ၁၊ ၂၊ ၄၊ ၅၊ ၆၊ ၇၊ ၈၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၁၆၊ အတွက်တရားရုံးချုပ် ရွှေနေ မစ္စတာ အင်စီဆင်း။
၃ အတွက်မည်သူမျှမလာ။

တရားသူကြီး ဦးသက်ဖေ။ ။ ဆူနိုဂိုဏ်းမဟာမေဇင်ဘာသာဝင် ရာကွတ်အာမက်မန်ဆာသည် ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် သေဆုံးသည်။ မသေမီက

* ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၅။
† ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၆၀ တွင် ၃-၂-၇၂ နေ့စွဲပါရိယတက်ဌာနစွဲ (၂)ရုံးမှ ချမှတ်သော ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

၁၉၇၃
မာမုတ်ရာကွတ်
မန်ဆာ
နှင်း
အယုတ်အယူ
မေးလ်အာဘီး
ယား ပါ ၁၆။

သေတမ်းစာရေးပြီး အော အိုင်၊ အာတီယား အီးဒိုင်မန်ဆာ၊ ဝိုင်အိုင်အာတီယားနှင့် အက်စ်အမ်မန်ဆာတို့အား အမွေထိန်းများအဖြစ် ခန့်ထားခဲ့သည်။

ရာကွတ်အာမက်မန်ဆာ သေဆုံးပြီးနောက် ငှင်း၏အမွေပစ္စည်းများကို အမွေထိန်း အော အိုင်၊ အာတီယားနှင့် အီး၊ ဝိုင်မန်ဆာတို့က ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် မာမက်ရာကွတ် မန်ဆာအပါအဝင် အမွေဆိုင်လေး ဦးက အမွေပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်သည့် စွန့်လွှတ်စာတမ်းတခုကိုချုပ်ဆိုပေးခဲ့သည်။

မာမုတ်ရာကွတ်မန်ဆာက အမွေထိန်းများသည် ၄၄၇၃၆ ကျပ်ကို ပေး၍စွန့်လွှတ် စာတမ်းအားလက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းပါသည်။ ကျန်ဝေစုကိုနောက်ခွဲပေးမည်ဟု ပြောပြီး မပေးသဖြင့် ယင်းစွန့်လွှတ်စာတမ်းသည် တရားဝင်စာတမ်းမဟုတ်ပါ။ ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေပစ္စည်းအားလုံးကိုခွဲဝေခြင်းမပြုရသေးသဖြင့် ရုံးမှစာရင်းအင်း ရှင်းလင်းပြီးအ မေ ခွဲဝေပေးစေလိုပါသည်ဟုအကြောင်းပြ၍ အမွေထိန်းများနှင့် အခြားအမွေဆိုင်များအ ပေါ် တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ (၂) (တရားမရုံးဆိုင်ရာ) တွင်တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။

အမွေထိန်းနှင့်အမွေဆိုင်များက စွန့်လွှတ်စာတမ်းသည် တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်း ဖြစ်၍ယင်းစာတမ်းသည်ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာချိန်မရှိသေးပဲ တရားလို သည်အမွေခွဲပေးစေလိုမှုစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပါဆိုသည့် ထုချေချက်တရပ် တင်ပြလာ သောကြောင့် မူလရုံးမှ ယင်းထုချေချက်ကိုပဏာမ ကောက်ချက်အနေဖြင့် ကြားနာပြီး နောက်တရားပြိုင်တို့၏ ထုချေချက်ကိုလက်ခံကာ တရားလို၏ အမှုကိုပယ်လိုက်သည်။ ယင်းသို့ပယ်လိုက်သည့် ဒီကရီကိုမာမက်ရာကွတ်မန်ဆာက မကျေနပ်၍ ဤအယူခံ တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုက ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေပစ္စည်းများတွင် ရွှေပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းနှင့် မရွှေမပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းများရှိရာ စွန့်လွှတ်စာတမ်းမှာ ရွှေပြောင်း နိုင်သည့်ပစ္စည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သဖြင့် ယင်းစွန့်လွှတ်စာတမ်းကို ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် အကြောင်းကြောင့် မရွှေမပြောင်းနိုင်သည့် အမွေပစ္စည်းများကို ခွဲပေးရန် တရားစွဲ ဆိုနိုင်ပါသည်ဟု တင်ပြသည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့ကမူ စွန့်လွှတ်စာတမ်းတွင် အယူခံ တရားလိုက အမွေခံစားခွင့်အလုံးစုံကို စွန့်လွှတ်ကြောင်း ဝန်ခံရေးသားထားသဖြင့် ၎င်းသည်ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေဆိုင်တဦးမဟုတ်တော့၍ အမွေခွဲပေးစေလိုမှုစွဲဆို နိုင်ပါဟု တင်ပြ သွားသည်။

အယူခံတရားလိုက စွန့်လွှတ်စာတမ်းသည် ကွယ်လွန်သူ၏ ရွှေပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟု စွပ်စွဲထားရာ အယူခံတရားပြိုင်များကမူ ရွှေပြောင်း နိုင်သည့် ပစ္စည်းသာမက မရွှေမပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းလည်းပါသည်ဟု အဆိုရှိခဲ့

သည်။ သက်သေအထောက်အထားများကို ကြားနာစစ်ဆေးခြင်းမပြုရသေးသဖြင့် မည်သူ၏ အဆိုပြုချက်သည်မှန်ကန်သည်ဟု ယခုအခြေ၌ ဆုံးဖြတ်ရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။ စစ်ဆေးကြားနာပြီးမှသာ ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

မာမုတ်ရာကုတ်
မန်သာ
နှင့်
အယုတ်အစ
မေးလ်အာတီး
ထား ပါ ၁၆။

စွန့်လွှတ်စာတမ်းကို ပျက်သိမ်းပေးရန်တရားရုံး၏ အမိန့်မရှိသရွေ့ ယင်းစာတမ်း သည် အတည်ဖြစ်နေသောကြောင့် အမေ့ခွဲဝေပေးမှုကို စွဲဆိုခြင်းမပြုနိုင်ဟုဆိုကာ မာမုတ်အိဘရာဟင်အရစ် နှင့် အရှာဘီဘီ (၁) တို့အမှုကို မူလရုံးမှရည်ညွှန်းခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် ကွယ်လွန်သူ မသေမီကပင် အမေ့ဆိုင်မဟုတ်သည့် အပြင်လူအားရောင်းချ ခဲ့သဖြင့် အမေ့မစွဲဆိုသောအခါ ယင်းပစ္စည်းသည် သေသူကရောင်းချခဲ့သည့် ပစ္စည်း မဟုတ်ပဲ အမည်ငှားဖြင့် ထားသည့်ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရန်တောင်းဆိုခြင်းမပြု နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အမေ့ခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် အမေ့ထိန်းအမေ့ဆိုင် များသာအမှုသည်များဖြစ်ရသည်။ အမေ့ပစ္စည်းကို လက်ရှိဖြစ်သည့် အမေ့ဆိုင်မဟုတ် သည့် အပြင်လူကိုအမှုသည်အဖြစ် တရားစွဲဆိုခြင်းမပြုရသဖြင့် အပြင်လူလက်ရှိဖြစ် သည့် ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမေ့ခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် သက်သာခွင့်တောင်းရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ယခုအမှုမှာ အပြင်လူကိစ္စပြီသာနာပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိ၍ အထက်ပါ စီရင်ထုံးနှင့်အကျုံးမဝင်ပေ။

အယူခံတရားလိုသည် စွန့်လွှတ်စာတမ်းချုပ်ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အမေ့ဆိုင်တယောက် မဟုတ်တော့ပါဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား၊ စွန့်လွှတ်စာတမ်းကို ဖြားယောင်းချုပ်ဆို ခိုင်း၍ ချုပ်ပေးရသဖြင့် ဘုရားမဝင်သည့်အပြင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းမပါ သေးသောကြောင့် အမေ့ခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလားဆို သည့်ပြဿနာများကို ဤအမှု၌ပင် တပြိုင်တည်း ကြားနာစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။ စွန့်လွှတ်စာတမ်းကို ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြက်ဟပြီးဖျက်သိမ်းပေးရန်တရားတထုံးစွဲဆို ရန်မလိုပေ။ တမှုတည်း၌ကြားနာဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြင့် အမှုတိုးပွားခြင်းမှလည်း ကာကွယ် ရာရောက်မည်ဖြစ်သည်။

သို့ပါ၍ မူလရုံး၏ ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို မူလ နံပါတ်အတိုင်းတရားဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်ကြားနာစစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားလိုက် သည်။ ဤအယူခံမှုတွင် ကုန်ကျသောတရားစရိတ်ကို နောက်ဆုံး အမှုရုံးနိမ့်သူကပေ ဆောင်ရမည်။

အယူခံတရားလိုပေးဆောင်ခဲ့သည့် ရုံးခွန်များကို ပြန်အမ်းရန်လိုအပ်သည့်လက် မှတ်ထုတ်ပေးပါ။

(၁) ၁၉၅၃ခု၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး ၃၇၃ (ထုတ်လွှတ်တော်)။

စီရင်ထုံးပြုသောမူခင်းများ

စစ်ဘက်အယူခံတရားရုံး
(စစ်တရားရုံးအယူခံဘက်ဆိုင်ရာ)
နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

စာမျက်နှာ

ကျော်ငဝ်း၊ မောင်၊ တပ်သား ပါ ၃ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ	....	၁
တင်မောင်ရီ၊ ဗိုလ်ကြီး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ	....	၃
နောင်ရှိန်၊ ဗိုလ်ကြီး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ	....	၅
သန်းအောင်၊ ဒု-တပ်ကြပ် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ	....	၇
သိန်းဟန်၊ ဗိုလ် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ	....	၁၀
ဟန်တေး၊ တပ်သား နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ	....	၁၂
ဟဲ(လ်)ဒိုလျင်း၊ ဗိုလ်ကြီး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ	....	၁၄

ညွှန်းချက်

စစ်ဘက်အယူခံတရားရုံး (စစ်တရားရုံးအယူခံဘက်ဆိုင်ရာ) နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်

စာမျက်နှာ

အက်ဥပဒေများ—

တပ်မတော်အက်ဥပဒေ။

ရာဇသတ်ကြီး။

ကင်းတာဝန်ကျစဉ် ကင်းမှူးကို ပစ်သတ်ပြီး ကင်းမှလက်နက်များယူကာ စခန်းကို စွန့်ခွာတော့ခြင်းသည်စစ်ပုန်ကန်မှုဖြစ်သည်ကိုဆုံးဖြတ်ခြင်း။

တပ်သားဟန်တော့ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၅၂

ခရီးသည်တင်ကားကို ရပ်တန့်ကာ ခရီးသည်များထံမှ ပစ္စည်းကို ခြောက်လှန့်ရယူခြင်း သည် တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂(က)အရ ပြစ်မှုမြောက်သည်။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံ တရားလိုများသည်၊ လားရှိုး-မန္တလေး ကားလမ်း အနီးတွင် ခရီးသည်တင် ကားသုံးစီးကို ရပ်တန့်ကာ ခရီးသည်များထံမှ လက်ဝတ် ရတနာ၊ အဝတ်အစားနှင့် ငွေစက္ကူများကို ခြောက်လှန့်ကာ ရယူခဲ့ကြသည်။ ခါးပြတိုက်မိကြောင်းကို ဝန်ခံခြင်း၊ သက်သေခံ ပစ္စည်းရမိခြင်းနှင့် တိုက်ရိုက် ပစ္စည်း မှန်ကန်ခြင်းတို့ကြောင့် အယူခံ တရားလိုအပေါ် တပ်မတော် အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂(က)အရပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည်။

၁။ မောင်ကျော်ဝင်း (တပ်သား) } နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁
၂။ မောင်လှအောင် ။
၃။ မောင်ရစ် ။

တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၅ အရ စစ်စည်းကမ်းကိုထိခိုက်အောင် ပြုမှုဟူ၍လက်ခံ ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဗိုလ်သိန်းဟန် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁၁

တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ယင်းဒေသ၌ ငွေတိုက်မရှိသောကြောင့် ကုန်သွယ်ရေးငွေများကို၎င်းထံ အပ်နှံထားရာ ယင်းငွေအချို့ကို ပြန်အပ်နိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့်လျော့နည်းခြင်းအတွက် ၎င်းတိုင်တာဝန်ရှိသည်။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံ တရားလိုသည်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင်၊ မိုင်းဆတ်မြို့၌ ခလရ (၅၄) တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသည်။ မိုင်းဆတ်မြို့တွင် ငွေတိုက်မရှိသဖြင့် နုလက ဥက္ကဋ္ဌက ကုန်သွယ်ရေးငွေများကို ခလရ (၅၄) ဆပ်ရင်းရုံးရှိအယူခံတရားလို တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး တင်မောင်ရီထံအပ်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလနှင့် ဖေဖော်ဝါရီလ များအတွင်း ၎င်းထံ ငွေများ အလီလီ အပ်ထားခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ ချင်းတပ်ရင်း (၃) သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည် ဖြစ်၍၊ ၎င်းထံ အပ်ထားသည့် ငွေများကို လွှဲပြောင်းပေးရာတွင် ငွေများ လျော့နည်းကွာခြား နေသည်။ ၎င်းက ငွေလျော့နည်းကွာခြား နေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍မသိကြောင်း၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အလွဲသုံးစားလည်း မပြုကြောင်းထက်ဆိုသည်။ မိမိထံတွင် အပ်ထားသည့် ငွေကို အပြည့်အဝ ပြန်မပေးအပ်နိုင်ခြင်းကို ဝန်ခံထားသဖြင့် မိမိတွင် တာဝန်ရှိသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ငွေလျော့နည်း နေသည်ကို မသိဆိုရုံမျှနှင့် တာဝန်မှ ကင်းလွတ်ခွင့်မရှိ။

ဗိုလ်ကြီးတင်မောင်ရီ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၃

ပြစ်မှုတခုတွင် အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်တခုက ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း ချွေးရှိလျှင် ယင်းစစ်ဆေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီး အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်ကို အသစ်ဖွဲ့စည်းကာ စစ်ဆေးနိုင်သည်။ တပ်ပြေးတဦးအား အပြုတ်ရှင်းရန် ပေးထားသော အမိန့်သည် တပ်မတော် အစဉ်အလာ ကောင်းနှင့် ဆန့်ကျင်သည်။

ဗိုလ်ကြီးဟဲ(လ်)ဒိုလျင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၁၄

တရားခံသည်ရိက္ခာကိုဒေါင် ပစ္စည်းထိန်းအဖြစ် ဘာဝန်ယူချိန်တွင် ပစ္စည်းစာရင်း စစ်ဆေးရေတွက်ရာ၌တရားခံ၏မျက်ကွယ်ဟွင်ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဂိုဒေါင်တွင်းသို့ဘိတ်တဆိတ်လူ့အဝင်အထွက် သက်သေခံရှိခြင်း၊ ဂိုဒေါင်ကတက် ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သူအဆင့်ဆင့်ရှိခြင်း တို့ကြောင့် ပစ္စည်းထိန်းတွင် တာဝန်ရှိသည်ဟုမယူဆနိုင်။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုသည်။ ကျိုင်းတုံမြို့၌၊ တပ်ဆွယ်ဂိုဒေါင် ပစ္စည်းထိန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်၊ တပ်သုံးပစ္စည်းများကို ယုံကြည်အပ်နှံမှု ဖောက်ဖျက်ကာ အလွဲသုံးစားပြုသည့် ပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ခြင်း ခံရသည်။ ။ သို့ရာတွင် ယခင်ပစ္စည်းထိန်းထံမှ လွှဲပြောင်းယူရာတွင် ရေတွက်ချိန်တွယ်ပြီး လွှဲပြောင်း ယူခြင်း မတုတ်၍ စာရင်းနှင့် ပစ္စည်း ကိုက်ညီခြင်းရှိ မရှိ စစ်ဆေးမှုမရှိခြင်း၊ တာဝန်သတ်မှတ်ချက် အတိအကျမရှိခြင်း၊ တာဝန်ခံ အဆင့်ဆင့်ရှိခြင်း၊ အယူခံတရားလိုအပေါ် အဓိက စွပ်စွဲသူတို့ကို သက်သေ တင်ပြမထားခြင်းတို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုအပေါ် ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ် ထားခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျက်ကာ ၎င်းအား တရားသေလွတ်သည်။

ဒုတိယကြိမ်သန်းအောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၇

အထက်အရာရှိအမိန့်ကို သဘောရိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်သော်လည်း ယင်းဆောင်ရွက်မှုသည် ပြစ်မှုတရပ်ဖြစ်ပါက၊ ဆောင်ရွက်မှုအတွက် အပြစ်ရှိသည်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တပ်ပြေး တင်သောင်းထွက်ပြေးပြီး ပြန်လည်ဖမ်းဆီးမိထားကြောင်း သတင်းပို့ လာသဖြင့် စစ်ရေး ဗိုလ်ကြီးဟဲလ်ဒိုလျင်းက၊ တာဝန်မှူး ဗိုလ်နောင်ရှိန်အားလွှတ် ပြီး အပြတ်ရှင်းရန် အမိန့်ပေးသည်။ ဗိုလ်နောင်ရှိန်က အထက်အမိန့်ကို ဆက်လက် ပြီး ထပ်ဆင့်အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ယင်း ထပ်ဆင့်အမိန့်အရ၊ တပ်ပြေးတင်သောင်း မှာ နေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးသည်။ အယူခံတရားလို ဗိုလ်နောင်ရှိန်က ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းကို မငြင်း၊ သဘောရိုးဖြင့် အထက်အရာရှိ အမိန့်ကိုဆောင် ရွက်ခြင်းပါဟု ထုခေါ်သည်။ တပ်ပြေးတဦးအား မိသည့်အခါ ပစ်သတ်ခြင်းမှာ တပ်မတော်၏ အစဉ်အလာတွင် မရှိပေ။ အယူခံတရားလိုသည် ပြစ်မှု ကျူးလွန် ခဲ့ကြောင်းထင်ရှားသဖြင့် အယူခံကိုပယ်သည်။

ဗိုလ်နောင်ရှိန် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ....

စစ်ဘက်အယူခံတရားရုံး

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်အုန်း၊ ဦးတင်အုံး နှင့် ဦးအောင်ကြီး တို့ရွှေတွင်

- ၁။ မောင်ကျော်ဝင်း (တပ်သား)
  - ၂။ မောင်လှအောင် (တပ်သား)
  - ၃။ မောင်ရစ် (တပ်သား)
- } နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၉
အောက်တိုဘာ
လ ၃၁ ရက်။

ခရီးသည်တင်ကားကိုရုပ်တန်ကာ ခရီးသည်များထံမှပစ္စည်းကို ခြောက်လှန့်ရယူခြင်းသည် တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ (က) အရ ပြစ်မှုမြောက်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုများသည် လားရှိုး-မန္တလေး ကားလမ်းအနီးတွင် ခရီးသည် တင်ကား သုံးစီးကို ရုပ်တန်ကာ ခရီးသည်များထံမှ လက်ဝတ်ရတနာ၊ အဝတ်အစားနှင့် ငွေ စက္ကူများကို ခြောက်လှန့်ကာရယူခဲ့ကြသည်။ ခါးပြတိုက်မိကြောင်းကို ဝန်ခံခြင်း၊ သက်သေခံ ပစ္စည်းရမိခြင်းနှင့် တိုက်ရိုက်ပစ္စည်း မှန်ကန်ခြင်းတို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုတို့အပေါ် တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ (က) အရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် ။

အယူခံတရားခံအတွက် ။ အစိုးရတရားရုံးချုပ်ရွှေနေ ဦးလှသောင်း။

တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး။ ။ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် အမှတ်စဉ် ၁၉/၆၇ (ရပခ) မှ တပ်သား ကျော်ဝင်း၊ လှအောင်နှင့် မောင်ရစ်တို့အပေါ် တပ်မတော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ (က) အရ စွဲချက်တင်ကာ အယူခံတရားလို အသီးသီးအား အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ်စီ ကျခံစေရန်နှင့် စစ်မှုထမ်းခြင်းမှ အမြဲတမ်း ထုတ်ပယ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်က ၎င်းတို့အသီးသီး၏ လျှောက်လွှာ များကို ၁၉၇၃ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ပယ်ချသည်။

အယူခံတရားလိုများသည် ၁၉၆၇ ခု၊ ဧပြီလ ၉ ရက်နေ့ နံနက် ၈ နာရီတွင် လားရှိုး-မန္တလေး ကားလမ်း မိုင်တိုင် (၇) အနီးတွင် ခရီးသည်တင်ကား သုံးစီးကို

* ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၃၇၊ ၃၈၊ ၃၉။

† ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ အကျဉ်းစစ် တရားရုံးချုပ် (ရပခ) အမှတ် ၁၉ တွင် ချမှတ်အော ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၆ ရက်နေ့စွဲပါ အကျဉ်းစစ် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

ရပ်တန့်ကာ၊ ခရီးသည်များထံမှ လက်ဝတ်ရတနာ၊ အဝတ်အစားနှင့် ငွေစက္ကူများကို ခြောက်လှန့်ကာ ရယူခဲ့ကြသည်။

၁။ မောင်ရင်
စင်(ထပ်သား)

အယူခံတရားလိုများသည် အချင်းဖြစ်နေ့တွင် ပျောက်နေပြီး ညနေ ၃ နာရီခွဲမှ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ကာ - ပြန်လာသည်။ နာရီအသစ် ပတ်လာသည်ဟု

၂။ မောင်ထွ
ဆောင်(ထပ်
သား)

လိပြ (၂)က ထွက်ဆိုသည်။ အယူခံတရားလိုများ အခြေအနေပျက်သည်ကို ထောက် လှမ်းသူ လိပြ(၃) တပ်သား နိုင်ဝင်းကလည်း တပ်ရဲ တပ်ကြပ်နှင့်အတူ မောင်ရစ်အိမ်

၃။ မောင်ရစ်
(ထပ်သား)
နှင့်

သွားရှာရာ၊ နာရီ၊ ဖေါင်တိန်၊ ကွတ်အင်္ကျီတို့ကို သိမ်းဆည်းရမိကြောင်း ထွက်ဆို သည်။ လိပြ (၄) (၅) (၆) ခရီးသည်များက ဓါးပြတိုက်ရာတွင်ပါသွားသော

ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ။

ဖေါင်တိန်၊ ယပ်တောင်၊ နာရီ၊ နားကပ်၊ ဆွဲကြိုးတို့ကို ၎င်းတို့ပစ္စည်းဟုဆိုပြကြသည်။

ကျော်ဝင်း၊ မောင်ရစ်နှင့် လှအောင်တို့က ဓါးပြတိုက်မိကြောင်းဝန်ခံပြီး၊ တိုက် ရာပါ ပစ္စည်းများကို တင်ပြသည်။ ပြစ်ဒဏ်လျော့ရန် တင်ပြကြသည်။

အယူခံတရားလိုများ ဝန်ခံခြင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်း ရမိခြင်း၊ တိုက်ရာပါပစ္စည်း မှန်ကန်ခြင်းတို့ကြောင့် အယူခံတရားလို ၃ ဦးအပေါ် အပြစ်ပေးထားခြင်းသည် မှန်ကန်သဖြင့် အယူခံတွင် ထပ်မံစဉ်းစားရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် အယူခံသွားကို ပယ်လိုက်သည်။

စစ်ဘက်အယူခံတရားရုံး

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်အုံး၊ ဦးတင်အုံး နှင့် ဦးအောင်ကြီး ထို့ရှေ့တွင်

ဗိုလ်ကြီးတင်မောင်ရီ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၃

အောက်တိုဘာ
လ ၃၁ ရက်။

ထပ်ရေးဗိုလ်ကြီးအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ် ယင်းဒေသ၌ ငွေတိုက်မရှိသောကြောင့် ကုန်သွယ်ရေး ငွေများကို ၎င်းထံအပ်နှံထားရာ၊ ယင်းငွေအချို့ကို ပြန်အပ်နိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် လျော့နည်းခြင်းအတွက် ၎င်းတို့တာဝန်ရှိသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုသည်၊ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင်၊ မိုင်းဆတ်မြို့၌ ခလရ (၅၄) တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။ မိုင်းဆတ်မြို့တွင် ငွေတိုက်မရှိသဖြင့် နုလကဥက္ကဋ္ဌက ကုန်သွယ်ရေး မှုငွေများကို ခလရ (၅၄) တပ်ရင်းရုံးရှိ အယူခံတရားလို တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးတင်မောင်ရီထံ အပ်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ နှင့် ဖေဖော်ဝါရီလများတွင်၊ ၎င်းထံငွေများ အလီလီအပ်ထားခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ ချင်းတပ်ရင်း (၃) သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည် ဖြစ်၍၊ ၎င်းထံအပ်ထားသည့်ငွေများကို လွှဲပြောင်းပေးရာတွင် ငွေများ လျော့နည်းကွာခြားနေသည်။ ၎င်းက ငွေလျော့နည်း ကွာခြားနေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မသိကြောင်း၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အလွဲသုံးစားလည်း မပြုကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ မိမိထံတွင်အပ်ထားသည့်ငွေကို အပြည့်အဝ ပြန်မပေး အပ်နိုင်ခြင်းကို ဝန်ခံထားသဖြင့် မိမိတွင်တာဝန်ရှိသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ငွေလျော့နည်း နေသည်ကို မသိဆိုရုံမျှနှင့် တာဝန်မှကင်းလွတ်ခွင့်မရှိ။

အယူခံတရားလိုအဘွက်။ ။

အယူခံတရားခံ အတွက်။ ။ အစိုးရတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးလှသောင်း။

တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး။ ။ (ရပခ) အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်အမှတ် ၄/၆၉ တွင် ဗိုလ်ကြီး တင်မောင်ရီအပေါ် တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ (ဂ) အရ အပြစ်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ရှုတ်ချ၍ အမြဲတမ်း ထုတ်ပစ်ဒဏ်နှင့် အလုပ်ကြမ်းဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး တင်မောင်ရီက မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၁၇။
† ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (ရပခ) အမှတ် ၄ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့စွဲပါ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (ရပခ) ၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၃
ဗိုလ်ကြီး တင်
မောင်ရီ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

အမှုအဖြစ်ပျက်မှာ ဗိုလ်ကြီး တင်မောင်ရီသည် ၁၉၆၆ ခုနှစ်က၊ မိုင်းဆတ်မြို့၊ ခလရ (၅၄) တွင် ဝတ္တရားဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။ မိုင်းဆတ်မြို့တွင် ငွေတိုက်မရှိသဖြင့် နလကဥက္ကဋ္ဌက ကုန်သွယ်ရေးမှူးများကို ခလရ (၅၄) တပ်ရင်းရုံးရှိ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး တင်မောင်ရီထံအပ်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ညွှန်ကြားသဖြင့် မိုင်းဆတ်မြို့၊ ကုန်သွယ်ရေးဌာနမှ ကုန်ပစ္စည်းများ ရောင်းချရရှိသည့် ငွေများကို ၁၉၆၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလနှင့် ဖေဖော်ဝါရီလများတွင် ဗိုလ်ကြီး တင်မောင်ရီထံ အလီလီအပ်ထားခဲ့သည်။ ဗိုလ်ကြီး တင်မောင်ရီက ထိုအပ်ငွေများကို စာရင်းနှင့် လက်ခံထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီး တင်မောင်ရီမှာ ချင်းတပ်ရင်း (၃) သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဖြစ်၍ ၎င်းထံအပ်ထားသော ငွေများကို ဗိုလ်ကြီး သန်းမောင်ထံ လွှဲအပ်ရသည်။ စာရင်းအရ ကုန်သွယ်ရေးမှအပ်၍ လက်ခံထားသည့် ငွေပေါင်းမှာ ၁၁၇၇၁၇ ကျပ် ၁၅ ပြား ဖြစ်ပြီး၊ ထိုငွေများအနက် ကျပ် ၉၇၀၀၀ သာလွှဲအပ်နိုင်သည်။ ကျန်ငွေ ၂၀၇၁၇ ကျပ် ၁၅ ပြားမှာ လျော့နည်းကွာခြား နေသဖြင့် ၎င်းအပေါ် အရေးယူခြင်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ကြီး တင်မောင်ရီက ထိုငွေကျပ် ၂၀၇၁၇ ကျပ် ၁၅ ပြား မပေးအပ်နိုင်ခြင်းကိုဝန်ခံသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုငွေများ လျော့နည်းကွာခြားနေသည်ကိုမသိကြောင်း ကိုယ်ကျိုးအတွက် အလွဲသုံးစားလည်း မပြုကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

ဗိုလ်ကြီး တင်မောင်ရီက ထိုငွေ ၁၁၇၇၁၇ ကျပ် ၁၅ ပြား လက်ခံရရှိခြင်းနှင့် ထိုငွေကျပ် ၉၇၀၀၀ သာပြန်အပ်နိုင်ခြင်းကို ဝန်ခံထားသဖြင့်၊ ထိုလျော့နည်းနေခြင်းမှာ ၎င်း၏တာဝန် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ဖြစ်ရသည်ကိုမသိ ဆိုရုံမျှနှင့် တာဝန်မှကင်းလွတ်ခွင့်မရှိ၊ အလွဲသုံးစားပြုသည်ဟု ယူဆရန်ရှိသဖြင့် ၎င်း၏အယူခံကို လက်ခံရန်အကြောင်း မရှိ၍ အယူခံလွှာကိုပယ်လိုက်သည်။

စစ်ဘက်အယူခံတရားရုံး

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီးခင်အုန်း၊ ဦးတင်အုံး နှင့် ဦးအောင်ကြီး ထို့ရှေ့တွင်

ဗိုလ်နောင်ရှိန်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ*

၂၁၉၇၃

အောက်ထိုဘာ
လ ၁၅ ရက်။

အထက် အရာရှိအမိန့်ကို သဘောရိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်သော်လည်း ယင်းဆောင်ရွက်မှုသည် ပြစ်မှု တရပ်ဖြစ်ပါက ဆောင်ရွက်မှုအတွက် အပြစ်ရှိသည်။

ထုံးဖြတ်ချက်။ ။ တပ်ပြေး တင်သောင်းထွက်ပြေးပြီး ပြန်လည်ဖမ်းဆီးမိတားကြောင်းသတင်း ဖို့လာသဖြင့် စစ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဖဲသ်ဒိုလျင်းက တာဝန်မှူးဗိုလ်နောင်ရှိန်အား လွှတ်ပြီးအပြတ်ရှင်း ရန် အမိန့်ပေးသည်။ ဗိုလ်နောင်ရှိန်က အထက်အမိန့်ကို ဆက်လက်ပြီး ထပ်ဆင့်အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ယင်းထပ်ဆင့်အမိန့်အရ တပ်ပြေး တင်သောင်းမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးသည်။ အယူခံ တရားလိုဒိုလ်းနောင်ရှိန်က ယင်းသို့ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းကို မငြင်း၊ သဘောရိုးဖြင့် အထက်အရာရှိ အမိန့်ကို ဆောင်ရွက်ခြင်းပါဟု ထုခချသည်။ တပ်ပြေးတဦးအား မိသည့်အခါ ပစ်သတ်ခြင်းမူ တပ်မတော်၏ အစဉ်အလာတွင် မရှိပေ။ အယူခံတရားလိုသည် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် အယူခံကိုပယ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။

အယူခံတရားခံ အတွက်။ ။ အစိုးရ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးလှသောင်း။

တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး။ ။ ခန့်ဖြူမြို့၊ ခြေမြန်တပ်ရင်း အမှတ် (၁၀၈) ဗိုလ်နောင်ရှိန် ကိုယ်ပိုင်အမှတ် (ကြည်း/၁၀၆၁၀) အား အနောက်တောင်တိုင်း စစ် ဌာနချုပ် အကျဉ်းစစ် တရားရုံးချုပ်တွင် တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ နှင့် တွဲဖက်လျက် ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၂၃၀၂(၂) / ၁၀၉၂ တို့အရ လူသတ်မှုကို အားပေး ကူညီမှု ပြစ်ဒဏ်အရ ရှုတ်ချ၍ တပ်မတော်မှ အမြဲတမ်း ထုတ်ပယ်ပစ်ရန်နှင့် အလုပ်ကြမ်း နှင့်ထောင်ဒဏ် ၆ လ ကျခံစေရန် ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်

* ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၄။
† ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (နတခ) အမှတ် ၃ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၇၀ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၄ ရက်နေ့စွဲပါ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (နတခ) ၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၃

ဗိုလ်နောင်ရှိန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာ့ခိုင်ခံ့။

ခဲ့သည်။ ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်က ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၆ ရက်နေ့စွဲဖြင့် စစ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ချက်တို့ကို အတည်ပြုခဲ့သည်။ ယင်း အမိန့်မှ စစ်ဘက်အယူခံ တရားရုံးသို့ ထပ်မံအယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

တပ်ပြေးတင်သောင်း ထွက်ပြေးရာ နေဖြူအပိုင် ညောင်ချောင်းကျေးရွာတွင် ဖမ်းဆီးမိထူးကြောင်း သတင်းပို့ရာ စစ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဟဲလ်ဒီလျင်းက တာဝန်မှူး ဗိုလ်နောင်ရှိန်အားလွှတ်ပြီး၊ အပြတ်ရှင်းရန် အမိန့်ပေးသည်။ ဗိုလ်နောင်ရှိန်က ကင်းကတုတ်တွင် တာဝန်ကျ ကင်းသား တပ်သားစိန်ဝင်းကို တပ်ရင်းကားနှင့် တင်ခေါ်ပြီး ဖမ်းဆီးထားသည့်နေရာ ရောက်သည့်အခါ ပစ်သတ်ရန် အထက်အမိန့်ကို ဆက်လက်ပြီး ထပ်ဆင့် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ယင်းထပ်ဆင့် အမိန့်အရ တပ်ပြေးတင်သောင်းမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးသည်။

အယူခံတရားလို ဗိုလ်နောင်ရှိန်က ယင်းသို့ ဆောင်ရွက် ခဲ့ခြင်းကို မပြင်း၊ သဘော ရိုးဖြင့် အထက်အရာရှိ အမိန့်ကို ဆောင်ရွက်ခြင်းပါဟုသာ ထုချေသည်။ တပ်ပြေး တဦးအား မိသည့်အခါပစ်သတ်ခြင်းမှာတပ်မတော်၏အစဉ်အလာတွင်မရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလိုသည် တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ နှင့်တွဲဖက်လျက် ရာဇသတ် ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) / ၁၀၉ တို့အရ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

အကျဉ်းစစ် တရားရုံးက ပြစ်ဒဏ် ၂ ရပ်အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိပြီး၊ ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ထားခြင်းသည် မှန်ကန်သည်။ အယူခံကိုပယ်သည်။

စစ်ဘက်အယူခံတရားရုံး

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီးခင်အုန်း၊ ဦးတင်အုံး နှင့် ဦးအောင်ကြီး ထို့ရွှေတွင်

ဒု-တပ်ကြပ်သန်းအောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

၁၉၇၃

အောက်တို

ဘာလ

၃၀ ရက်။

တရားခံသည်ရိက္ခာကိုဒေါင်ပစ္စည်းထိန်းအဖြစ်တာဝန်ယူချိန်တွင်၊ ပစ္စည်းစာရင်း စစ်ဆေးရေတွက်ရာ၌ တရားခံ၏မျက်ကွယ်တွင်ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဂိုဒေါင်တွင်းသို့ တိတ်တဆိတ်လူအဝင်အထွက်သက်သေခံ ရှိခြင်း၊ ဂိုဒေါင်အတွက် ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သူ အဆင့်ဆင့်ရှိခြင်းထို့ကြောင့် ပစ္စည်းထိန်းတွင် တာဝန်ရှိသည်ဟုမယူဆနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုသည်၊ ကျောင်းတိုမြို့၌ တပ်ဆွယ်ဂိုဒေါင်ပစ္စည်းထိန်း တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်၊ တပ်သုံးပစ္စည်းများကို ယုံကြည်အပ်နှံမှု ဖောက်ဖျက်ကာ အလွဲသုံးစားပြုသည့် ပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည်။ ။ သို့ရာတွင်ယခင်ပစ္စည်းထိန်း ထံမှ လွှဲပြောင်းယူရာတွင် ရေတွက်ချိန်တွယ်ပြီး လွှဲပြောင်းယူခြင်းမဟုတ်၍ စာရင်းနှင့် ပစ္စည်း ကိုက်ညီခြင်းရှိ မရှိ စစ်ဆေး မှုမရှိခြင်း၊ တာဝန်သတ်မှတ်ချက် အတိအကျမရှိခြင်း၊ တာဝန်ခံအဆင့်ဆင့်ရှိခြင်း၊ အယူခံတရားလို အပေါ် အဓိကစွပ်စွဲသူတို့ကို သက်သေတင်ပြမထားခြင်းတို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုအပေါ် ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ် ထားခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျက်ကာ ၎င်းအားတရားသေလွှတ် သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ အစိုးရတရားရုံးချုပ် ရွှေနေ ဦးလှသောင်း။

တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး။ ။ အကျဉ်းစစ် တရားရုံးချုပ် အမှတ်စဉ် ၇၂/၆၉ (ရပခ)မှ ဒု-တပ်ကြပ် သန်းအောင်အပေါ် တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ (ဂ)

* ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၇။
† ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (နတခ)အမှတ် ၇၂ တွင်ချမှတ်သော ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက်နေ့စွဲပါ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (နတခ)၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

၁၉၇၃

ဒု-တပ်ကြပ်
သန်းအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

အရ စွဲချက်တင်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိကာ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁)နှစ် ကျခံရန်အပြင် စစ်မှုထမ်းခြင်းမှ အမြဲတမ်းထုတ်ပယ်မိန့် ချမှတ်သည်။

ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်က ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ၎င်း၏ လျှောက်လွှာကို ပယ်ချသည်။ အယူခံတရားလိုသည် ကျိုင်းတုံမြို့၌ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် တပ်ဆွယ်ဂိုဒေါင် ပစ္စည်းထိန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ် တပ်သုံးပစ္စည်းများဖြစ်သော နို့ဆီ ၃၆ လုံးနှင့် သကြား ၆၀၇ ပိဿာကို ယုံကြည် အပ်နှံမှုပေါက်ဖျက်ကာ အလွဲသုံးစားခြင်းပြုသည်။

လိုပြ (၁) ပစ္စည်းထိန်း တပ်ကြပ်ကြီး ကျော်ကြီး၊ လိုပြ (၂) ဒု-အရာခံဗိုလ် ဘသိန်းတို့၏ ထွက်ချက်တွင် ရိက္ခာဂိုဒေါင်ကို တွဲဖက်တာဝန်ယူရာတွင် သော့ပိတ် လျက်ရှိစဉ် အတွင်းမှ သံနုတ်သံကြား၍ ချောင်းဖမ်းရာ ချစ်သန်းကို ဂိုဒေါင်ဘေးမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ကြောင်း၊ စစ်ဆေးရာ - တရားခံက နို့ဆီ သေတ္တာတွင်းမှ နို့ဆီတလုံးကျစီ ထုတ်ယူခိုင်း၍ အရပ်သား ညွှန်ရင်နှင့်လုပ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် တပ်မှ တာဝန်ရှိသူများနှင့် ဝင်ဖမ်းရာ ညွှန်ရင်ကို နို့ဆီဇာပူး ဖောက်သောက်ကာ အိပ်ပျော်နေပြီး ထုတ်ထားသော နို့ဆီအလုံး ၄၀ ကိုပါ တွေ့ကြောင်း ထွက်ဆို သည်။

ဗိုလ်ကြီး တင်အောင်ကလည် အယူခံတရားလို၏ စေခိုင်းချက်အရ ဖမ်းမိသော အရပ်သား ၂ ဦးက ခိုးထုတ်သည်ဟု ထွက်ဆိုကြောင်း သက်သေခံသည်။ ယခုကဲ့သို့ ခိုးယူခြင်းမှာ (၂) ကြိမ် (၃) ကြိမ်ရှိကြောင်းလည်း ဖမ်းမိသူများကပြောကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သို့သော် ထိုသက်သေ ချစ်သန်းနှင့် ညွှန်ရင်ကို သက်သေပြထားခြင်း မရှိပါ။ တရားခံ၏ ထွက်ချက်တွင် ပစ္စည်းလက်ခံရာတွင် လျော့နည်း ပျက်စီးမှု ရှိကြောင်း၊ ပစ္စည်းထိန်း တာဝန်ယူရာတွင် ယခင်က ထိန်းသိမ်းသူများထံမှလက်ခံ ယူရာတွင်၎င်း၊ မိမိက ဒု-တပ်ကြပ်ကြီး လှမြင့်အား လွှဲပြောင်းပေးရာတွင်၎င်း နို့ဆီ၊ သကြားများကို ရေတွက်ချိန်တွယ်ပြီး လွှဲပြောင်းပေးရခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ မျက် ကွယ်တွင် ရေတွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နို့ဆီသကြား အရေအတွက် မိမိလက်ထက်တွင် လျော့နည်းသည်ဟု ယခင်အခါက လျော့နည်းမှုများအတွက် စုပေါင်း ပြသထား သဖြင့် တာဝန် မိမိအပေါ် ပုံကျလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ရိက္ခာဂိုဒေါင် တာဝန်ယူရာတွင် မိမိအထက်တွင်၎င်း၊ လက်အောက်တွင်တပ်ကြပ်/ ပစ္စည်းထိန်း၊ တပ်ကြပ်ကြီး/ပစ္စည်းထိန်းနှင့် ဒု-အရာခံဗိုလ်၊ ကြီးကြပ်ရေးမှူးတို့ အဆင့် ဆင့် ရှိရာ မိမိအားတာဝန်ပုံချခြင်းမှာ ပြင်းသန်လှပါကြောင်း တင်ပြပါသည်။ ပစ္စည်း

စစ်ဆေးစဉ် မျက်ကွယ်၌လုပ်ခြင်း၊ ဖမ်းမိသည်ဆိုသူတို့မှာ ဂိုဒေါင်အတွင်း သေတ္တာ ပြင်ဆင်ရန် တပ်ဆွယ်မှ ပေးထားသူများသာ ဖြစ်ပါသည်ဟုတင်ပြသည်။

၁၉၇၃

ခု-တပ်ကြပ်
သန်းအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

တာဝန်သတ်မှတ်ချက် အတိအကျမရှိခြင်း၊ ယခင်ကပင် စာရင်းနှင့် ပမ္မည်း ကိုက်ညီခြင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးမှုမရှိခြင်း၊ တာဝန်ခံအဆင့်ဆင့်ရှိခြင်း၊ အယူခံတရားလို အပေါ် အဓိကစွပ်စွဲသူ ချစ်သန်းနှင့် ညွန့်ရင်ကို သက်သေတင်ပြမထားခြင်းတို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ထားခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျက်ကာ ၎င်းအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားသေလွှတ်သည်။

စစ်ဘက်အယူခံတရားရုံး

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းတင်၊ ဦးတင်အုံး နှင့် ဦးအောင်ကြီး တို့ရွှေတွင်

ဗိုလ်သိန်းဟန်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၃
အောက်ထိုဘာ
လ ၂၆ ရက်။

တပ်မတော်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၅ အရ၊ စစ်စည်းကမ်းကို ထိခိုက်စေောင် ပြုမှုဟူ၍ လက်ခံဆုံးဖြတ်
ခြင်း။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။

အယူခံတရားခံ အတွက်။ ။ အစိုးရတရားရုံးချုပ်ရွှေနေ့ ဦးလှသောင်း။

တရားသူကြီးဦးတင်အုံး။ ။ (နမခ) အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်အမှတ် ၂၃/၇၁
မ ဗိုလ်သိန်းဟန်အပေါ် တပ်မတော်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၅ ဖြင့်စွဲချက် ၂ ရပ်တင်ကာ
တပ်မှရှုတ်ချကာ အမြဲတမ်းထုတ်ပယ်ခြင်း၊ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်ကျခံ
ခြင်းနှင့် အမှုနှင့်ပတ်သက်သော ပစ္စည်းများကိုသိမ်းဆည်းရန်အမိန့်ချသည်။ ကာကွယ်
ရေးဦးစီးချုပ်က ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ပြစ်ဒဏ်ကို အတည်ပြုသည်။
တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌက ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် ၎င်း၏
လျှောက်လွှာကို ပယ်ခံခဲ့ရသည်။

အယူခံတရားလိုအား ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ကျောက်စိမ်းရောင်းချ
မှုနှင့်ပတ်သက်၍ဖမ်းသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့တရုတ်ကုန်သည် ကျန်ဝင်းချန်က ကျောက်
စိမ်း ၂ တုံးကိုမန္တလေးသို့သယ်ပေးရန်၊ သယ်ခ ရှစ်ထောင်ပေးမည်ပြောသဖြင့် ရန်ကုန်
သို့ပစ္စည်းပို့ရန် အဖွဲ့ဝင် ၂၀ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်သိန်းဟန်နှင့်အတူ ယူလာပြီး၊ သတော်
ပေါ် ဗိုလ်သိန်းဟန် အိပ်ခန်းတွင် ထားကြောင်း၊ မန္တလေးရောက်သည့်အခါ မန္တလေးမှ
လာယူသူ တရုတ်ယူကျန်နှင့် ဆက်သွယ်ရာ အဖြေမပေးသဖြင့် ဗိုလ်သိန်းဟန်က ကြား

* ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၄၅။

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ အကျဉ်းစစ် တရားရုံးချုပ် (နမခ)အမှတ် ၂၃-တွင်ချမှတ်သော ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊
ဒီဇင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့စွဲပါ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (နမခ)၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

ပြန်ဖြေရာ ကျပ် ၂ သောင်းရခဲ့ကြောင်း လိုပြ (၁) တပ်ကြပ်ကြီး အောင်ထွန်း ထွက်ချက်ရှိသည်။ လိုပြ (၂) တပ်သား တိုက်ကြည်၊ လိုပြ (၃) တပ်သားတင်ဆွေ၊ လိုပြ (၄) ယူကျန်တို့ကထောက်ခံထွက်ဆိုပြီး၊ လိုပြ (၆) (၇) တို့က ကျောက်စိမ်း ၅ပိဿာ ခန့်ကို အယူခံတရားလိုက ကျပ် ၅ သိန်းနှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ရာတွင် ပါဝင်သဖြင့် သိရှိကြောင်းထွက်ဆိုသည်။

† ၁၉၇၃
မိုလ်သိန်းထန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ

အယူခံတွင် သိမ်းဆည်းသောပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍၊ ခိုင်လုံစွာသက်သေမထူ နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထင်ကြေးဖြင့်သာ အပြစ်ပေးကြောင်း၊ သိမ်းဆည်းသောပစ္စည်းများ မှာ မိမိပိုင်ဖြစ်သဖြင့် ပြန်ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ကျောက်စိမ်းရောင်းဝယ်ရာတွင် မန္တလေးမှ ဆက်သွယ်ပေးသူနှင့် ရောင်းချရာတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်သူများ၏ ထွက်ချက်ရှိသည်။ ပစ္စည်းများလည်းရမိသည်။ ပြစ်မှုတွေ့ရှိ ကာ အပြစ်ပေးထားခြင်းမှန်သဖြင့် အယူခံကိုလက်ခံရန်အကြောင်းမရှိ။ အယူခံကို ပယ်သည်။

စစ်ဘက်အယူခံတရားရုံး

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ထင်၊ ဦးတင်အုံး နှင့် ဦးအောင်ကြီး တို့ရွေ့တင်

တပ်သားဟန်တော့

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ*

† ၁၉၇၁

နိုဝင်ဘာလ
၁ ရက်။

ကင်းတာဝန်ကျစဉ် ကင်းမှူးကို ပစ်သတ်ပြီး ကင်းမှလက်နက်များယူကာ စခန်းကို စွန့်ခွာဆော့ခိုခြင်းသည် စစ်ပုန်ကန်မှုဖြစ်သည်ကိုဆုံးဖြတ်ခြင်း။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။

အယူခံတရားခံ အတွက်။ ။ အစိုးရတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးလှသောင်း။

တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး။ ။ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်အမှတ် ၃/ ၆၆ (ရတခ) မှ အယူခံတရားလိုအပေါ် တပ်မတော်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၆ (ခ) အရ၊ စွဲချက်တင်ကာ စစ်မှုထမ်းခြင်းမှ ထုတ်ပယ်ရန်နှင့် သေဒဏ် အမိန့်ကျခံရန် ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ကာ ကွယ်ခရေး ဦးစီးချုပ်က သေဒဏ် ကို ၁၉၇၀ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင်အတည်ပြုသည်။

အယူခံတရားလိုက ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် အယူခံလွှာတင်သွင်းသည်။ အယူခံလွှာတွင် ဘရင်းနှင့် နေရာယူထားစဉ် စခန်းချသည့် ကင်းရုံဖက်မှ သေနတ်သံများဆူညံစွာကြားရ၍ ရန်သူဝိုင်းနေမှန်းသိရကြောင်း၊ ကိုင်ထားသော ဘရင်းနှင့် ၃-၄ ချက်ပစ်စဉ် ကျည်မထွက်တော့ပဲရှိနေရာ၊ သောင်းခင်က ချီ-၃နှင့်ချိန်၍ “ဒို့တောခိုမည်၊ မင်းလိုက်မလား၊ မလိုက်ဖူးလား၊ ငါ ဆရာဖိုးခိုင်ကိုပစ်လို့သေပြီ” တော့ခိုမှဖြစ်မယ်၊ လှသောင်းတော့ ငါနှင့်လိုက်မည်” ဟုပြောသဖြင့် သဘောတူဟန် ဆောင်ပြီးလိုက်သွားကြောင်း၊ ပြန်ပြေးရန်အတွက် တညလက်နက်နှင့် တပ်ရှိရာ ပြန်လာရာ၊ မျက်စိလည်ပြီး ကင်းလှည့်သောတပ်စိတ်နှင့် တွေ့၍ အဖမ်းခံကြောင်းထွက်ဆိုသည်။

* ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၂။
† ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (ရတခ)အမှတ် ၃ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၄ ရက် နေ့စွဲပါ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (ရတခ) ၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုသည်၊ ကင်းတာဝန်ကျစဉ် အခြားတပ်သားနှစ်ဦးနှင့်အတူ ဒု-တပ်
ကြပ် ဖိုးခိုင်ကိုပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ပြီး ကင်းမှလက်နက်များယူကာ စခန်းကိုစွန့်ခွါ၍
တောခိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

† ၁၉၇၃
တပ်သား
ဟန်တော
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ပြန်မာနိုင်ငံ။

အယူခံလွှာတွင် အယူခံတရားလိုက လက်နက်ယူလာ၍ တောခိုခြင်းကိုမငြင်း၊
သောင်းခင်က ခြိမ်းခြောက်ခေါ်သွား၍ လိုက်ပါသွားပါသည်ဟုသာထုချေသည်။

(လိုပြု-၂) ဒု-တပ်ကြပ် လှမောင်က အယူခံတရားလိုသည် မိန်းကလေးတဦးနှင့်
စုံနွဲ့သာစခန်းမှ အဝိုင်းရွာသို့ခေတ္တသွားလိုကြောင်း ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၆ ရက်
နေ့တွင် သတင်းပို့ကြောင်း၊ ညနေ ၄:၀၀ နာရီအချိန်တွင် သေနတ်ပစ်သံများကြား၍
ထွက်ကြည့်ရာတပ်သားဟန်တောအိပ်ဆောင်ထဲမှစက်ကလေးကိုငိုပြီးထွက်လာကြောင်း
ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ဒု-တပ်ကြပ် ဖိုးခိုင်ကျည်ထိကာလဲသွားကြောင်းထွက်ဆိုသည်။ (လိုပြု-
၃) ကလည်း၊ မင်းသို့စက်ကလေးနှင့် ပစ်ကြောင်းထောက်ခံသည်။

(လိုပြု-၆) တပ်ကြပ်ကျော်သန်း၏ ထွက်ချက်တွင် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
၁၂ ရက်နေ့တွင် ရွှေပြေးအဖြစ်ရှင်းလင်းသွားစဉ် မသင်္ကာစရာလူတဦးကိုတွေ့၍ ဖမ်း
ဆီးရာ၊ လက်ပစ်ဗုံးတလုံးတွေ့ကြောင်း၊ နောက်မှစုံနွဲ့သာမှတောခိုသူတပ်ပြေး ဟန်တော
ဖြစ်သည်ကို သိရကြောင်းထွက်ဆိုသည်။ စစ်မေးရာတွင် ဝှက်ထားသော စက်ကလေး၊
ဂျီ-၃၊ စတင်းနှင့် ရိုင်ဖယ်တို့ကိုဖော်ထုတ်ပေးကြောင်းထွက်ဆိုသည်။

တရားလို သက်သေများထွက်ချက်အရ၊ အယူခံတရားလိုလက်ချက်ဖြင့်၊ ဒု-တပ်ကြပ်
ဖိုးခိုင်သေဆုံးခြင်း၊ လက်နက်များယူကာ ကင်းကိုစွန့်ခွါသွားခြင်းမှာ 'တောခိုခြင်း
မြောက်သဖြင့်' စွဲချက်အတိုင်း အပြစ်ပေးထားခြင်းမှန်ကန်သည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၏ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၇ ရက်နေ့ဖွဲ့ပါ ကြေငြာ
ချက်အမှတ် (၈၇) အရ သေဒဏ်ကျခံရသူများအား သေဒဏ်မှ လွတ်ကင်း၍
တသက်တကျန်းဒဏ်သို့လျှော့ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံကိုလက်ခံစဉ်းစားရန်အကြောင်းမရှိသဖြင့် အယူခံလွှာကို ပယ်လိုက်သည်။

စစ်ဘက်အယူခံတရားရုံး

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်အုန်း၊ ဦးတင်အုံး နှင့် ဦးအောင်ကြီး တို့ရွှေ့တွင်

ဗိုလ်ကြီး ဟဲ(လ်)ဒိုလျင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ *

† ၁၉၇၁
အောက်ထိုဘာ
လ ၁၅ ရက်။

ပြစ်မှုတခုတွင် အကျဉ်းစစ် တရားရုံးချုပ် တခုက ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်းတွေ့ရှိလျှင် ယင်းစစ်ဆေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီး အကျဉ်းစစ် တရားရုံးချုပ်ကို အသစ်ဖွဲ့စည်းကာ စစ်ဆေးနိုင်သည်။ တပ်ပြေးတဦးအား အပြတ်ရှင်းရန် ဖေးထားသော အမိန့်သည် တပ်မတော်အမည်မရှိဘဲ ကောင်းနှင့်ဆန့်ကျင်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ တရားရုံးချုပ်ရွှေ့နေ မစ္စတာ ဗင်းဆင့် ဆော်လမွန်။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ အစိုးရတရားရုံးချုပ်ရွှေ့နေ ဦးလှသောင်း။

တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး။ ။ ခန့်ဖြူမြို့၊ ခြေမြန်တပ်ရင်း (၁၀၈) ကိုယ်ပိုင်အမှတ် (ကြည်း/၇၇၅၆) ဗိုလ်ကြီး ဟဲ(လ်)ဒိုလျင်းအား၊ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်အမှတ် ၇၃/၇၀ (နတခ) မှ နယ်ဘက်ပြစ်မှု ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂(၂)/၁၀၉ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပြစ်ဒဏ် ထိုက်သင့်သော လူသတ်မှုကို အားပေးကူညီခြင်းကြောင့် တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ အရ၊ စွဲဆိုသည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၄ ရက်နေ့စွဲပါ အမိန့်အရ၊ စွဲချက်အရ အပြစ်ရှိ၍ တရားခံအား အငြိမ်းစားလစာအတွက် စစ်မှုထမ်းသက် ၄ နှစ်လျော့စေရန် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ယင်းပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း၊ တရားခံအပေါ် တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ [ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)/၁၀၉] တွဲဖက်လျက် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးရာ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ခံရပါက တရားခံအား တသက်တကျန်းဒဏ် ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုဖြစ်သဖြင့် စစ်တရားရုံးမှ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊

---

* ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၃၁။
† ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (နတခ) အမှတ် ၂ တွင်ချမှတ်သော ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့စွဲပါ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် (နတခ) ၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

ဇွန်လ ၂၄ ရက်နေ့စွဲပါ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် တရားဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီသဖြင့် ပယ်ဖျက်ကြောင်း အနောက်တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်၊ တိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး စန်ကြည်က ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၄ ရက်နေ့စွဲ အမိန့်ကို ချမှတ်ခဲ့သည်။

၁၉၇၃
ဗိုလ်ကြီး
ဟဲ(လ်) ဒိုလျင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ။

ထို့ကြောင့် အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် အမှတ် ၂/၇၁ (နတခ) ဖြင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်စစ်ဆေးရာ တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ [နယ်ဘက်ပြစ်မှုဖြစ်သော ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)/၁၀၉] ဖြင့် စွဲချက်တင်ကာ အပြစ်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိသဖြင့် တပ်မှရှုတ်ချ၍ အမြဲတမ်း ထုတ်ပယ်စေရန်နှင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ်ကျခံစေရန် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်ထံ အသနားခံစာတင်ရာ စစ်ဆေးချက်၏ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့စွဲ အမိန့်အရ ပြစ်မှုပါအပြုအမူသည် တပ်မတော်အနေနှင့် အစဉ်အလာကောင်း မဖြစ်နိုင်သဖြင့် စဉ်းစားရန် မသင့်သဖြင့် ပယ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဗိုလ်ကြီး ဟဲ(လ်)ဒိုလျင်းက စစ်ဘက်အယူခံတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သည်။ အယူခံလွှာတွင် ပထမစစ်တရားရုံးက စစ်ဆေးပြီး အပြစ်ပေးကာ အတည် ပြုပြီးသည်ကို ပယ်ဖျက်ပြီးနောက် တဖန် ယင်းတရားခံအပေါ် မူလပြစ်မှုအတွက်ကိုပင် ဒုတိယစစ်တရားရုံး ဖွဲ့စည်းစစ်ဆေးခြင်းမှာ ဥပဒေအရ လွဲမှားကြောင်း၊ နစ်နာမှုရှိကြောင်း တင်ပြသည်။

ပထမ စစ်တရားရုံးချုပ် ၃/၇၀ ဖွဲ့စည်းပြီး ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် စတင်စစ်ဆေးသည်။ စွဲချက်တင်ရာတွင် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တပ်မတော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၇၁ [ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)/၁၀၉ တွဲဘက်လျက်] အရ၊ စွဲချက်တင်ပြီး စွဲချက်အရ အပြစ်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိကာ အပြစ်ပေးသည်။ ပေးသော ပြစ်ဒဏ်မှာ စစ်မှုထမ်းသက် ၄ နှစ်ကို အငြိမ်းစား လစာအတွက် လျော့စေရန် ဖြစ်သည်။ ယင်းပြစ်ဒဏ်မှာ စွဲချက်တင်သည့် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိ၍ သတ်မှတ်ရမည့် ပြစ်ဒဏ် အမျိုးအစားအရ ဥပဒေကြောင်း လွဲမှားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလစစ်ဆေးချက်သည် ဥပဒေအရလွဲမှားသဖြင့် ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ရန် လိုအပ်လာသည်။

ယင်းလိုအပ်သည့်အတိုင်း အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် အမှတ် ၂/၇၁ (နတခ) ကို ဖွဲ့စည်းကာ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၄ ရက်နေ့တွင်စစ်ဆေးခဲ့သည်။ တပ်မတော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၇၁ [နယ်ဘက်ပြစ်မှု ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)/၁၀၉ တွဲဘက်လျက်] ဖြင့်ပင် စွဲချက်တင်ရာ ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် တပ်မှ အမြဲတမ်း ထုတ်ပယ်စေရန်နှင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ်ကျခံစေရန် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၄ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချသည်။ ယင်းအမိန့်ကို စစ်ရေးချုပ်ကလည်း လက်ခံပြီး ဖြစ်သည်။

၁၉၇၃
 မိလ်ကြီး
 ဟဲ(လ်)ဒိုလျင်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံ။

အယူခံတရားလိုသည် ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) / ၁၀၉ မြောက်သည့်ပြုမှု
 ခြင်းကို ပြုမိကြောင်း မငြင်းကွယ်ပေ၊ သဘောရိုးဖြင့်ပြုလုပ်ခြင်းပါဟုသာ ထုချေသည်။
 သို့သော် ပြစ်မှုမြောက်ခြင်းမှာကား ထင်ရှားသည်။ ၎င်းကိုယ်တိုင်ပင် ဝန်ခံပြီးလည်း
 ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိပါက ဥပဒေအရ မှန်ကန်သော ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်
 ရမည်ဖြစ်ရာ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးအမှတ် ၂/၇၁ (နတခ)မှ ချမှတ်သောအမိန့်သည်
 ဥပဒေအရ မှန်ကန်သဖြင့် အယူခံရုံးအနေဖြင့် ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ရန် အကြောင်း
 မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဤအယူခံကိုပယ်သည်။